

விள்ளாயிய
விலங்கிய
நூக்கு

அ. வி. அப்துல் ஹமீது

இஸ்லாமிய இலக்கிய நோக்கு

(இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியத்
திறனாய்வுக் கட்டுரைகள்)

‘இலக்கிய மாமணி’

அ.ஸ. அப்துஸ்ஸமது பி.ஏ. ஹோர்னல்

வெளியிடுவோர்

இஸ்லாமிய நூல்வெளியீட்டுப்பணியகம்
சாய்ந்தமருது - 2 - கல்முனை,
Sri Lanka.

யம්බායිස්ට්‍රූ

තැන්තුව යක්කෝ

Islamiya Ilakkiya Noakkku

Acritical Analyees of (තැන්තුව යම්බායිස්ටූ)

Islamic Tamil Litarature. කුලප්‍රාග්‍රහී

BY

A.S. Abdul Samath B.A, Hon.
Anbagam
Akkaraipattu
Sri Lanka.

1st Edition

27 November 1996

Publishers

Islamic Book Publishing Centre
Sainthamaruthu - 02 — Kalmunai.

Printers

රිහා පිළිබඳ පිළිබඳ

Riha Printers

A.V.V. Road, Akkaraipattu,

රු. 100/-

Price Rs: 100/-

இலෙකාමිය නුත් වෙනිපැටුව පොදුයක්ද තෙවෙන
அங்கார எஸ். எச். எம். ஜெயின் எம். ர. அனாந்
பாக்டரி

இந்நால்

என் கெழுத்தை நண்பர், அக்கரைப்பற்று
முஸ்லிம் மத்திய கல்லூரி அதிபர்
ஜனாப் எம்.ர. உதுமாலெவ்வை அவர்கட்டு
என், மனம் உவந்த
சமர்ப்பணம்

உள்ளறை

பக்கம்

1. இஸ்லாமிய இலக்கிய நோக்கு	1
2. இலக்கியம் கண்ட இறை தூதர்	7
3. சீரா போற்றும் சீரியர்	18
4. பின்னைத் தமிழில் பெருமானார்	28
5. ஆசை மயக்கு	39
6. அணையாத காதல்	44
7. ஆரண் முகிலிவர்	52
8. நாயக - நாயகி பாவனை	58
9. திருப்புகழ்த் தீஞ்சைவை	64
10. மாறாமலூறும் மது	73
11. இரவல் நகை	81
12. சீராப்புராணத்தில் இறைத்ததுவங்கள்	85
13. ஆதியைக் கண்டு கொண்டேனே	96
14. மெய்ப்பொருள் விளக்கு	101
15. சித்தர்களும் ஸ்ரீபிக் கவிஞர்களும்	107

இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகத்தின் தலைவர் அல்ஹாஜ் எஸ். எச். எம். ஜெமீல் எம். ஏ. அவர்கள் வழங்கிய

பதிப்புரை.

அறிஞர் எ. எ. எஸ். அப்துல்லைமது அவர்களின் இஸ்லாமிய இலக்கிய நோக்கு' எனும் இந்நாலுக்கான பதிப்புரையை வழங்குவது மகிழ்ச்சிக்குரிய விடய மாகும்.

இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகத்தின் 14 வது பிரசுராமாக இந்நால் வெளிவருகிறது.

அகன்ற தமிழிலக்கியப் பரப்பில் நன்கு வேறான்றி விட்ட ஒரு துறை இஸ்லாமிய இலக்கியமாகும். இஸ்லாமிய எனும் தளத்திலிருந்து, அதன் கொள்கை வழி வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டு, அவ்வாழ்க்கை முறையின் வெளிப்பாடான ஒன்றாக இஸ்லாமிய இலக்கியம் திகழ்கின்றது. இதன் வழி நின்று கடந்த பல நூற்றாண்டுகளாக ஈராயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட படைப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளன.

இத்தகைய இலக்கியப் படைப்புக்களை மக்களிடையே அறிமுகப்படுத்துவதோடு, அவற்றுக்கான விளக்கமும், நயமும் வழங்க வேண்டியதும் இலக்கிய அறிஞரதும், ஆய்வாளரதும், ஆர்வலரதும் பணி யாகும்.

இச்சிறப்புபணியைப் பல தசாப்தங்களாகச் செய் துவரும் முன்னோடிகளுள் ஒருவர் அக்கரைப்பற்று அ.ஸ. அப்துல்லைமது அவர்களாவார், யதார்த்தவாழ் வும் தமது எழுத்தும் இணைந்து செல்ல வேண்டும் என்பதில் மிகவும் கரிசனையுள்ளவராதலால் இவரது படைப்புக்கள் சிறந்து விளங்குகின்றன.

நம்மைக் கல்லூரியிலே படித்துவிடுவது பயிராண்டு
நாள்களை நான் விடுவது மற்றும் நான் ஆயுதங்களை

நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறுக்கதைகள், பல நாவல்
கள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள் எழுதியுள்ள அப்துஸ்ஸமது,
வெளியீட்டுத்துறையிலும் முன்னோடியனவர். பல
லாண்டுகளுக்கு முன்பே 'பிறைப்பண்ணை'யை நிறுவி
இல்லாமிய இலக்கியத்தை வளர்த்தோரிடையே
மட்டுமன்றி, மாணவரிடையேயும் பிரபலமாகியவர்.

தற்போது வெளிவரும் 'இல்லாமிய இலக்கிய
நோக்கு'க் காத்திரமான கட்டுரைகள் பதினெட்டுத்
கொண்டுள்ளன. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை ஆழமாக
ஆய்ந்து அறிந்த அறிவு நிலையின் வெளிப்பாடான
இக்கட்டுரைகள் மிகவும் பயனுள்ளவையாகவுள்ளன.
ஆய்வாளருக்கு உறுதுணையானவை,

இக்கட்டுரைகளை உள்ளடக்கிய இந்நால் இல்லா
மிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகத்தின் மூலம் வெளி
வருவதையிட்டு நாம் பெருமிதமடைகிறோம். அதன்
பணிகள் வளர்ந்து செல்வதற்குச் சான்றான இந்
நூலினை இலக்கிய ஆர்வலர் ஏற்றுப் பயனடைவர்
என நம்புகிறேன்.

அல்லுமாஜி எஸ்.எச்.எம். ஜெமில் எம்.ஏ.
மேலதிகச் செயலாளர்,
கலாசாரா, சமய அலுவல்கள் அமைச்சு.
1996 - 12 - 20

கலை கல்வூரியில் சிறப்பு நிலைமை

கடந்த ஐந்து நூற்றாண்டு காலமாக இல்லாமியர் தங்களது
இலக்கியப் பங்களிப்பைத் தமிழ் மெர்புக்கு வழங்கி வருகின்
ரனர். இந்த இலக்கியங்களின் போக்கையும் பொருளையும் நாம்
ஊன்றி அவதானிக்கும் போது அவை சமயச்சார்பும். பழைய
போற்றும் பாங்குடையவுமான நாயக்கர் காலத்து இலக்கியத்
தொடர்ச்சியாகவே விளங்குகின்றன. இதற்கு மூன்று காரணங்களைக் கூறலாம்.

1. அந்திய ஆட்சியில் இல்லாமிய பாராம் பரியங்களையும்
கோட்பாடுகளையும், சமயப் பெரியார்களின் சிறப்புகளையும்
இலக்கியவாயிலர் நிலைநாட்டி விட வேண்டுமென்ற துடிப்பு.

11. தமிழிலக்கியப் பரவையினுள் தோன்றிய பிரபந்த
வகைகள் மூலவிம் புலவர்களை வெகுவாகக் கவர்ந்தன.
அவைகளுக்கு நிகராக இல்லாமிய வாழ்வமுறை இலக்கியங்களையும் நாம் படைத்தல் வேண்டுமென்று
முஸ்லிம் புலவர்கள் விரும்பியமை.

111. 1404 ஆண்டுகளின் முன்பு பெருமானாரால் ஏற்படுத்தி
விட்ட மகத்தான புரட்சிமாற்றங்கள் இல்லாமியவாழ்வு
முறை ஒன்றையும், மனிதனது ஆன்ம ஈடேற்றத்தையும்
பற்றியன. நாம் சிலுவை யுத்தத்தில் பங்கு கொண்டா
லும், இந்தியாவை நமது ஆழுகையின் கீழ் கொண்டு
வந்தாலும் மத்திய கிழக்கைத் தாண்டி ஜோப்பா
வரை நமது ஆட்சி விரிந்து சென்றாலும் நமது வாழ்க்கை
முறையையும் ஒழுக்கங்களும், மாறுபடாதன. எனவே
நமது இலக்கியங்களும் அதன் நோக்கும் எச்சந்தரப்பதை
திடும் ஒருமைப் பொருளைச் சுற்றியே நிற்கும்.

எங்களை ஆட்சி செய்வது குர்தூன். எங்களது ஒழுக்க சீலங்களை வகைப்படுத்தித்தருவது ஹதீது. இதுவே எங்களது உலக தேசியத்தின் நாடு மொழி, இனம் கடந்த பண்புகளாகும். எங்களது இலக்கியப் போக்கும் பொருளும் என்றும் மாறுபடாமலிருப்பதற்கு இதுவே காரணங்களாகும்.

தமிழில் ஒரு இலக்கிய காலம் என்பது 400 ஆண்டுகளாக வகுக்கப்பட்டது. இல்லாமிய இலக்கிய காலமோ 500 ஆண்டுகளைக் கொண்டதாக இன்று விளங்குகிறது. எனவே உலகின் சமகால நிகழ்வுகளால் பெரிதும் தாக்கம் பெற்று சமூக எழுச்சி ஆட்சிமலர்ச்சி, சுதந்திர வேட்கை, போராட்டங்கள், சமுதாயத்தின் அறிவியல் சிந்தனைகள் என்பன மாற்றம் பெற்று வருவதால், இல்லாமிய இலக்கியங்களின் போக்கும் இனி மாறுபடலாம். அதற்கான கவடுகள் ஆங்காங்கே நன்கு தெரிகின்றன. தமிழில் பழைய பிரபந்தங்களைப்பின்பற்றிவரும் வழக்கு 20ம் நூற்றாண்டில் மாறுபட்டு நிற்பதோடு, சமகால மூஸ்லிம் கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுப்புகளைப் பார்க்கும் போது கையாண்ட பொருள்களும், யாப்பும் சமகாலத்தை யொட்டியனவாக இருத்தலையும் காணலாம்.

எனினும், ஏக்குதுவம், சமத்துவம், ஐக்கியம், பெருமானாரின் தூது என்பன இல்லாமிய இலக்கிய நெறி நிற்போருக்கு என்றும் மாறாத பொருள்கள். அவற்றை புதிய புதிய பார்வையில் காலத் தோடொட்டிய கருத்துக்களாகத் தருவதில் எவ்வித மாற்றங்களையும் நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது. ஏனென்றால் இல்லாததின் இந்த உன்னத கோட்பாடுகளை உலகம் இன்றுதான் உணரத்தலைப்பட்டுள்ளன; இதனை நிலைநாட்டி உலகமெலாம் இல்லாததின் எழுந்தென்றல் மனம் கமழுச் செய்வதில் மூஸ்லிம் புலவர்களின்தும், எழுத்தாளர்களின்தும் பங்களிப்பு காத்திரமானது என்பதை அவர்கள் உணர வேண்டும்.

இந்நாலீல் இடம் பெற்றுள்ளடிகட்டுரைகளும் இந்தநோக்கங்களை வலியுறுத்தி நிற்கின்றன என்பதை வாசகர்கள் உணர்தல் முடியும். அத்தோடு பல்வேறு இஸ்லாமிய இலக்கியங்களையும் சுவைத்துணர அவராவேராருக்கு இஃது ஒரு பெருவிருந்தர்கவும் அமையுமென்று கருதுகிறேன். மாற வாக்குறையூ ஸ்டீல் சாலாஷ்ட்டுவரை.

நான் 1954 முதல் இஸ்லாமிய இலக்கியங்களில் ஆர்வங்கொண்டு எழுதிவருகிறேன். என் எழுதுக்கள் இலக்கிய நலனாய்வு செய்வதாகவே அமையும். யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்பது எனது வேண்வா: இந்நாலீல் இடம் பெறும் கட்டுரை ஒவ்வொன்றும் நலனாய்வு முறையில் அமைந்தனவே என்பதால் அவற்றை எவரும் சுவைத்து இன்புறலாம். என்பது எனது திட்டான் நம்பிக்கை.

சீறாப் புராணம் மஸ்தான் சாகிப் பாடல், இராஜநாயகம் நாகையந்தாதி, நலிலுத்தமுலைமினைன் மாஸல, பீரப்பா பாடல், சொரக்கக் நீதி, நபிகள் நாயகம் பிள்ளைத் தமிழ், றஸ்ள் நாயகம் பிள்ளைத்தமிழ், காசீம் புலவர் திருப்புகழ், முதலாம் இலக்கியங்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்த பாடல்களைக் கையாண்டு இக்கட்டுரைகளை எழுதினேன். இல்லாமிய இலக்கியங்களைச் சுவைத்து இன்புறவும் அவற்றில் பொதிந்துள்ள ஆழமான தத்துவங்களை ஆய்ந்தறியவும் இவை பெரிதும் உதவும். அன்றியும் இல்லாமிய இலக்கியங்களின் நோக்குகள் எத்தகைய இலட்சியப் பார்வையில் அமைந்துள்ளன. என்பதையும் இக்கட்டுரைகள் விளக்கும்.

அப்புதுக்கவிதை செல்வாக்குப்பெற்றுள்ள இக்காலத்தில், நம் மரபுவழிப் புலவர் பெருமக்கள், தமிழ் பிரபந்தங்களை அற்புத மாகச் செய்து தமிழுக்கும் இல்லாத்திற்கும் தம் பங்களிப்பைச் செய்த அவர்களது கவியாற்றலும், சொற்றிறனும், யாப்பு, அனி முறைகளும் நாம் பெருமை கொள்ளும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

இதில் இடம்பெற்றுள்ள கட்டுரைகளில் ஆறு மணிவிளக்கில் (சென்னை) வெளிவந்தவை, நான்கு ‘பிறை’ (சென்னை)யில் வெளிவந்தவை, இரண்டு தினகரனில் (இலங்கை) யிலும் மற்றும் மூன்று ‘கலையமுதம்’ இதழிலும் வெளிவந்தவை.

1954 ல் சீறாப்புராணம் சம்பந்தமாக சில கட்டுரைகளை யாழ்ப்பாணம் - ஈழகேசரியில் நான் எழுதியபோது எனக்குப் பாராட்டுக் கடிதம் ஒன்றெழுதி இல்லாமய இலக்கியக் கட்டுரைகளைத் தொடர்ந்து ‘மணிவிளக்கில்’ எழுதுமாறு ஊக்குவித்து என் முதல் முயற்சியான ‘சீறா இன்பம்’ என்ற நூலையும் தானே வெளியிட்டு என்ன வளர்த்தெடுத்தவர் என மதிப்புக் கும் அன்புக்குமுரிய பெருந்தகை ஆ.கா.ஆ. அப்துஸ்ஸு எம்.ஏ. (முன்னாள் பா.உ.) ஆவர். அவரை இச்சந்தர் ப்பத்தில் நன்றிக் கடனோடு நினைவு கூர்கிறேன்.

‘பிறை’ ஆசிரியர் என் மதிப்பிற்குரிய அறிஞர் எம். அப்துல் வஹ்ஹாப் எம்.ஏ.பி.டி.எச். அவர்கள் என் கட்டுரைகளைப் பிறையில் பிரசரித்து அது ‘கலைமான் பல்கீஸ்’ என்ற நூலாக உருவாவதற்கு உதவினார், இவருக்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றிகள்.

முஸ்லிம் களின் நேசன் என்ற நன்மதிப்பைப் பெற்றவர் முன்னாள் தினகரன் ஆசிரியர் இலக்கியச் செம்மல் ஆர். சிவகுருநாதன் எம்.ஏ. அவர்கள் என் இலக்கியக்கட்டுணை களுக்கு தினகரனில் நிறைய இடம் தந்து ஊக்குவித்தவர். அவருக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள்.

இந்நாவினை வெளியிட்டு பதிப்புரைதந்துதனிய இல்லாமய நூல் வெளியிட்டு பணியகத்தின் தலைவர் என் மதிப்பிற்குரிய அல்லாஜ். எஸ்.எச்.எம். ஜெமீல் எம்.ஏ. அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள் உரியதாகு.

அன்பின்

அ.ஸ. அப்துஸ்ஸுமது

‘அன்பகம்’

அக்கரைப்பற்று,
ஸ்ரீ லங்கா.

27 - 11 - 1996

இஸ்லாமிய இலக்கிய நோக்கு

கன்டமும் களிதெருங்கும் கவின்மலையாளமும் துறைவும் உன்னுகரத் துத்தெழுந்தே ஒன்றுபல ஆயித்தும் ஆரியம்போல் உலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையாவன் சிரியுமைத் திறன்வியந்து செயல்மறந்து வாழ்த்துதுமே

என்று தமிழ் மொழியின் சிறப்பினைச் “செயல் மறந்து” போற்றுகிறார் மனோன்மனீயம் ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை, தமிழ் மொழி, ஒன்றுபலவாய் மொழிகள் பலவற்றைத் தேற்றுவித்த பெருமைக்குரியது போல பல்வேறு சமயத்தவர்களுக்கும் பொது வான், அவர்கள் உரிமை கொண்டாடி வளர்ந்ததுமான மொழி யாகும் இந்து, பெள்ததர், சமணர், கிறிஸ்தவர், இல்லாமியர் ஆகிய ஐம்பெரும் சாதியத்தாரும் இம்மொழி வளர்ச்சிக்கு, ஆற்றிய தொண்டு இதன் பெருமைக்கு மற்றோர் சான்றாகும். ஐம்பெருங்காப்பியின்கள் எனக்குறிக்கப்படும் மனிமேகலை, சீவக சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், குளாமணி, குண்டலகேசி என்பன இம்மொழியின் பிறப்புரிமைச் சமயமான இந்து சமயம் சாராத பிற சமயக் காப்பியங்களாகவேயிருக்கின்றன. எனினும் உலக மொழிகளில் “பக்திக்குத் தமிழே” என்ற தனிச்சிறப்பை இந்து சமய பக்தி இலக்கியங்கள் பெற்றிருப்பதோடு இத்னையும் தம் மொழிச்சிறப்பாக பெற்று விளங்குகிறது. இப்பிற சமயத்தவர்கள் அணியில் இறுதியாக இடம் பெறுவார்கள் இல்லாமியர்களாவர்.

சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழைத்தம் தாய்மொழி யாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் மூலவிமகள் இரண்டாயிரத்துக்கும் அதிகமான இல்லா மிய தமிழ் நூற்களைத் தமிழிற்கு வழங்கினர். இவைசெய்யுள், உரை, நாடகம், சிறுகதை நாவல் முதலாம் வடிவங்கள் பெறும். ஜீரோப்பியர் காலம் தமிழ்மொழி சிறிஸ்தவர் அரவணைப்பில் இருந்ததென்றால், மூலவிமகள் பணியால் அது பொலிவும் பூரிப்பும் பெற்றது.

தமிழ் மொழியில் ஆக்கப்பட்ட முதலாவது இல்லாமிய பிரபந்தம் “மின்றாஜ்மாலை”யாகும்; இது ஹித்தி 1000 ஆம் ஆண்டில் இயற்றப்பட்டது. கவிலவல்பமும் அற்புத சித்துகளும் கைவரப் பெற்ற ஆவிப்புலவர் இதனைச் செய்தார். பெருமானார் அவர்களின் விண்ணுலக யாத்திரையைச் சித்திரிக்கிறது இந்நால்லு இது செய்யப்பட்டதிலிருந்து இன்றுவரை முழுள்ள 410 ஆண்டுகள் இல்லாமிய இலக்கிய காலமாகும். பேராசிரியர் செல்வநாயகம் அவர்கள் இலக்கிய எழுச்சிக் காலமொவலவௌன்றறையும் நானாரு ஆண்டுகளாகப் பிரித்துக் கூறுகிறார்கள். இக்கூறு அவ்வக்கால எழுச்சிக் கட்டங்களுக்குப் பொருத்தமுடையதாகவேயிருக்கின்றன ஆனால் ஜீரேப்பியர் காலம் என்று குறிப்பிடப்படும் நானாரு ஆண்டுகள் உண்மையாகவே மேனாட்டுக் கிறிஸ்தவர்களின் வருஞகயினால் ஏற்பட்ட இலக்கிய மலர்க்கி என்றுமட்டும் குறிப் பிடுதல் சாலாது. தமிழில் புதிய பிரபந்த வகையினையும் தோற்று வித்த முஸ்லிம்களுடைய தனித்துவம் பெற்ற இலக்கிய எழுச்சிக் காலக்ட்டமும் இதுவர்கும் ஆதலால் இதனை “கிறிஸ்தவர், இல்லாமியர் காலம்” என்று குறிப்பிடுவது மிகவும் பொருத்த மானதாகும்.

இக்காலத்தெழுந்த இல்லாமிய இலக்கியங்களின் போக்கை மும், நோக்கையும் அவதானிப்போர், அங்கே மரபுகளின் சவுடு களும், சமுதாய ஆசங்கைகளும், புதிய உணர்வுகளின் ஒளிக்கூறு களும் பிரவாகித்து நிற்பதைக் காணலாம். தமிழைத் தமது தாய் மொழியாக ஏற்றதன் விளைவாகத் தமிழில் இல்லாமியபிரபந்தங்கள் பலவற்றைச் செய்ய வேண்டுமென்பது அவர்தம் வேணவா வாயிற்று. அன்றியும் தமது மத சம்பந்தமான கருத்துக்களையும், கோட்பாடுகளையும் வெளியிடக்கூடிய சாதனமாகவும் இம்மொழி அமைந்து விட்டது என்பதையும் அவர்கள் உணர்ந்தனர், தம்மத

கலாச்சார தொடர்பினின்றும் தாழும் தமிமைச் சேர்ந்தவர்களும், நிலை பிறழ்ந்து விடாதபடி காரியமாற்றுவதும் அவர்களு அன்றைய தேவையாயிற்று. தமிழ் மொழி பேசும் மக்களுடன் தம் நிலையையும் சமமாக்கி ஸ்திரமானதோரிடத்தை பெறுவ தாகும், இவ்விலக்கியத் தொடர்பு உயரியதோர் சாதனம் என்பத ணையும் அவர்கள் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். இத்தகைய காரணங்களால் இலக்கியத்துறை அவர்களைப் பெறிதும் கவர்ந்ததில் வியப்பில்லை.

முஸ்லிம்கள் தமிழிலக்கிய மரபினை முற்றும் ஏற்றுக் கொண்டு காப்பியம், அந்தாதி, பிள்ளைத் தமிழ் முதலாம் நூற்களைச் செய்தனர். இசைச்சார்பான பாடல்கள், நாடகங்கள் முதலாம் பல துறைகளையும் இவர்கள் செய்தனரெனிலும், இவர்களைப் பெறிதும் கவர்ந்தவை சோழர் காலக் காவியங்களும், பல்லவர்கால பக்தி இலக்கியங்களும், பிற்காலத்துச் சித்தர் பாடல்களுமாகும் நாயக்கர் காலத்து இலக்கியச் சுட்டின் மங்கலான ஒனி, 15ம் 16ம் நூற்றாண்டு இலக்கியங்களில் பிரதிபலிப்பது போல இல்லாமிய இலக்கியங்கள் பலவற்றிலும் எதிரொலித்து நிற்பதை நாம் அவதானிக்கதாம்: யமக்ம, தீரிபு, அந்தாதி முதலாம் பாவினங்களையும் இவர்கள் பின்பற்றி வித்துவச் செருக்குடன் பாடினர்!

அங்கால முஸ்லிம்கள் தமிழை முறையாகக் கற்றுத் தேறி யோரிலர். குருட்டனை அரபு பலியில் ஒத்துக் கற்றிருந்தனர்; இதனால் பேசுத்தெரிந்த மொழியையும், வாசிக்கத்தெரிந்த எழுத்தையும் கொண்டு ஒரு எழுத்தறிவு முறையொன்று உருவாக்கப்பட்டது. இதுவே “அறுபுத்தமிழ்” என்பதாகும். இந்த எழுத்து நடையில் மொழி பெயர்த்தற்கு கஷ்டமான அறுபுச் சொற்கள் ஏற்கும் அவ்வாறே உபயோகிக்கப்பட்டன. இவ்வறபுச் சொற்கிருப்போகமுறை பேசுச் சமூகத்திலும் பெரிதும் இயும்பெற்றது; இது மனிப்பிரவாளர் நடைபோன்றதோர் அமைப்பாகும்.

இதனை ஒழுங்கு செய்து சிறந்ததோர் நெறிப்படுத்தி உருவாக்க வேண்டும் என்பது பிரபவ மூஸ்லிம் கல்விமான் ஜனாபர, எம்.ஏ. அலீஸ் அவர்களின் கருத்தாகும். 18-ம் நூற்றாண்டின் மத்திய காலத்திற்கு முன் வெளிவந்த இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியங்கள், குர்ஆன் விளக்கவுரைகள், குத்பாப் பிரசங்கங்கள் என்பனவற்றுள் பெரும் பாலானவை அரபுத் தமிழ் நூல்களாகவேயிருக்கின்றன. இதற்கென அச்சுவசதி முதலானவற்றையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர், அன்றைய மூஸ்லிம்கள்.

சீழ்திசை நாடுகளுக்கு வந்த கிறிஸ்தவர்கள் தம் சமயத்தைப்பற்படுத்திக் கொண்ட முயற்சியில் மூஸ்லிம்கள் பாதிக்கப்படவில்லை. கிறிஸ்தவர்கள் முயற்சிகள் மக்களை அன்பாலும் பிறவற்றாலும் கர்வதாகவே யிருந்தன. எனவே மூஸ்லிம்கள் அவர்களோடு பல மதப்போர்களைப் பிரகழ்த்திய சம்பவங்கள், போர்த்துக்கீர் நினைவுகளில் மாறாதிருத்தலால் போலும் மதத்தைப்பற்படும் இம்முயற்சியில் அவர்கள் மூஸ்லிம்களோடு கூச்சப்பான முறையில் நடந்து கொண்டதாகவே சரித்திரங்கள் கூறுகின்றன.

புதிதாகத் தோன்றிய மத எதிர்ப்பு அபாயம் குழநிலையிலுள்ள (இந்து) சமய, கலாச்சார செல்வாக்கு இவற்றிலிருந்து தம்மைக் காப்பாற்ற, மூஸ்லிம்கள் தமிழிலக்கியத்தை ஒரு பொருளாகக் கொண்டனர். எனிலும் மத தாக்கங்களிலோ, சமய வாதங்களிலோ மூஸ்லிம்கள் ஈடுபட்டிலர் இது அவர்களது நோக்கமாகவும் இருந்ததில்லை தமச்சு இயைபானதும் தேவையானதுமான இலக்கிய முயற்சிகளில் அவர்கள் முயன்றனர். பல்லவர் காலத்துக்குப்பின் (கி.பி: பத்தாம் நூற்றாண்டு) உள்ள இலக்கியப் போக்கே இவர்களுக்குப் பெரிதும் பொருத்தமான தாகவும், இயைபுடையதாகவும் இருக்கிறது. மஸ்தான் சாகிபுப் புலவரின் பாடல்கள், தற்கலை பீர் முஹகம்து அவர்களின் பாடல்கள், காளிம் புலவரின் திருப்புகழ் ஆயியவற்றில்,

பல்லவர் காலத்துப் பக்திப் பாடல்களினதும், பின்வந்த சித்தர் களின் யோக பாடல்களினதும் சாமைகள் நிரம்பக்கிடக்கின்றன. இஸ்லாமிய (மகரிபா) நூன் தத்துவங்களும், இதே காலக் கட்டத்தில் அரபு நாடுகளில் பெரிதும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த குபிச தத்துவங்களும் இதனோடு பெரிதும் ஒத்திருந்தன. பட்டினத்துப் பின்னையார், பதினெண் சித்தர்கள் ஆகியோரை நூனவழி நின்ற குபிச வாதிகளுக்கு ஒப்பிடலாம்.

மூஸ்லிம் புலவர்களால் செய்யப்பட்ட ஒழுக்க நூல்களும், நீதி நூல்களும் இஸ்லாமியப் பண்பாட்டில் மூஸ்லிம் மக்கள் வழுவாது ஒழுக வேண்டும் என்னும் நோக்குடையன. இந்நூல்கள் வாயிலாக (சமணர் போன்று) மறைமுகமாக, அல்லது (கிறிஸ்தவ பிரச்சாரகர் போன்று) நேர்முகமாக இஸ்லாத்தை ஏனைய மக்களிடம் புகுத்தும் நோக்கமாக இயற்றப்பட்டனவல்ல.

தமிழிலக்கியப் பிரபந்தங்கள் மட்டுமன்றி இஸ்லாமியர்களுக்குரியதான தனிப்பிரபந்தங்களையும் மூஸ்லிம் புலவர்கள் செய்தனர். இவை பார்சி, உர்து பிரபந்த முறைகளைப் பின்பற்றி எழுந்தனவாகும் இவை நாமா, கிள்ளா, மஸ்லா, படைப் போர் முதலாம் வகையினதாகும், வடமொழியிலிருந்து எவ்வாறு தமிழ்க்குப் பிரபந்தங்கள் பல அறிமுகமானவோ, அது போல பிற மொழியிலிருந்து தமிழுக்கு அறிமுகமான பிரபந்தங்களாக இவை இடம் பெற்றன. இது மட்டுமன்றி “பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ் மொழியில் பெயர்த்தல் வேண்டும்.” என்ற பாரதியின் பொன்னுறைக்கேற்ப இஸ்லாம் சம்பந்தமானதும், இஸ்லாமிய தத்துவார்த்தம் சம்பந்தமானதுமான பல்வேறு நூல்களும் தமிழ் மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. சமஸ்கிருதத் திற்குப் பிறகு தமிழில் பெயர்க்கப்பட்ட பிற மொழி அறிவிலக்கியங்கள் இவையேயாகும்.

தமிழிலக்கியப் பரவையுள் இல்லாயிய இலக்கியங்கள் பெறு மிடம் பற்றி ஆயப்புகுவோர் இவ்விலக்கியப் பேராறு, அப்பரவை யினுள் ஓரழகிய சுழிமுகத்தைத் தோற்றுவித்து நிற்றலையும் அது தமிழனங்கிறு பெருமை தரும் ஓராபரணமாக விளங்குவதையும் மனமார ஏற்றுக்கொள்வர். முஸ்லிம்கள் சமணர்போல இலட்சிய வாத தோக்குடையவர்களாக தமிழ்த் தொண்டாற்றிய போதும், தமிழோடு இணைந்து கொள்வதில் உண்மையான நேசம் காட்டினர். இதற்கு அவர்கள் தனித்துவமான ஒரு கலாச்சார, நாகரிகப் பின்னணியையுடையவர்களாக இருந்த போதும், தாம் பேகம் மொழியின்து மரபுகளையும், உடன் வாழும் மக்களது ஆசார சீலங்களையும் அளவற்றிந்து நிலையுணர்ந்து தமதாக்கிக் கொண் டிருப்பது தக்க சான்றாகும்.

இலக்கியம் கண்ட இறை தூதர்

பெருமானார் (ஸ்ல) அவர்களே ஒரு பேரிலக்கியம். கற்று முடியாத பார்காவியம்! சுவைத்து முடியாத கவிதா சாகரம்! உலகின் பிரதான மொழிகள் எல்லாவற்றிலுமே பெருமானார் பற்றிய இலக்கியங்கள் இருக்கின்றன. இன்ஸாம் உலகெங்கும் வியாபித்து நிற்கின்றதென்றால். இறையருள் எங்கும் வியாபித்தது, மறையருள் நெயினார் புகழ் எங்கும் பரவிற்று என்பன பொருளாம்! இத்தகைய பெரும் புகழ்ரை, தமிழ் இலக்கியங்களும் கண்டன. அதன் அழகு தனிச்சிறப்புடையது. சுவைத்து இன்புறுதற்குரியது.

கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் காயல் பட்டினம், கொல்லம் ஆகிய இடங்களில் அராபியர் குடியேற்றம் ஏற்பட்டது முதல், முஸ்லிம்களுக்குத் தமிழ் உறவும் ஏற்பட்டது. இல்லாம் இவர்களது வாழ்விலும், தமிழ் இவர்களது வாயிலும், ஆட்கிசெலுத்தத் தொடர்கின். இதனால் சங்கமிருந்து ஆராய்ந்த தமிழ், திருவாசகமும் திருமுறைகளும் தோன்றிய தமிழ், திருமறைப் பொருளையும் திருநபி புகழையும் கூறத் தொடர்கின்.

இல்லாமிய தமிழிலக்கின்களில் முதல் நூல் என்று கருதப் படும் ஆவிப் புலவர் (ஹி. 998) செய்த ‘மிள்றாஜ் மாலை’ முதல், சுமார் 400 கவிஞர்கள், 500 க்குமதிகமான தமிழிலக்கியங்களையாத்துள்ளனர். இவற்றுள் பெருமானரை நூலுடைத் தலைவராக ஏற்று உருவான இலக்கியங்கள் சுமார் 50 அகும். இவை பெருமானராது வரலாறு கூறும் காவியங்களாயும், பெருமானரை நூற்றலைக்க கொண்டெழுந்த பிரபந்தங்களாயும், அமையும். பெருமானாரை நூற்றலைவராகக் கொண்டெழுந்தனவர்கள் சொர்க்க நீதி, சவ்வாததுப் பாட்டு (கள்) என்பனவும் அடங்கும். இவை இரண்டும் ஈற்றடியைப் பெருமானார் துதியாகக் கொண்டமைந்து, நல்லறம் பற்றிய நீதி போதனை செய்வன. செழ்க்கப்புல காதர் நெய்னா புலவரின் * ‘சொர்க்க நீதி’ யில் ஈற்றடி ஒவ்வொன்றும்

மாமயிலின் எழில் குவும்

கதிஜாபங்கர்

மணி முத்தின் மஹ்முதை

வாழ்த்தாய் நெஞ்சே !

என்றமையும் வாழ்த்துக்கள் மிக்க சுகம் தருவன.

தமிழ் இலக்கிய மரபு.

இவ்வாறு தமிழிலக்கியங்கள் பெருமானாரைக் கண்ட திறனை ஆராய்ந்துணரல் அறிவு சான்ற பயனுடையது. சில நூல்கள் இல்லாததின் கோட்டாடுகளுக்கமையாத, சுருத்து வழு வுடையதாக இருப்பதற்கான காரணங்கள் இதனாற் புலனாகும் முஸ்லிம் கவிஞர்கள் எல்லோருமே, ஐரோப்பிய காலகட்டத் தைச் சேர்ந்தவர்கள். இக்காலம் தமிழிலக்கியத்தின் திருப்பு முனையாகவும், புதிய மலர்ச்சிக் கட்டமாகவும் அமைந்த காலப் பகுதியாகும். எனினும் மரபு வழி இலக்கியங்கள், முற்றும் செல்வாக்கியந்தன, என்று துணிதல் தவறாம். கவிதை மரபும் கருத்துக்களும் மாறியதேயன்றி, பழைய செல்வாக்கியந்து அழிந்து விடவில்லை. ஐரோப்பியக் காலத்தில் அதற்கு முன்னால் விஜயநகர கால (கி.பி. 12 - 16) நூற்றாண்டு கவிதைப் பண்புகளின் கவுடுகள் நன்கு பதிநிதிருந்தன. விஜயநகரகால இலக்கியங்கள் புலமைச் செருக்கும், மொழியின் கிறுக்கும் நிறைந்த பூராணங்கள் தல விசேட காவியங்கள் கொண்ட ஒரு வரண்ட இலக்கியக் காலப்பகுதி என்பர். இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர், இக்கால கட்டத் தாக்கம் இல்லாமிய தமிழிலக்கியங்களையும். பாதித் துள்ளன, என்பதை யாவரும் ஓப்புவர். ஏனெனில், தமிழில் மலர்ச்சிக் கவிதாயுகம் தோன்றுவதற்கு பாரதியின் தோற்றும், ஐரோப்பியர் (இலக்கிய) வருகை என்பன காரணிகளாக இருந்தன. இத்திருப்புமுனை 19 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தான் தேவிவாகத் தோன்றின. முதல் முஸ்லிம் புலவரோ, 16 ஆம் நூற்றாண்டு ஆரம்பத்திலேயே தோன்றிவிட்டார். எனவே முஸ்லிம், தமிழ் கவிஞர்கள் பழைய மரபின் செல்வாக்குடைய வர்களாகவே, தம் இலக்கியப் பணியினைத் தொடர்ந்தனர்.

தமிழில் 96 வகைப் பிரபந்தங்கள் உண்டென்பர். இதனோடு பிறமொழியிலிருந்து பெற்ற புதிய பிரபந்தவகை சிலவற்றையும் முஸ்லிம் புலவர் கையாண்டனர் கலம்பகம், கோவை மாலை முதலாம்பத்துவகைப்பிரபந்தங்கள் பெருமானாரைப்பற்றி எழுந்தன. இவை ஒவ்வொன்றும் அவ்வப் பிரபந்த முறைக்கேற்ப, பொருளும் அழகும் கொண்டு நிற்பன.

காப்பியம்

சீரா (மழுப்புலவர்.) அதனைத் தொடர்ந்தெத் தமிழந்த சின்னக் சீரா (பனீ அறம்து மரைக்கார்.) புதுகுஷ்ணாம் (செங்கனா புலவர்.) சீரா இரண்டாம் வால்யும் (மொன்னா முறைம்து காதிர்.) என்பன காப்பிய இலக்கணங்களுக்கமைய பெருமானார் சரிதையினைக் கூறுவனவாகும். சீராவை ஒட்டி எழுந்த சீரா சதகம் (சல்தான் மரைக்காயர்.) சீரா கீர்த்தனம் (செய்யித் தூபுக்கர்.), காரணமாலை (சா.ம. செய்து தம்பி) பொன்னரியமாலை (மின்னா நூறுத்தின்), சீரா நபி அவதார அம்மானை (கவிக் களஞ்சியப்புலவர்), மணமங்கல மாலை (அப்துர் ரஹ்மான் ஆலிம்.) என்பன வெல்லாம் சீரா வின் கருத்தாட்சி, கற்பனை வளம் முதலிய சிறப்பம்சங்கள் அமைந்தமுந்த நூற்களாகும். இல்லாமிய தமிழிலக்கியங்களில் அதை சிறந்ததான் சீரா, சோழர்கால காவியப் பண்புகள் மிகு தியும் உடையன, கம்பனின் காவிய அமைப்பு, திருத்தக்க தேவரின் கற்பனை வளரண்ம், கிலப்பதிகாரத்தின் பாத்திர அமைப்பு என்பன ஒருங்கே பெற்று ஒப்ப நிற்கும் நூல் எனக் கூறுவர் தமிழரினர்.

காப்பிய இலக்கணங்களும் அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய முன்றையுமே சீரா உள்ளடக்கி நிற்கிறது. இதில் வீடு பேறு இல்லாத காரணத்தால் தான் சின்னச் சீரா முதலாம் நூற்கள் தோன்றின. உலக மக்களெல்லாம் வீடு பேறுவதைற்காக இப்புனியிற் பிறந்து வாழ்ந்தவர் பெருமானார் (லல்).

ஆதலால் தான் அவரது வீடு பேற்றை உமறு கூறமுடியாமல், உறனிக்கூட்டத்தார் படத்தோடு சிறா குறைக்காவியமாக நிற்கிறது.

ஹினி 1052 - 1115 இல் எட்டயபுரத்தில் வாழ்ந்த உமறுப் புலவர், தமிழிலக்கியங்களாலும் சைவ புராண கருத்துக்களாலும் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார். ஆதலால் சீராவில் இல்லாத்திற்கு முரண்பட்ட பல கருத்துக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. தசைக்கட்டியை பெண் ஞாருவாக்கிய படலம், மானுக்குப்பினை நின்ற படலம் ஆகியவற்றில் வரும் சம்பவங்கள் ஸஹி ஹான ஹதீதுகளாயில்லாத பேர்தும், புராணக்கதைகள் போல் கவர்ச்சி கரமாக இவை இருந்ததால், தனிப்படலங்களே பாடிவிட்டார். ஆனால் உமறின் கவிதா விசாலத்தை எடுத்துக்கூறும் பகுதிகளுள் இவை முக்கியமான இருப்படலங்களாய் அமைந்துள்ளன. எது எவ்வாறு இருப்பினும் தலை சிறந்த இல்லாமிய தமிழ் காவியமொன்றில், தனி முதற் தூதர் சரிதையை நனி சிறககப் பாடியவர் என்ற பெருமையை உமறுப் புலவர் பெற்றுக் கொண்டார்.

பிள்ளைத்தமிழ்

இவ்வாறு காவிய அமைப்பில் பெருமானாரைத் தன்னேரில்லாத தலைவராகக் கண்டு இன்புற்ற புலவர்கள், அப்பெருமானாரை ஒரு குழந்தையாகவும் கண்டு, அதன் செயல்களால் இன்புற்று, முத்தமிட்டு மகிழவும் எண்ணினர், இதற்கேற்ற பிரபந்த வகை, பிள்ளைத்தமிழ் ஆகும். குழந்தைப்பருவத்தின் இயல்புகளை, காப்பு, செங்கிரை, சப்பாணி, முத்தம், வாராணி, அம்புலி, சிற்றில், கிறுதேர் எனும் பத்துப்பருவங்களைப் பத்துப் பத்துப் பாக்களில் பாடுவது இதன் முறையாகும், ஒரு குழந்தையின் பேதமை நிறைந்தது, கண்டோர் களிப்புறும் பான்மையதாகும். ஆனால் பெருமானார் போன்ற மகாஞ்களின் செயல்களைல்லாம் வெறும் அழகு தருவன மட்டுமல்ல.

அவற்றுள் அமைந்துள்ள ஆன்மீகத்துவங்கள் மிக்க பொருள் நிறைந்தவை புலவர்கள் அதனை எடுத்துக்காட்டும் போழகு சுவை தருவனவாகும். ஆதலால் பிள்ளைத் தமிழ் மகாஞ்கள் மீது மட்டுமே எழுதல் மரபு.

'நபிகள் நாயகம் பிள்ளைத்தமிழ்' என்ற ஒரே மகுடத்தின் கீழ் செய்யிது அனபியா சாவிடு, ஷயகு மீரான் புலவர் என் பாரும், 'ரஸல் நாயகம் பிள்ளைத்தமிழ்' என்னும் தலைப்பில் மீரான் சாகிபுப் புலவரும், நான் த பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களைப் பெருமானார் பேரிற் செய்துள்ளனர். பெருமானாருக்கேயுரிய தனிச் சிறப்புகளையெல்லாம் தம்மகத்தே கொண்டு விளங்கும் இந்நூற்கள் படிக்குந் தோறும் சுவைக்குந் தோறும் மிக்க இன்பம் பயப்பன், பெருமானாரே ஒரு பேரின்ப சாகரம், என்றால் அவரது குழந்தைப்பருவம் தான் எவ்வளவு இனியது! இதனைப் பகுத்துக் கூறும் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களைத் தந்த புலவோர்க்கு நாம் மிக்க நன்றியுடையோம்.

சிற்றிலக்கியங்கள்

தமிழிலுள்ள சிற்றிலக்கிய வகையினுள் 'ஏசல்' என்பதும் உன்று. அன்பின் மிகுதியால் ஏசவது போல புகழ்வதாக இது அமையும் ஷா ஹால் ஹமிதுப் புலவர் செய்த 'நபிகள் பேரில் ஏசல்' சிறந்ததோர் சிற்றிலக்கியமாகும். கல்தான் தமிழிப்பாவலர் செய்த 'ஆரை முறைம்தர் காரணக் கும்மி' காதிர் முகிதீன் செய்த 'நபியுல்வா பேரில் காரணக் கும்மி ஷெய்கப்பதுல் காதர் நெய்னா புலவர் செய்த 'பயகாம்பர் அவதாரப் புலவர் ஷெந்து' காவிக் களஞ்சியப் புலவர் இயற்றிய 'நபி அவதார அம்மானை' என்பனவும் பெருமானார் பேரில் எழுந்த சிற்றிலக்கியங்களாகும். சாதாரண மக்களும் படித்துணரும் படியான மொழி அமைப்பிலும், விரும்பும் சந்தங்களிலும் அமைந்த இந்நூல்கள் படித்தற்கும் சுவைத்தற்கும் குரியினவாகும்.

கும்மிபோல, அம்மானையும் பெண்கள் ஆடும் ஒரு விளையாட்டாகும், இவ்வாட்டத்திற்கு ஏற்ற இசையில் அம்மானை அமையும். சிந்து என்பது கிராமியப் பாடல்கள் போல் அமைந்த இசைச் சந்தங்களில் அமைந்தனவாகும்.

காசிம் புலவரின் ‘திருப்புகழும்’ அருள்வாக்கி அப்துல் காதிருப் புலவரின் ‘சந்தத் திருப்புகழும்’ யாழ் அசனாலெப்பைப் புலவர் செய்த ‘புகழ்ப்பாவணி’ யும், பெருமானாரை நூற் தலைவராகக் கொண்டெடுமுந்த திருப்புகழ் நூற்களாம். இவை மிக்க சொல் நயமும் பொருள்மகும் நிறைந்தது, படிப்போர்க்கு உணர்வும் கவையும் தருவன. அக்கரைப்பற்று ஷெய்க்கு மதார் புலவர் செய்த ஒரு பாவொருபல்தும் இவ்வகையின் பாற்பட்டு பெருமானார் புகழ் கூறி நிற்கின்றது.

காத்தான்குடி கவிஞர், அப்துல் காதர் யாத்தல் ‘இறகுல் சதகம்’ இல்லாததின் பொன்னுரைகளை பத்துப் பத்துப்பாக்க வில் கூறும் ஒரு சதக நூலாகும்.

இறையருள் கொண்ட ஒரு மறையினைக் கண்ட நபி ஏந்தலே யாற்குலே! என் ஈற்றடி கொண்டு, தெள்ளிய இசையில் அள்ளிப் பருகும் அறிவமுதமாக விளங்கும் இந்நூல், தற்கால நாகரீக மோகம், இல்லாமிய நெறிக்கப்பால் நிற்கும் வாழ்வு என்பன வற்றை நகைச்சவைப்பட கண்டித்து, படிக்கப் பயனுள்ளதாய் அமைந்துள்ளது இந்நூல்.

சிற்றிலக்கிய வகையினுள் நம்பைப் பெரிதும் கவரும் ஒரு நூல் உமறுப் புலவர் செய்த ‘முதுமொழி’ யாகும். பெருமானார் பற்றி எழுந்த நூல்களுள் எல்லாம், இது தலையாயது என்பதும் பொருந்தும். ‘என்று காண்று வணே’ என்று ஈற்றடி கொண்டு முடியும் 88 விருத்தங்கள் இந்நாலில் உள்ளன. இப்பாடல்கள் பெருமானார் மீது கொண்ட பெருங் காதலால் மெய் மறந்து நின்ற ஒரு பேரின்ப நிலையில்,

அவரது ஆன்ம தரிசனங்கள் பற்றிப் யாடப்பட்டுள்ளது ஆதலால் பெரும் ஆக்மப் புதையலாய், அறிவின் உள்ளிளக்காய் கற் போர்க்கு விளக்காயும், உணர்வோர்க்கு உண்மையாயும் இவை அமைந்துள்ளன. உமறுப்புலவர் சிறாவில் கண்ட பெருமானாரில் அழகு இருக்கிறது. முதுமொழி மாலையில் கண்ட பெருமானாரில் தெளிவு இருக்கிறது. இதனைப்பாடும் சந்தர்ப்பத்தில் உமறுப் புலவர் பெருமானாரைக் கனவில் கண்டார் என்பது ஏற்க முடிய மானது எனவும் துணியலாம்.

ஷாம் நெய்னா புலவர் செய்த ‘றகுல்மாலை’ ஷாம் ஷிஹாபுதீன் புலவர் இயற்றிய ‘இறை தூதர் பாமாலை’ என்பனவும், இங்கு குறிக்கத்தகும் இரு மாலை நூல்களாம்.

அகத்துறை இலக்கியங்கள்

பெருமானாரை நூலுடைத் தலைவராகக் கொண்டெடுமந்த காலியங்களுள் அகத்துறைப்பட்ட இலக்கியங்களும் அடங்கும். அகத்துறை தமிழிலக்கியங்களில் இரு முறையாய்க் கையாளப் படுகிறது. சங்க காலத்தில் ‘அகத்துறை மரபு, உலகியற் காதலைக் குறித்தது. சங்கமருவிய காலத்தில் எழுந்து பல்லவர் காலத்தில் மலர்ந்த அகத்துறை மரபு, மெய்ப்பொருள் பால் எழுந்த காதலைச் சித்தரிப்பதாய் அமைந்தது. இஃது தமிழில் ஒப்பற்ற பேரிலக்கியமாய், எம் மொழியின் முன்னும் தனிச் சிறப்புப் பெற்றதாய் விளங்கும் தகைமை சான்றது. சாதாரண உலகியற் காதலைப் போல, இதுவும் ஓர் உண்மைக்காதலைச் சிந்தரிப்பதாக விளங்கும். இதனை ‘இஷ்க்’ என்னும் ஞானபோத மயல் என்று குறிக்கலாம், ஸாபி (அனுபூதிவாதி) கள் இவ்வகைக் காதலால் கட்டுஞ்சு மெய் மறந்து நிற்பர். மஸ்னவியில் மஸ்லானா ருமி, இவ்வகையான ஒரு காதலை, அழகான உருவக்க் கதையாக அமைத்துள்ளார்.

பெருமானார் மீது இவ்வகைத்துறையில் எழுந்த தமிழ் இலக்கியங்களுள், அந்தாதி, கலம்பகம், கோவை எனும் பிரபந்த வகை, சூறிப்பிடத்தக்கன, காரைக்கால் அம்மையார், சூடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடி என்னும் இரு பெண் புலவர்கள், தம்மை நாயகியாகவும் இறைவனை நாயகனாகவும் கொண்டு தோற்று வித்த இக்கவிதா மரபு⁴ பின்னர், நூல் செய்தவர் தம்மைப் பெண்ணாக பாவித்துப் பாடும் முறையில் அமைந்தது, ஆனால் இறைவனை வைலாவாக பாவனைசெய்து தம்மை நாயகராக்கிக் கொள்ளும் வழக்கம் ஸால்லிபிலத்துவும் சாதாரணமாகவே உள்ளது. மஸ்தான் சாகிப்பு புலவர், மனோன்மணி கண்ணி முதலான வற்றில் இம்மரபை காதற் சுவை களிந்தெழுகுமாறு கையாள் சிறார். இனி பெருமானார் மீதெழுந்த அகத்துறை இலக்கியங்களைப்பற்றி ஈண்டு நோக்குவோம்.

நாயக்கர் காலப் புலமைச் செருக்கும், இலக்கண வித்தார மும் நிறைந்த பிரபந்த வகையினுள் கலம்பகம், அந்தாதி என்பன முக்கியமானவை, பாக்கள், பாளினங்களில் புலவர்கள் மொழிச் செருக்கு, இலக்கணச் செருக்கு என்பன வற்றைப் புதைத்து இந்நூற்களில் சிலம்பமாடுவர், சாதாரண மக்கள் இதனை புரி வதும் இலகுவல்ல, சாதாரண கவிஞர்கள் இதனை இயற்றவும் துணியார்.

இரு சொல்லின் ச்ற்றெழுத்து அல்லது சீர் அல்லது அடி, அடுத்த செய்யுளில் முயன்று வருவது அந்தாதி எனப்படும். அதாவது அந்தம் ஆதியாய் வரும். யமகம், திரிபு, அந்தாதி, சித்திரக்கவி, என்று இஃது பல்வகைப்பிரிவிலும் அமையும். பெருமானார் பேரில் எழுந்த அந்தாதி நூல்கள், இலக்கிய வேள்ங்கள், இலக்கண கடல்கள் எனப் பார்ட்டப்படும் பெரும் புலவர், திருமதினைத் தந்தாதி, திருமதினா வெண்பா அந்தாதி, திருமதினா யமக அந்தாதி, திருமதினா பதிற்றுப் பத்தாந்தி என ஐந்து நூல்களை இயற்றியுள்ளார்.

ருவாம் காதிறு நாவலர் திருமக்கா திரிபந்தாதி ஒன்றையும், எம் வீச்சரம் ஜவாதுப்புலவர் மதீனத்தந்தாதி ஒன்றையும் செய்தனர். பெருமானாரை இலக்கியத்தில் மட்டுமல்ல இலக்கணச் சிலம்பத்தி மூம் வைத்தாடி இன்புறும் புலவர் உள்ளங்கள் இனியன! இவற் றில் மக்கா, மதீனா வர்ணனைகள் தமிழ் நாட்டியல்லபேயே பெற்றும், தமிழிலக்கிய மரபுகள் பேணப்பட்டும் உள்ளன.

திருப்பி அவர்களின் பெருமையைக் கூறும் புறத்துறையும், அவர் மீது எழும் பேரன்மின் காதல் அகத்துறையும் இயை விளங்கும் பிரபந்தங்கள், கலம்பக நூற்களாக பாடப்பட்டன. இவற் றில் மக்காக் கலம்பகம் (புலவர் நாயகம்) மதீனாக்கலம்பகம் (பிச்சை இப்ரஹாமிம் புலவர்.) என நான்கு நூற்களாகும்.

இஸ்லாத்தின் கோட்பாடுகளை தமிழிலக்கிய மரபுகளோ பொட்டிக் கூறுவதில் ஏற்படும் இடர்களை பொருட்படுத்தாமை தான், கவிஞர்களின் கருத்துக்கள் சில முரண்பாடாய்த் தோற்று வதற்கானகாரணமாகும். இராஜநாயக ஆசிரியர் ஹமீத் இப்ரஹாகிம் தனது நூல் இறைதுதியில் கொட்டப்பட்டு வருகிறது. காலாக்கா புவிமுழுமைத்து முத் தொழில் புரிந்து வாழ கவிதுறும் அளவிலாக் கருணை வள்ளலை

எனப்பாடும் போது இறைவனது செயல்களை மூன்றாக (படைத்தல், அழித்தல், காத்தல்) கொள்ளும். இத்தெய்வ நம் பிக்கை முறை இஸ்லாத்தின் பாற்பட்டதல்லவே என்பதை எண்ணிப்பாடத்தவறியதை இங்கு காணகிறோம். இதேபோல, கலம்பக நூற்களிலும் இஸ்லாத்திற்குப் புறம்பான கருத்துக்கள் சில உண்டு என்பத் அறிஞர். எனினும், இஸ்லாம் தமிழ் இணைப்பு முயற்சியில் சில அற்புதமான வெற்றி பெற்றுள்ளதை அவதானிக்கும் போது, நாம் மிக்க இறம்பு தெய்துகிறோம்.

இல்லாததின் கடமைகள் சொல், செயல், என்னம் எனும் மூன்றாலும் நிறைவேறும் தகையன. இதனையே மனம், வாக்கு, கூயம் என்பர் தமிழ்நினர், இவ்விரண்டும் ஒழுங்குற;

‘வல்லான் முற்றுமுனர்ந்தான் தன்யை சொல்லால், உள்தால் செயலாற்றோமுலோம்’ என்று கூறும் புலவர் நாயகமவர் களின் மக்காக் கலம்பக இறை வாழ்த்து, எவ்வளவு பொருத்தமாய், ஒழுகிய சொல்லமுகும், விழுமிய பொருளமுகும் பெற்று விளங்குகின்றன.

தற்காலக் தமிழ்க் கவிதை

தொடுக்கப்பட்டது, தொடை (மாலை) என்பது போல, கோக்கப்பட்டது கோவையாகும், இது அகத் துறை இலக்கியமே எனினும், அப்துல் மஜீதுப் புலவரின் ‘ஆசாரக்கோவை’ இல்லாமிய ஆசாரங்கள் பற்றிய நூலாகும். செவத்து மரைக்காய்சிரியர் செய்த ‘மக்காக் கோவை’ அகத்துறை இலக்கணத்திற்கு முற்றும் அமைந்து விளங்கும் சிறந்ததொரு கோவை நூலாகும். பெருமானார் மீதுள்ள ஈடுபாடு, உலகியற் காலவாக, தலைவி, தொழி, தாய், செவியிமுதலாம் அகத்துறை பாத்திரங்கள் வழியாக அமைந்துள்ள பாங்கு மிக அழகு தருவன. ஒரு அரசின் பெருமை கூறத்தான் கோவை நூல் தோன்றுவதுண்டு. செவத்த மரைக்காய் சீரியரோ, இம்முறையைத் தமுலிப் பேரரசர் பெருமானார்பெருமையை இக்கோவை நூலில் ஒப்புரப் பாடியின்ஸார். இப்புறத்துறைக்காவிய முறை இவ்வாறு பழந் தமிழ் இலக்கியங்களில் மட்டுமன்றி, பாரதியுக்தது மறுமலர்ச்சிப் பாக்களிலும் பெருமானார் புகழ் மனம் கமழ்கின்றன. இவை வாளைவி, பத்திரிகைகளில் வெளியான, தனிப்பாடல்களாகவே, பெரும்பாலுமிருக்கின்றன. சில நாள் மலராய்ப் பூத்து மறைந்தன. இவற்றுள் சிறந்தன வற்றையெல்லாம் தொகுத்து எடுக்கும் போது பெருமானார் மீது ‘புதிய தமிழ்ப் பாமலர்’ ஒன்று அழகே உருவாய் அமையும்.

இக்காலக் கட்டத்தில் நூலுகுப் பெற்றனவற்றுள் விராஜபாகவி அவர்களின் ‘நெஞ்சில் நிறைந்த நபிமணி’ முஹம்மது மஸா தரும் ‘நாயகத்திருமேனி’ பேராசிரியர் கா. அப்துல் கடூர் மஹங்கும் ‘நாயகமே’ கவிஞர் ஏ. இக்பால் அளிக்கும் ‘உத்தமர்தாதர் உதயம்’ என்பன, குறிப்பிடத்தக்கனவாகும், எனிய நடை இனிய மொழியில் புதிய சந்தங்களில் அமைந்துள்ள இந்துற்கள் தற்கால இலக்கியப் பண்புகள் நிறைந்தன, சமுதாய உணர் வோட்டத்தைப் பிரதிபலிப்பதாய், ஆங்காங்கே சிறந்த கவிதா நயம் பொருந்தியனவாயும் விளங்குகின்றன.

பெருமானார் சிறப்புக்களைக் கவிதையில் படித்துச் சுவைப் பதைவிட, பெருமானார் பொன் மொழிகளைப் போற்றும் ஒரு முயற்சி இன்று தொடங்கியுள்ளது. சிரிய செயற்றிறன் அமைந்த வாழ்வொன்றிற்கு இம்முயற்சி வழி அமைக்கும் என்று தமிழ் பேசக் கூல்விமகள் அகமகிழ்கிறார்கள். அதாவது திருமறையும் திருநபி மொழியும் இதுவரை உரைநடையிலேயே மொழிபெயர்க் கப்பட்டன. இவற்றுள் பெருமானார் பொன் மொழிகளைக் கவிதை உருவாக்குவதற்கு அறிஞரும், கவிஞருமாகிய சிலர் முயன்றுள்ளனர். உமர் ஹஸரத் அவர்களின் நாற்பய நந்தால், மதுரை ம.கா.மு, காதிர் முஹியித்தீனின் ‘மிழ்காத்துல் மஸா பிழ்ம்’ புலவர்மணி ஆ.மு. ஷர்புதீனின் ‘நபி மொழி நாற்பது’ என்பன இவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கன. இவை வெண்பா, குறட்பா, ஆகிய பாவினங்களில் மிகக் கச்சிதமும் கருத்தமுகும் பெற அமைந்துள்ளன.

பெந்தமிழில் பெருமானார் புகழ் மணங்கமழ நிற்பது, நாமுற்ற நற்பேறும், தமிழ் பெற்ற பொற்பேறுமேயன்றி வெறர்கள்?

சிறா போற்றும் சீரியர்

மகான் முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்களைக் காப்பியத் தலைவராகக் கொண்டெழுந்ததோர் நூல், மாறாப் புகழ் கொண்ட சிறா. தமிழிலக்கிய பரவையினுள் பெரிதும் அறியப் பெற்ற சீரிய இல்லாயியக் காப்பியம் இந்தால், ஹி. 730ல் உருவான இந்நால் எட்டயபுரம் வித்வான் உமறுப்புவர் எனும் பெருந்தகையால் பாடப் பெற்றதாகும். உமறுப்புவர் பெரு மானார் மீது கெண்ட வேணவாதான் இந்நாலை இவர் செய்யக் காரணமாயிற்று. சிறாவையும் இவர் செய்த மற்றோர் நூலான முதுமொழி மாலையையும் படிக்கும் போது, உமறுப் புலவர் நபிகள் கேரமான் பேரில் கொண்டிருந்த அணையாத பக்தி புலனாகும். புலவர் தம் இயல்பாற்றல் காரணமாக பக்தி மட்டுமல்ல, கவிதா நயமும் பிரவாக மெடுத்தோடும் இன்பத்தை நாம் சிறாவெங்கும் நுகர்ந்து மாந்த முடியும்.

முதல் மனிதனான் ஆதம் (அலை) அவர்களை இறைவன் படைத்து கவர்க்கத்தில் வைத்திருந்தான். ஆதம் நிமிர்ந்து கவர்க்கத்து வாயிற் கதவைப் பார்த்தார். அங்கே ‘முஹம்மதர்ஸலுல்லாஹி’ என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. அப் பொழுது ஆதத்திற்கு மனிதனுடைய புத்தி தோன்றிற்று ! ஆமாம் ! நான்தான் முதல் மனிதனென்றால், இந்த முஹம்மத் எனக்கு முன் எப்படி வந்தார் ? யார் இந்த முஹம்மத்? ஜயம், அவா, காழ்ப்பு எல்லாம் தோன்றிற்று. ஆண்டவன் மிகக் அழகான பதிலொன்றை ஆதத்துக்கு அளிக்கின்றான் இங்கே ஒப்பாரும் மிக்காரும் இன்றி உயர்வு பெற்று விளங்கும் பெருமானாரைக் காண்கிறோம்.

ஆமாம் ‘கலைகளுக்கும் வேதங்களுக்கும் நாயகரான - காரணமாய் நின்றொளிர்பவரான முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்களைப் படைக்கும் கருத்து எனக்கு இல்லையெனில் .

இல்லையெனில் என்ன? மற்ற ஒன்றுமே இல்லை! அதாவது உலகு, விண், இரவி, திங்கள், ஒளி, உடுக்கணம், மலை, நதி, கடல், சுவர்க்கம், பாதாளம், வானவர் ‘என் உம்மையே நான் படைத்திருக்கமாட்டேன்’ என்றான் இறைவன். நபி (அலை) அவர்கட்டு இறைவன் சொன்ன இப்பதிலை உமறுப் புலவர் எவர்க்கும் விளங்கும்படி, இதயம் கொள்ளச் சித்தரிக்கும் பான்மை இதோ!

கலைகளுக்கும் தெனும், காரண மில்லையாகில் உலகுவன் வீரவி திங்கள் ஒளிருக்க கண் சுங்கவர்க்கம் மலைகடன்தி பாதாளம் வானவர் முதலாயும்மை நிலையறப்படைப்பதிலை யென்னிற நிகழ்த்தினானே!

(கலை-கல்வி, மறை-வேதம், இரவி-குரியன், உடு-நட-சத்திரம், கணம்-கூட்டம், வானவர்-தேவர்.)

இங்கே ஒருபுதிரை அவிழ்றது நாம் விடைகாண வேண்டும். அதாவது ‘பெருமானாருடைய தோற்றத்தின் முக்கியத்துவம், ஏனைய படைப்பினங்களின் தோற்றத்தின் காரணமாக’ அமை விறது, இது ஒரு புதிர் அல்ல; ஒரு தத்துவ விசாரம் ! இதன் விளக்கம்? அதனையும் உமரே மற்றோர் பாட்டில் தெளிவு படுத்துகிறார்.

வின்னகமெங்கும், பூவுலகெங்கும் ஒளியாய்ச், சுடராய், தெளிவாய்த் தேவர்வாய் நிறைந்திருக்கிறார் எம் பெருமானார். முஹம்மத் என்றாலே பேரோளி என்பதுதானே பொருள் ! இந்த ஒப்பற்ற செஞ்சுக்டரின் காரணத்தால் யாவும் உண்டானதுபோல, யாவும் இங்சுடரிலிருந்தே உண்டாயின. அவை இவ்வொளியின் ஒரு பகுதியையே பெற்றன, செங்கதிரால் உலகெலாம் ஒளிதரும் ரூரியனும் வெண்ணமுதசூர்த்தரும் நிலவும் நட்சத்திரங்களும் மற்றும் ஒளி பொருந்திய எவையும் சுவனமும் உலகம் ஆகாயம் யாவும்.

இங்கெலில் முறைமதின் ஒளிவிளி என்றால் மின்சாரம் இவர்க்கெலவே உவமை சொல்லுவதே!

நம்புலன்றிவாஸ் இவ்வாறுதான் என்று நிதானித்துச் சொல்ல முடியாத ‘அழுத உவமைகளால்’ நூர் முஹம்மதின் பேரராளி யினைக் கூறவந்த புலவர் ஈற்றில் இவர்க்கெவை உவமை சொல் லுவதே ! லன்று தன் இயலாமையை ஒப்புக் கொள்கிறார். சொல்லினுக்கடங்காத புகழையுடைய பெருமானாருடையஅழகு ஒளி மட்டும் சொல்லுக்கடங்குமோ !

வான்மதி பகுந்த முதல்
வடிவறும் பேரொளி!

வான்மதியை குறைவு படும்படியான பேரொளியாக இருப்பினும் வேறெந்த ஒளியினும் சிறந்த பேரொளியாகவே ஒளிர்கிறார். ஆகையால் எல்லாப் பட்டைப்புக்களின் அழகும் பெருமானாரின் அழகின் ஒரு பகுதியாய், பெருமானாரின் காரணங்கொண்டு தோற்றுமெடுத்தவையாய் இங்கே மிளிருவதைக்காண்கிறோம்.

“கதிருடன் சுசியும் ஒருவடிவெடுத்த காட்சி பெற்றிருந்தனீ சிறந்த

என்றும் இதனை விளக்கினார் புலவர். குழந்தை முறைம்மது பிறந்தது. அழகொளிரும் அத்திருவுருவை அவர் பாட்டன் அப்துல் முத்தலிபு தூக்கி இருக்கயேந்தி வைத்து முத்தமிடுகிறார். அப்பொழுது குழந்தை சிரிக்கிறது. பவள இதழ் திறந்து சிரிக்கும் அச்சிரிப்பில் பிறந்த ஒளி! அதில் நிலவு கொப்பளிக்கிறது.

நிறைமதி நிகராம் முஹம்மது ரவினார் நிலவு கொப்பளதிதச் சிரிப்ப

பாட்டனார் அப்துல் முத்தலிபு ‘‘குறைபாட உவகை பெருக் கெடுத்தெறிய குளிர்ந்தக மகிழ்ந்தெழும்’’ காட்சி, எவ்வளவு இதமானது ! சிரித்ததில் நிலவு கொப்பளித்த புதுமை என்ன ? வீட்டினுட்ட குழந்தை படுக்கிறது. தாய் ஆமீனா அதனைத் தூக்கி வரச் செல்கிறார். குழந்தைக்கு ஏதோ மகிழ்ச்சி, மணிச்சரமன்ன திருக்கால்களை அது ஆட்டிக் கொண்டிருக்கிறது, உமரு கூறுகிறார், நீங்களே பாருங்களேன் ;

மிகுந்த பேரொளிவு சொரிந்து கால்வீசு
விளங்கிய முறைம்மதை

தயார் மட்டுமல்ல, நாமும் காண்கிறோம். கவிதையில் குழந்தை வளர்ந்தது. அதனைப் பாலுட்டி வளர்க்கும் பேறு ஹலிமாவுக் குக் கிடைத்தது. ஹலிமா குழந்தையை முதல் முதலிற் பார்க் கிறார். ஆமாம். ‘பண்டுகண்டில்லாப்புதுமை கொல்’ என் அவர் உள்ளம் தினுக்கெறிகிறது’ அவர் கண்ட காட்சி, அத்திருக்குழந்தையே !

கண்திறந்தவப் போதினிற் கவினொள்
கதிர்விட்டு, எண்திசையினும் பரந்து
இருசுடரினு மிலங்க

நின்றது. இதனைப் பார்த்த கண் கதிர் பரத்தவிற் பயந்தவர், தெளிந்து மனத்து அதிசயித்து மகிழ்கொண்டு நிற்கிறார் ஹலிமா. இவ்வாறான பேரொளியோ, சாதாரணமான வெறும் ஒளியல்ல. அருள் மழை தரவந்த கருமுகில். அன்பு இதும் செய்ய வந்த அழுதக்குசிர் நபியென வந்த பேரொளி!

செழுமலை முகிலென் அமுதஞ்சிந்தி ட-
வழிக்குதிர் நடியென வகுத்த பேரொளி

இவ்வொளியோ, குபிர் - அஞ்சானம் என்னும் இருளைக் குலத் தோடு அறுத்தெறிந்து, அறநெறியினை உலகோர்க்கு விளக்க வந்த பேரோளி!

இருளைங் குபிரின் குலமறுத் தெறந்து கூடிட்டிருக்கிற அறநெறி விளக்க மறுவிலா தெழுந்த முழுமதி, தெறந்த தையினிற்பரந்த இக்குபிர் குலத்தை மட்டுமெல்லாம் முறை சாற்றிய கலி பிரிட குலமும் குலத்தையும், சாற்றிய வரைவிலா தொடுங்க முறை முறைமது நபி இம்மானிலத் துதித்தனர்.

உதித்தது ஜோதி, ஒடுங்கிற்று இருள். ஆம், குபிரிருட்குல மும் துயரிருட்குலமும், வையகம் விட்டே அகன்றன. ஆனால் அவை விளைத்த தன்பம் அப்போது அச்சுடர் தோன்றிய தன்மை இவற்றையும் அழகிய உவமையாய் கோத்து, ஏழில்தர விளக்கு திறார். புலவர்.

மக்கள் கொடிய வெய்யிலால் துயருறும் போது தருங் குளிர் நிழலாய், கொலை முதலாம் கீழ் செய்கள் பெருநோயாய் பெருகியிருக்கையில் அவற்றைத் தீர்க்கும் அருமருந்தாய், தீணை னும் பயிர் செழித்து வளரச் செழுமையையாய், குறைவியர் குலம் பெருமையுறும் வெற்றித்திலத்தாய், இம்மாநிலம் முழுவதும் நின்றொளிரும் அற்புத மணிவிளக்காய் பெருமானார் பிறந்தார் கள்.

பாலுவின் கதிரால் இடருறுங்காலம் படர்தரு தருநிழலென்னலாய் சனமுங் கொலையும் விளைத்திடும் பவநோய் இடர் தவிர்த்திடு மரு மருக்கதாய்த் தீ னெனும் பயிர்க் கோர் செழுமையெனவாய் குறைவியர் திலதமே யெனவாய் மானிலந் தனக்கோர் மணிவிளக்கெனவாய் முஹம்மதுநபி பிறந்தனரே!

ஆம், நிழலாய், மருந்தாய், மழையாய், திலதமாய், மணி விளக்காய் நின்று உலகம் உய்ய பயன்தரும் எம்பெருமானாரது அருட்திறன்தான் என்னே! இவற்றின் முன் எதிர்த்து நிற்கத் திராணியுள்ள குபிரரும் கலியும்தான் எவை! மணியின் சுடர் மங்குவதும் மறைவதும் இல்லை. ஆதலால் பெருமானார் என்றும் உலகில் நின்றொளிரும் மணி விளக்காக இங்கு விளங்குகிறார். இந்த மணி என்ற சொல் பெருமானாரது குண இயல்புக்கும் மிக்க பொருந்தி நிற்கிறது. ஏனெனில் மணி ஒளி அழகும் பிரகாசமும் பொருந்தி இருக்குமேயன்றி வெம்மையும் துன்பமும் தரா! ஆதலால் தான் மதினத்தார் சமான் கொண்ட படலத்தில் ‘அப்பார் சுவாய்’ என்ற முதியவர், பெருமானாரைப்பற்றிக் கூறுகையில் ‘எனக்குயிர்க்கு உறுதுணை சன்ற மாமணி’ என்று குறிப்பிடுகிறார். அவர் கூறும் முழுக் கருத்தும் வருமாறு.

எனது உயிருக்கு உயிராய், உற்றுதுணைவரான அப்துல்லா அவர்கள் சன்ற நற்றவ மணி - மனக்கலைன் னும் அறிவில் மதிக்கொணாத மெய்ப்பொருள், உண்மை எனும் மேம்பட்ட காரணக்கடல் பூமி அன்னைக்கு அழகு தரும் திலதம்.

எனக்குமிக் குறுதுணை சன்றமாமணி மனக் கலை அறிவின் மதித்திடாப் பொருள் கனக்கு மெய்க் காரணக்கடல் இக்காசினி தனக்கொரு திலதமொத்தனைய தன்மையர்; மு - பெரும், கனக்கு - மேம்பட்ட, காசினி - உலகம்) மானிலந்தனக்கோர் மணிவிளக்காய் நிற்கும் இம்மிகிபர் சாதா ரண மணியல்ல, மாமணி, அறிவின் மதித்திடாப் பொருள், காரணக்கடல் என்று இங்கு காட்ப்படும் பாண்மை அவர் தன்மைக்கு அணிகலனாகிற்று. இந்த மாமணி உலகில் வழங்கும் மற்றும் மணிவகைகளை அணிந்து அழகு வீசும் காட்சியொன்றை பெருமானார். மணமகனாக வீற்றிருக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் நமக்குக் காட்டுகிறார் புலவர்.

மணியும் மணியும், ஒளியும் ஒளியும், எழிலும் எழிலும் ஒன்றையொன்று தழுவி நிற்கும் அத்திருக்காட்சிதான் என்னே! அதனை இங்கு காண்போம்.

மன்முழுவதும் மாறாயிசீலந்தகத்தில் மணிக்கோவை மறுவிலா வெண்மணி, நித்திலை வடம் மேருவெனும் புயவரையில் விரித்த காந்தி

இல்வொளிக்கலப்பின் பிரவாகம் கண்ணினுக்கடங்காத அழுகு வெள்ளாமாக, கருத்தினைக் கொள்ளள கொண்ட எழில் மயமாக இருக்கின்றன. இதனாற் கண்ணேறு பட்டுவிடாதா? என்றஞ்சு கிரார் புலவர்! நெற்றியில் ஒரு பொட்டு, கத்தரித்தோட்டத்தில் ஒரு வெருளி! இவையெல்லாம் கண்ணேறு படாதிருக்க பாது காப்புக்கள்! பெருமானாரைத் தன்மதியும் வெஞ்சுடரும் தம்மிநு கரம் நீட்டித் தடவிக் கொடுக்கின்றன, கண்ணேறு படாதிருக்க

கண்முழுதும் அடங்காத எழில் நோக்கு அவர்கள் கண் ஏற்டாது தண்மதியும், வெஞ்சுடரும் கரம் நீட்டி இருப்பும் தடவல் போலும்

பெருமானாரோ மானிலந்தனக்கோர் மணி விளக்கு. அவர் அணிந்திருப்பனவோ, சிவந்த கதிர் மணிக்கோவை, வெண்மணி, நித்திலவடம், கண் முழுவதும் அடங்காத எழில் நோக்கி, கண்ணேறு படாது, நிற்கும் மறுவோ, தண்மதியும், வெஞ்சுடரும் இரு கரம் நீட்டித்தடவல். இறுதியில், எல்லாம் சர்க்கரைப்பந்த வில் தென்மழை பொழிந்த கடைதான்! கண்ணேறு பெருமானாருக்குப் பட்டதோ, என்னவோ! இந்த எழில் வெள்ளக் காட்சியை சித்தரித்தப் புலவருக்குப்பட்டது! ஆதலால் தான் ஹின்றத்துக் காண்டம் - உறனிக் கூட்டத்தார் படலத்தோடு சீரா நின்று விட்டது, எல்லாம் நமது அதிர்ஷ்டக் குறைவு!

“சிடந்தொளி பரப்பி வாசங்கொப்பளிக்கி போய்விடுகிற களீர் இப்பாலை முன்னோக்கி” பூங்காலி நால் ஜாப்பாய்ப்படி பிறந்தவராகிய எம்பெருமானாரது பெருமையை

“மதிக்கத்தா வினங்குஞ்சோதி”

“கதிர்வடிவொழுசி நின்ற ஹபிபி”

“பெருகிய தோடி சுந்திரப் பிரகாசமாய்”

வருமொரு பெருங்கதிர் மதியம்”

“கடியிருந்தெழு கற்பக முஞ்சடர்”

“அறிவெனுங் க்டவரய் வரம்பு பெற்றிருந்த

வருமறை யறை நந்நபி”

என்றெல்லாம் ஒளிமயமாகக் கண்ட புலவர், ஆங்காங்கே, அவரது குண இயல்புச் சிறப்புகளையும் கூறி நிற்குந்திறன் எப்பில் காந்தும் சொற் சித்திரமாம்.

பால்கொடுத்து வளர்க்கச் செல்வர் குழந்தையொன்றும் கிடைக்காததால், மனம் தளர்ந்த ஹலிமா, இறுதியில் ஆமினா பிராட்டி யார் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தார். ‘இதோ குழந்தை’ என்று நாயிக்கார் காட்டியவுடனே—

“தேன் சிடந்த செங்களி இதழ் பவளவாய் திறந்து வான் சிடந்து ஒளிர் முஹம்மதுவே”

உள்ளக்கிளர்ச்சியுடையவராக, பெருமகிழ்வோடு தன் கண்ணில் ஒற்றி முத்திநின்ற ஹலிமா, அவ்வழகுக் குழந்தையைப் பார்த்து,

“அமர் நாயக்கே, புவியசரகுக் கரசே!

தமரினுக் கொருதிலதுமே, யார்க்குந்தாயக்கே, மதுயிர்க்குமிராகிய முஹம்மது நபியே!”

என்று போற்றி நிற்கிறார். ஆம் உலகின் அரசர்களெல்லாம் பொய்மையான ஒரு கொளரவத்தையும், அதிகாரத்தையுமல்ல வோ பெற்றுள்ளனர். உண்மையான பெருமையும் மறுமையில் மாபெரும் அதிகாரமும் உள்ளவர் பெருமானாரேயன்றோ? ஆத லால்தான் அவர் அன்பின்வடிவாய், அருளின் இடமாய், இன்றும் நாளையும், யார்க்குந்தாயகமாய், தஞ்சமென வந்தோர்க்கு, அஞ்சேலென ஆதுரிக்கும் நிலைக்களமாய் விளங்குகிறார். பெற்ற வர் உயிர்க்கு உயிராய் உற்றவர் உணர்வுக்குணர்வாய் நிற்கின்றார். பெருமானாருடைய ஒரு சிரிப்பின் அழிகில் - ஆம்' செங்கனிபவள இதழ் திறந்து, சிரித்த, வாங்கிடந்தொளிர் மதியினுட் மிகைத்து நின்ற முஹம்மதுவை 'கண்டவுடடனே கலக்கம் நீங்கி, கவலை ஒழிந்து இவ்வாறான முடிவுக்கு வருகிறார் ஹலிமா. என்று இதோ முஹம்மதின் உயிர் செகுத்து அவர் சிரம் கொண்டு வருவேன்' என்று புறப்பட்ட உமறு இறுதியில் முஹம்மதிடமே சரண் அடைகிறார். இதயம் இரந்து நின்று கூறுகிறார்.

வரிசைநகரேயே முஹம்மதுவே. வாணோக்கரே புவியரசே! அரியதனியோன் முற்றுதே

என்று பெருமானாருடைய பெருமையையும், நபித்துவத்தையும் ஏற்றுக்கொள்கிறார். மதினாவாசிகள் முஹம்மது நபியைக் கண்டனர். அகமும் புறமும் நோக்கினர் அறிவு, குணம், அடக்கம் செயல் ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்தனர். இறுதியில் ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர். அந்த முடிவு?

அறிவினிற் குணத்தினில் எவர்க்கும் அன்பினில் புதியவிடங்களை, பொறுமையில் நன்னெறிப்புகளில் செய்கையில் திறன் முஹம்மது வோடு உவமை செப்புதற் குறுபவர் எவருமில்லை இல்லையால்.

குறித்ததன்மைகள் பல வற்றில், முஹம்மதுக்கு உவமை கூறுதற்கு இவ்வுலகில் யாருமில்லை. என்பதுதான் அவர்கள் வந்தமுடிவு.

ஆதலால் பெருமானாருடைய பெருமையும், மகிமையுமே அவர்தம் மனக்கண் முன் நின்றன. அவர் நிச்சயமாக இறைவன் தூதரே என்பதை நிருபிக்கும் உரைகல்லாக அவை இருந்தன. அவை ஒரு ரஸாலுக்குரிய சிபத்துக்களாகவும் நின்றன. உண்மையில் இறைவனை உணரும் ஒவ்வொருவரும் இத்தூதரையும் ஏற்பர!

தகைமை சேர் மனப் பொறையாலும் மகிமை மீறிய வரத்தாலும் விளியாலும் நிகிளாத பேர் அறிவினாலும் ஓளியாலும் கம்பிப்புக்கிணக்க அகமுலாவிய இறையவன் நவீயன்வாமல்

என்று உணர்ந்த மாத்திரத்திலேயே, அவரிடம் சென்று அதனைக் கூறி 'இனிமேல் நாம் கதிபெறும் பொருட்டு எமக்கு இயம்புவது இயம்பி அருங்கக்கார்' என்று கூறி நிற்கின்றனர் அம்மதீன மக்கள்.

முத்தவெண்கதிர் முஹம்மதே முனிவிலாத்திருவாய் உத்தரத்தினில் அறிவுபெற்றனம், உளம்தும்பை புத்திபெற்றனம், பெருகிய துதி பொருட்டால் இத்தலத்தெமக்கியம்புவ தென்றார்.

சீராவிலே, பெருமானாரை உமறுப் புலவர் கண்ட திருக்கோலம், நம் அனைவர் உள்ளங்களிலும் அளியாப் பேரோவியம் அமைத்து நிற்கின்றது. உமறுப் புலவர் பெருமானாரெப் பற்றிக் கண்ட கனவு, சீராவிலே நனவாகி, அதைப் படிப்போர் மனதிலே உணர்வாகி, நிற்கும் அழகை, எந்த இதயம்தான் மறக்க முடியும்.

'பிள்ளைத்தமிழில்' பெருமானார்

தொண்ணூற்றாறுவகை தமிழ்ப் பிரபந்தங்களுள் பிள்ளைத் தமிழும் ஒன்று, ஆன்மீகச் சிறப்புமிகு மகான்களை நூற்றலைவராகக், கொண்டு, பிள்ளைப்பருவங்கள் பத்தில் அவர் தம் பெருமைகளை எடுத்துக் கூறுவது இந்நால். கற்பனை அழகும், கவிச்சிறப்புமிகுக் இப் பிரபந்தம் நாயக்கர் காலத்தெழுந்த இலக்கிய வகையினால் பாராட்டத்தகும் ஒன்றாகும். குழந்தை களில் பலவேறு வளர்ச்சிப் பருவங்களிலும் அனுபவித்துணரும் இன்ப நிலைகள் இங்கு தத்துருபாகச் சித்தரிக்கப்படும், இவ் வின்பச் செயல்கள் பருவந்தோறும் மாறுதலை, காப்பு, செங்கிரை, தாலாட்டு சப்பாணி, முத்தம், வாரானை, அம்புலி, சிற்றில், சிறுபறை, சிறுதேர், எனப் பத்தாக வகுத்துப் பாடுவர் புலவர்.

தமிழ் இலக்கியங்களில், பெருமானாரின் பெருமையினையும், பேரழகையும் பலவாறு கண்டு இன்புற்ற புலவர்கள், இங்கே குழந்தைவடிவில் பார் த்துப் பரவசமுறுகின்றனர். பெருமானாரின் பிறப்பின் தத்துவங்களையும், செயல்களின் உட்பொருளினையும், குழந்தை வடிவிலும் அதன் செயற்பாட்டிலும் உவமை காட்டியும், ஒப்பு நோக்கியும், உருவகம் செய்தும், பலவேறு முறையில் காண்கின்றார். புலவர் ஒருவர், கண்ட கோலம் ஒருவர்க்குத் திருப்தி தராமையாற் போலும் பெருமானார் பேரில் மட்டும் ஒந்து பிள்ளைத் தமிழ் நூல்கள் தோன்றியுள்ளன.

வடக்கரை செய்தியு அனபியா சாகிபு அவர்களின் நமிகள் நாயகம் பிள்ளைத்தமிழிலிருந்து சில காட்சிகளைப் பார்ப்போம்.

அதோ பெருமானார் காப்பு, செங்கிரை, தாலாட்டுப் பருவங்களைக் கடந்து சப்பாணிப்பருவத்தில் காட்சி தருகிறார். தரையீதிருந்து இருகை சேர்த்துச் சப்பாணி கொட்டி மகிழும் அழகை நாமும் பார்ப்போம்.

கொட்டுக் சப்பாணி!

எழ்பெருமானாரின் சம்பாணிப்பருவம் இங்கு ஒரு அழகுச் சித்திரமாக உருவகிக்கப்படுகிறது. குழந்தை தரையீது இருந்து இருகை சேர்த்துச் சப்பாணி கொட்டி மகிழ்கிறது! அந்த இன்பக்காட்சியின் உவமை வடிவம் இங்கு உயிர் பெறுகிறது.

மடலவிழ்ந்து அற்புத அழகுதரும் ஒரு தாமரை மலர் அது. ஞானமெனும் ஒளி அம்மலர்மீது சுடர் வீசி நிற்கிறது! சூரியனைக் கண்டுதானே தாமரை மலரும். இந்த ஞான ஒளியினால் இவ் வற்புத தாமரையும் மடலவிழ்ந்து முகமொளிர் நிற்கிறது.

இத்தெய்விக் கலைக்கு, வேறுமணைம் வீசும் மலர்களோ நாம் உவமையாகக்கொள்ளும் தாமரை மலரோ ஒப்பாகா! ஏனெனில் இதழ்கள் இருபத்தி நான்குள்ளது தாமரை. பெருமானாரோ கலைகள் அறுபத்தினான்கிலும் சடாகாத பெருங்கடல். சூரிய னுடைய வருகைக்கு அஞ்சி மலரும் தாமரையல்ல இது. தன் ஏகத்தே ஞான ஒளியை உடையதாகவுள்ள வித்துவம் நிறைந்த சித்திரத் தாமரை. அன்றியும் இந்த ஞான ஒளிக்கு வானுலவும் மதியோ, சுடரும் முத்தோ, ஒளிரும் இரத்தினமோ சடாகா. இக்குழந்தை உதிர்க்கும் ஒரு குமிழ்ச் சிரிப்புக்கு முன் இவையனைத்துமே எம்மாத்திரம்? ஆதலால் அம்மலரோடு பிறதோர் மலைரயோ, அச்சுடரோடு பிறதோர் சடரையோ ஒப்பாக்குதல் இயலாது.

“மருமலி புட்பழும், மதியும் எதிர்த்திட மட்டிட விஸ்தார விடுகதீர் முந்திட னெழில்தரும் ரெத்தின பித்தின விப்பார வெறிகமலத் தொடு கமலதித்தடு மெய்ப் பென வித்தேறு.”

ஆதலால் இவரது அழிக்கினுக்கோ, அருள் வடிவினுக்கோ உவமை தேடுதல் வியர்த்தமாகும், பூமிக்குக் கருமேகம் கற்பக தருவாம். வான்பொய்ப்பின் பூமிவாழா ! வரையாது வழங்கும். இதன் வள்ளுமை, அது வழங்கும்போது மட்டுமே பயன் தரும் அருள் வடிவமான் எம் பெருமானாரோ, ஒரு முறை மெய்ந் நெறியைப் பொழிவாரோயாயின் பூமி உள்ளவும் மாந்தர் அதன் பயனை மாந்துவர். இவ்வருள் என்றும் அழிவில்லாது நின்று பயன்தருவதாகும். இவ்வாறான அருள் வடிவினருக்கு அழிக்கோ, பண்பிலோ எதனை உவமை கொள்ளலாம் ?

“கடிதரு கற்பக நிதிமுகிலைப் பெருள்
காட்டிட ஒப்பாரோ”

என்று கைவிரித்தார் புலவரும், ஆதலால் அந்த அழகுக் குழந்தை, இருந்து அசைத்தாடி சப்பாணி கொட்டி மகிழும் அக்காட்சியை மீண்டுமோர் உவமை கூறி நிறுவுகிறார் புலவர். ஆம் ! பசுமையான மரகதத்தன்டில், தங்கத்தினாலான மணிகள், காய்த்துக் குலுங்குகின்றன. இந்நெந்மணிகள் தலைப்பாரம் தாங்கொண்டது காற்றுக்கசைகின்றன. ஆமாம் குழந்தை மகிழ்ச்சியால் ஆடி மகிழும் காட்சியை எவ்வளவு லாவகமாக ‘காற்றுக்கசைவது போவ’ என்றார் புலவர். ஆடி மகிழும் இவ்வழகு வடிவை அள்ளிக் கொஞ்சாத உள்ளம்தான் எது? இக்குழந்தை இருகை சேர்த்து சப்பாணி கொட்டுகிறது. ‘முத்து வர்ணாக்கை முழங்க முழங்கக்’ கொட்டுகிறது, வெறும் முழக்கமா? வீண் முழக்கமா? பெற்றவர் மட்டும் மகிழ்ந்து விட்டுப்போக, இல்லை நயவஞ்சகர்களின், அறியாமை ஆட்சி குடைசாய்ந்து, பாவ வழிகள் எல்லாம் அழிந்து போகும்படி ஒலிக்கிறது அம் முழக்கம்.

“கனகமணிப்பச மரகத முற்றிட
குதிரவளை ஒத்தாடிக்
குடைகள் தெற்றத்துக் பவமதழித்தகை
கொட்டுக் கூப்பாணி
குதமத் தெழிலார் முழங்கமதென் குரிசிலை
கொட்டுக் கூப்பாணி!”

கற்பனையிலே விளையாடிய புலவர் கடைசியிலே உண்மையை விளக்கினார். முஹம்மது எனும் இத்திருவருவின் எழில், புலவர் கற்பனையால் உருவாக்கப்பட்டதல்ல, இதற் அற்புதத்தின் விளைவானது, அவர் மூவுகிற்கும் அரசர். ஏவருக்கும் தலைவர். அவர் கொட்டும் சப்பாணி, இல்லாத்தின் வெற்றிப் பேரிகை. உலகம் உள்ளவும் இச்சப்பாணி முழக்கம் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கும். பாடிக்கூடிய விளையாடிய புலவர் கடைசியிலே உண்மையை விளக்கினார். முஹம்மது எனும் இத்திருவருவின் எழில், புலவர் கற்பனையால் உருவாக்கப்பட்டதல்ல, இதற் அற்புதத்தின் விளைவானது, அவர் மூவுகிற்கும் அரசர். ஏவருக்கும் தலைவர். அவர் கொட்டும் சப்பாணி, இல்லாத்தின் வெற்றிப் பேரிகை. உலகம் உள்ளவும் இச்சப்பாணி முழக்கம் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கும்.

இருந்து விளையாடும் பருவத்தில் குழந்தைகள் ஆய்வுக்கம் பெறிரும் உடையன. இப்பருவத்தில் அவை செய்யும் ஆய்வுக்கக் காரியங்களையே நாம் குறும்புகள் என்போம். இக்குறும்புகள் பெறிரும் இன்பக் கிளர்ச்சி தருவன ஆதலால் தான் இப்பருவத் தைப்புவர்கள் முத்துதற்கென்றே தேர்ந்தெடுத்தனர் போலும்! ‘கண்டோரிடத்திற் செல்ல, கை நீட்டி அவாவும் இப்பருவத் தினையே’ உச்சிதனை முகர்தால் கர்வம் ஒங்கி வளருதடி, என்று பாரதியும் பாடினான் புலவர்; பெருமானாரை ஒரு முத்தம் தரும்படி மிக்க அங்கு கொண்டு அழைக்கிறார். அந்தப் பேரன் பின் விளைவாக பெருமானாருக்கு அவர் குட்டும் அணிகள்கள் இதோ !

வேதக்கடலே தருக முத்தம்!

பெண்களின் மதிப்பிடற்கரிய பெருக்கவையே ! மகாமேரு போன்ற உயர்ந்த செல்வமே பூ அழகும் மணமும், வண்ணமும் உடையதெனின், அதன் கருவாய் நிற்பவரே! வேதத்தின் நாவே! புழுதற்குரிய வேதப் பொருளே ! பூரணத்துவம் உடையவரே ! நூனமெலாம் பொருந்தி நிற்பவரே ! ஒளியெலாம் ஒருங்கிணங்க பெருமதியே ! மதை மின்னஸ் காவித்து நிற்தம் முகிலே ! எம்மீது அருள்மழை பெய்யவரும் அரும் முகிலே ! நூனமெலாம் விளக்கி உண்மைகளை தெளிவு படுத்தி நிற்கும் கட்டரே ! வேதங்களின் பெருங்கடலே ! அருள் வடிவாய நிறைகடலே ! நான்குவேதங்களையு விளக்கி நிற்கும் நாற்புய வடிவே ! நூனத்தின் ஒப்பற்ற குன்றே ! ஒரு நற்றாய் பெற்ற பெருந்தவமே!

மதம் கொண்டயானைக்கன்று போன்றவரே! நபிகளுக்கெல்லாம் அரசே! புவிமுழுவதற்கும் பேரரசே! எல்லா அரசுக்கும் உயர்ந்த இறையரசின் பெருந் தூதே! இறையக்த்துவள் உண்மை எனும் 'ஹிகெத்திகனை'க் கொண்டு எம்மை எல்லாம் வழி நடாத்தும் நாயகமே! செம்மையான பெருவேதத்தினை எக்கணத்தும் மறந்து விடாது செபிக்கின்ற திருவாய் உடையரே! அந்த புனித அதரங்கள் அமைந்த வாயினால் யாம் ஒரு முத்தம் தருவதற்கு வருவரிக்களா? குழந்தையாய் நிற்கும் எங்கள் அரசே! நாம் உங்கட்கு ஒரு முத்தம் தருவோமே!

பொன்மா நிதியே மகாமேரே

"பூவின் கருவே மறைநாவே

புக்மாரணமே, பூரணமே

பொருந்தும் மதியே, கதிர் மதியே போன்றவரே!

மின்மாழுகிலே வருமுகிலே

விளக்கின் கூட்டரே! விளக்கின் கூட்டரே!

வேதக்கடலே அருட்கடலே;

விளக்கும் சதுரே, குணவரையே

மன்மாதருவே மதகளிறே

கபீகளரே! புவிக்கரசே!

மன்கோன் தூதே என்கோன்மெய்

நடாத்து மென்து நாயகமே!

சொன்னா வெர்ஸியாத

திருவாய் முத்தம் தருவாயே!

சேயார் முஹம்ம தரசேயும்

திருவாய் முத்தம் தருவாயே!"

தவமே வருக !

குழந்தை குறுகுறு நடை பயில்கிறது ! கிண்கிணியார்ப்ப அது பயின்று வரும் நடையழகு சொல்லில் அடங்காதது' செம் பஞ்சுப் பாதங்களைப் பெயர் த்துவைக்கும் அவ்வடிகள் சாமானிய மானதா? நாமும் இச்சந்தரப்பத்தில் தொண்டியிலிருந்து தென் காசி வடக்கரைக்கு ஒரு குறுநடை நடந்து செவ்யிது அனபியா சாகிபு புலவர் வாயிலாக, பெருமானாரின் அப்பேரழகு நடையினைக் காண்போம்.

எம்பெருமானாரே ! பொன்னையும் பழிக்கும் அழகுடைய, தாமரை மலர் போன்ற மென்மையான உங்கள் பாதங்கள். பூமியில் புழுதி படாமல் என்னிடம் நடந்து வாருங்கள் ! அழ கெலாம் நிறைந்ததாகக் கூறப்படும் இப்பூவுகில், புனிதமான பெண்களைல்லாம் மகவாசசமிகுதியால் உங்களை மடியில் இருத் திக் கொள்ள விரும்பும் துரையே வருக ! மின்னினை அற்பமெனக் கொண்ட தேவர்கள் எல்லாம் விரும்பித் துதிக்கின்ற பெருமானே வருக ! உங்களை விரும்பி நேஷிக்கின்றவர்களுக்கு அவர்கள் உற்ற துயரையெல்லாம் தீர்க்கும் பெருந்தவமே வருக ! எவ்வகையும் தான் குறைவற்றதாய் நிற்கும் மெய்ப்பொருளே வருக ! உங்களைச் சார்ந்தோரைச் சார்ந்து நிற்கும் அருந்துணையே ! எங்களின் பாபமெல்லாம் தீர்த்திட வருக ! உயர்ந்தோர்கள் கண்மணியே வருக ! சொல்லுதற்கடங்காத புகழ்டைய பெருவரம் பெற்றவரே வருக ! எம்மிடத்துவள் வறுமையெல்லாம் அகற்றிப் பெருஞ் செல்வம் தரவந்த வள்ளலே வருக !

பொன்னைப் பழித்த மரைத் திருத்தான் பொய்க்கால் புழுதி புரளா மல்வருக ! மின்னைப் பழிந்த வானவாசன் விரும்பும் பெருமானே வருக ! விரும்பி யுவந்தோர்க்கு விரும்பி யுவந்தே யுவந்தார்க்கு வினையைத் தீர்க்கும் தவம் வருக !

அம்பலி ஆடவாவே !

அடுத்து வரும் அம்புவிப்பருவத்தில் ஒரு ஒப்பியல் காட்சி:- அழகுகால் அம்புவியே! குளிர்ச்சி பொருந்திய மேகம் குடையிடுக்கும் வள்ளலாகிய பெருமானாரின் தாமரைத்தாள்களை நீ இன்னும் இறைஞ்சுதல் செய்யவராது தாமதம் செய்வது ஏன்? உயர் விண்ணில் நின்றும் அவரிடத்து இறங்கி வராமல் நீ வீற் றிருக்கும் செயல் தாழ்வானது! பெருமையற்றது! நீதியற்றது! நீ தும்பியாகப்பறந்து வந்து பெருமானாருடன் விளையாடவே தகுதியானது. அவரும் உலகெலாம் விளக்க வந்த ஒரு மதிதான்! ஆனால் உம்மைப் போல மேகத்துணிக்கையிடையேயும், காட்சின் உயர் மரங்களிடையேயும் மறைந்து, அவைந்து திரியும் மதியல்ல! சொல்லின் ஆட்சிக்குட்படாமல் பெருகிவரும் பேரவில் பிரகாசிக்கும் மாமதி! ஒரு பட்சம் வளர ஒளியேற, ஒரு பட்சம் தேய, ஒளிகுன்றி நாளுக்கு நாள் கூடியும், குறைந்தும் பிரகாசம் தரும் நீ உற்ற பெருமைதான் என்ன? இக்குறைபாடு அவருக்கிள்ளை! அவர் என்றும் தேயாத மதி! ஒவ்வொருநாளும் தம் ஒளியிலும், மிகுந்து வருபவர். ஆதலால் உலகமெல்லாம் புகழும் குறைவிக்குத்து, பெருமானாருடன் ஆடி விளையாட. இப்புமிக்கு இறங்கி வருவாயாக!

துளிமேக வழைத்தில் மறைவதும் அலைவதும்
தோன்றாத மதியாகும் நீ
சொல்லிகளை ஒவ்வாவுட பெருக்குள்ள பேரறிவு
துவங்கும் மதி யுள்ளவர்கான
ஒளியேற ஒருபட்சம் வளர்வதும் தேயவதும்
பெறுமையோ? உலகுகளிற் குண்மாடுவே
ஒரு நாடாக சொருநாடுக் கலைக்கமாய் வளர்கின்ற
வொளி வள்ள வடிவாளர் காண்

தனிமேகக் குடைவள்ளல் தாமரைத்தாள்களைத்
தான் கண் சூறாத்தாமலே

தாமதிப்பாகவயர் விண்ணினி விருப்பதே,

தாழ்வாகுந் தனுவாகு முன்

அளியாக வந்து விளையாடலே நீதிகாண்

அம்புளி ஆடவாவே

ஆகிலதலம் புழ் சூறாதி நடிகள் பெருமானுடன்

அம்புளி ஆடவாவே!

ஆடவரும்படி அம்புளியை அழைக்கையில், அன்னவர்க்குப் புலவர் அளித்துமகிழும் அனிகள்கள், சொற் சித்திரமாய் அமைந்து உள்ளத்தைக்கொள்ளள் கொள்ளும் நீர்மைத்தாய் நிற்றலை இங்கு காண்கிறோம்.

நாம் வடக்கரையில் இருந்து மீண்டும்தொண்டிக்குத் திரும்பு வோம்! அங்கே சிறுமிகள் சிற்றில் கட்டி சிறு சோறு சமைத்து விளையாடுகிறார்கள். பீருமுறைம்மதுப் புலவர் தரும் அவ்வழகுக் காட்சியையும் கண்டு மகிழ்வோம்.

சிறுவர், சிறுமியர், மணல் வீடு கட்டி, மண்சோறு ஆக்கி விளையாடும் பருவம் 'சிற்றில் பருவ' மாசும். இவை அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கைக்கு ஆயத்தப்பட்டுத்திக் கொள்ளும் பயிற்சி என்பர் உள்ளாரா. இவ்விளையாட்டுக்களில் ஈடுபடுவோர் பெண்களேயாவர். ஆண் சிறுவர் அவர்களுக்கு பொருள் கொணர்ந்து கொடுத்து உதவவர். இந்த ஆண் குழந்தைகளின் வீறாப்புக்குணம் இறுதியில் எவ்வாறு செயற்படும் தெரியுமா? பெண்கள் கட்டிய சிறு வீட்டையும், சமைத்த மன் அடிசி வையும் மிதித்து அழிக்க முனைவர்.

மக்கா சிறுவர்களும், அவ்வாறே பெண்கள் கட்டிய சிறு வீட்டை கால்களால் மிதித்து அழிக்க முயல்கின்றனர். குழந்தை இயல்பு பெருமானாரிடம் மட்டும் இல்லாமலாபோகும்? பெருமானார் தம் திருக்கால்களால் அவர் தம் சிற்றிலை அழிக்க வருகிறார்கள்.

அப்பொழுது பெண்பிள்ளைகள், தங்கள் வீட்டை அழிக்க வேண்டாம் என்று மிக நயந்து கேட்கிறார்கள். அந்த நயத்த விற் சொட்டும் இன்பம்! உள்ளெந்திழவு மிக மிக அற்புதமானது?

சிற்றில் சிதையேல்.

நாயகமே! தேன் உண்ணும், அறுகால்களையுடைய வண்டுகள் மொய்க்கின்ற எங்கள் அழியை கூந்தல் குலைந்து போம் படியும், எங்களுடைய முகங்களில் வியர்வை சிந்தும்படியும் நாங்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு சமைத்தது இச்சிறு சோறு! கற்பக தருவாக நின்று, வேண்டுவார்க்குக் குறைவுபடாது அருள்பா விக்கும் இறையருளோ! இதனை உங்கள் மேலான கால்களால் தள்ளி அழிப்பது, உங்கட்டுத் தகுமானதல்ல. இதனால் தளிர் போன்ற, செந்தாமரை மலர் நிகர் உங்கள் பாதங்கள் தாமா கவே சிவந்து இரத்தம் கன்றி நோகு மல்லவா? மனம் வீச சின்ற மலர் மாயையினை மார்பில் அணிந்தவரே! உங்களை உங்கள் தாயார் மகிழ்ச்சியோடு தாக்கி மடியில் வைக்கும் போது இச்சிறு சோற்றை அழித்தலால் உங்கள் கால்களில் உண்டாகும் தூசுகள் அவர் மடியிற் படுமல்லவா? சிவந்த பங்கய மலர் நிறைந்த வாவிகள் குழப்பெற்ற மதினர்ச் சிறுவரே! எங்களுடைய சிறுவீட்டை அழியாதீர்கள்! என்று இரந்து, பணிந்து கேட்கிறார்கள் அச்சிறுமியர்.

முருகுண்டறுகால் சஞ்சீரை
மூரல் மலரிப்புங் குழங்கரிய
முகத்தின் கதிர்கள் வேருகுப்
முறையாய்ச் சமைத்த சிறுசோறு!
தருவென் ருதவும் பரகதியே
தள்ளி அழிப்பத் தரமல்லவே
தள்ளி செம்பதும் மலரித்தன்று
தானே சிவந்து வருந்தாதோ!

மருவிண்டலங்கள் மணிமார்ப!
மகிழ்ந்தே யன்பாய் எடுக்குந் திருத் பபி ஒழுாபபிபூ
தாயார் மடியிற் புழுத் தோயாதோ? மீடு வெட்டு சொல்லுவதை
மவரிச் செங்கமல கமழுவாலி பூப்பாலி பாப்பாலி ஏறி
திருநின்றுதவும் எழில் மதினாச்
சிறுவா சிற்றல் சிதையீரே!
செய்பிதிறகுல் மஹம்மதரே!
சிறுவா சிற்றல் சிதையீரே!

'முகத்தில் கதிர்கள் வேறுருப்பு' அப்பெண்கள் பட்ட கஷ்டம்தான் என்ன! வழங்குதற்கென்றே வந்த வள்ளலே! இறையருளே! அழிப்பது உங்களுக்கு தரமான செயல்லவே, என்று கூறும் அவர்களது நியாயம், மிக அற்புதமானது! அதைவிட அற்புதம் அவர்கள் வருந்தும் மற்றோர் காரணம்! ஆமாம்! சிற்றலும் சிறுசோறும் அழிதலால் எமக்குக் கவலை இல்லை, உங்கள் தளிரிச் செம்புதும் மலர் நிகர் பாதங்கள் இதனாற் சிவந்து வருந்து மல்லவா? என்றுதான் கவலைப்படுகிறோம். என்று அவர்கள் கொள்ளும் கவலைக்காக, அவர்களுக்கு ஒரு மணல் வீடல்ல மரகதவீட்டையேநாம் கட்டிக்கொடுக்கலாம்'. இச்சொற்களையெல்லாம் அவர் கேட்டதாக விடத்து தக்க உபாயம் ஒன்றையும் கையாள்கிறார்கள் தந்திரசாலியான அச் சிறுமிகள், ஆமாம்! மலர்மாலை அணிந்த அழகிய மார்பை உடையவரே! உங்கள் தாயார் மகிழ்ச்சியோடு உங்களைத் துக்கி மடியில் வைக்கையில், கால்களிற்கொய்ந்திருக்கும் இப்புழுதி அவர் மடியில் படுமல்லவா? என்கின்றனர். தாய்க்கும் சிரமம் சொல்லலை தீதியென்று ஓர்ந்து கடைப்பிடி. அப்படிப் பெரியார் வாக்கை உரிய நெறியென்க கொள்வாயாகில் இம்மருள்கொண்டு கலங்கமாட்டார்?

ஆசை மயக்கு

பாவத்தையும் புண்ணியத்தையும் பகுத்துனர் முடியாத மானிடர் இல்லை. பாவ புண்ணியத்தையே உணரமுடியாதாயின் பகுத்தறிவின் பயன்தான் என்ன? உண்மையில் உணரமுடியாதோர் இல்லையாயினும், பெரும்பான்மை மாந்தர் நெறி நீங்கியே நடக்கின்றனர். இது என? நாகையைந்தாதி ஆசிரியர் செய்கு அப்துல் காதர் நெய்னார் புலவர் இவர்களையிட்டு விளக்குகிறார்.

பாவ புண்ணியத்தைச் சீர் தூக்கி நெறிவழி ஒழுகுவதைவிட தம் இச்சைக்கு அடிமைப்பட்டு, மனப் பிரேமைகளுக்கு இடம் கொடுப்போரே அனேகர். இவர்கள் தன்னையே மதிக்கும் ஆண வக்காரர்; தன் இனபம் ஒன்றையே பெரிதென மதித்து மனத்தில் யாதும் செய்யாதோர்; இதனால் மெய்யினா முடியாதவர்களா கின்றனர். புனியில் இனபம் தரும் எல்லாப் பொருளிடத்தும் மனம் ஈர்த்தவார்களாகி மயங்குபவர்கள், இதனால் கெட்ட புத்தி யுடையோராய், இச்சை வழிச் செல்லும் இவர்களே பாவக் கடலில் நீந்தித் தடுமாறி நிற்போர்.

மனமே! இவர்கள் வழிப்பட்டு, மட்டமை இயல்லபை சம்பாதித்து நிலையழிந்து போகாதே! தன்னையே மதிப்போராகிய இவ்வகம்பாவக்காரர் உண்மையில் உணரா நிலைக்குள்ளானோர்! அகம்பாவத்தின் காரணமாக இவ்வழி நிற்போர்; இச்சையில் மனம் தினைக்க மற்றவையெல்லாம் துச்சம் என மதித் தவர். ஆதவால், நாக்கில் வாழும் அதிபரின் அமுதம் போன்ற சொல்லலை தீதியென்று ஓர்ந்து கடைப்பிடி. அப்படிப் பெரியார் வாக்கை உரிய நெறியென்க கொள்வாயாகில் இம்மருள்கொண்டு கலங்கமாட்டார்!

மதித்தக்க நீந்துவர் மெய்யனரார் புவிமாலுகரதன் மதித்தக்க நீர்க்க யுடையார் கயவர் மடவியல்சம் மதித்தக்க நீயும், என்பின் நான்னாகை மகிழ்ச்சின் சொல் மதித்தக்க நீதியென்றோர்க்க மருண்டு மயங்கலையே!

இவ்வாறு மயங்கி நிற்கும் பொருள்களுள் பெண் மயக்கம் முதன்மையானது. பெண் முதலானவற்றிடம் மனம் மயங்கி நிற்கும் வேளையில் ‘மெய்யன்றக்கூடிய மனமானது’ ஓப்பு நோக்கி உயர் நெறியைத் தேர்ந்தெடுக்கும்! தன் மனத்தைத் தாமே கட்டுப்படுத்தல் என்பது மனிதருக்குக் கஷ்டமான ஒர் காரியம். எனவேதான், தக்கார் ஒருவரை வழிப்படுத்தும் ஞான குருவை நாம் ஏற்க வேண்டும். புலவர் தமது ஞான குரு விடம் கேட்கிறார்.

வளம் பொங்கும் நாகரின் நாயகரே, பிறர் தன்னால் கலக்கமடைய வேண்டுமென விரும்பியது போன்று, வழிபடர்ந்த விழியும், போன் நூற்கச்சணிந்த தனபாரங்களையுமடையபெண் களால் வரும் மயக்கத்தை விரும்புவதோ, அல்ல மெய்யனர்ந்து நின் வழிச் சேருவதோ? எதை நான் கொள்வது?

பிறரைக்கலக்கமடையச் செய்ய வேண்டுமென்ற வரிவிழி, பிறரைக் கவரவே அணிந்துள்ள பொன்னால் மார்புக் கச்சு இவையெல்லாம் மடவார் தம் மீது ஆண்கள் கொண்டுள்ள இயல் பான மயலைப் பெருக்கியல்லவோ நிற்கும்? இதன்மீததல்லாம் நானும் மதிமயங்கி நிற்பதா? ஆதலால் நாயகமே! ‘வல்லமை கும்ப வனமுலை மாதரு மாற்றவினை’ பட்டுப் போலும், அழகிய குடம்போலும், வடிவாகிய புளக்களங்களை ஏந்தி நிற்கும், மாதர் தம் மயக்கமும் திரிபு பட்டபாவச் செயல்களின் கருமங்களும், என்னையொட்டாது காப்பீர்களாக! என இறைஞ்சி நிற்கிறார் புலவர். வனமுலை மாதரும் என்ற பின்னரே மாற்ற வினை என்றார் புலவர். ஆதலால் தீய வினைகளுள் முதன்மையாக நிற்பது இந்த மாதர் மயல்’ ஆகும். எனவே முதலில் இதனைற் தகர்க்க வேண்டும். இத்திறன் பெற்றால்தான் மெய்யுணரும் தடை நீங்கும்! அதன் பின் அம்மெய் நம்மை நோக்கிச் சுயாதீனமாக அழைக்கும். நம் செயல்கள் சித்தக்கலக்கமின்றி அமையும். ஆம்! இதனைத் தகர்க்கும் வன்மை யாருக்குண்டு?

அம்மடவாரது கண்களோ அம்பினை நிகர்த்தன. அவை காண்போரை எய்தி வீழ்த்திவிடும். அங்கையினைப் போன்ற அகன்ற விழிகளே, மருட்சி நிறைந்தவை. மலையினை ஒத்த கொங்கைகள் மயக்கம் தருவன! இவற்றின் பால் எனக்குற்ற மயலை ஒழிக்குந் திறன் எனக்குள்ளதோ? என் வறிய நிலை பரிதாபமானதும்! ஆதலால் இவற்றின் பால் எனாகுற்ற மயலைத் தீர்ப்பவர் ஆண்டைக்கயாம் ஷாஹ்-ல் ஹமீது நாயகம் ஒருவரே! அவரோ அறிவாகிய கடல்’ அக்கடல் கலக்கிச் சேற்றித்து தமக்குரிய வழியினைத் தேர்ந்தவர். அவர்முன் எம்மயக்கும் நில்லலா. என்னை மயக்குகின்ற இக்கோலம் தகர்ப்பவர் ஆவர் ஒருவரே! ஆதலால். அவரிடத்தேயே யாம் தஞ்சம் புகுந்தோம்,

கோலதகரங் கடுக்குங்கண் மாதர் கொங்காசனத்தின்
கோலந்தகரங் க்கலைக்கடல் பங்குந்துக் கொள் வழக்கில்

ஆம்; இவரது பெருமை இத்தகையதாக இருப்பதற்குக் காரணம், எல்லா மாயைகளும் இவரை விட்டொழிந்து அகன்ற மையே. மாயைகளுக்காளாக்குபவர் களும் இவருக்கடிமைப்பட்டு நின்றனர். பற்றறுத்து முற்றுந் துறந்த இவர். தம்மைத் தஞ்சம் என்று வருவோரை ஆதரித் திரும்புவார். வறுமை வயப் பட்டுக் களவாடியவர்களையும், பெரும் செல்வந்தர் ஆக்கியவர். இவரது பாதங்கள் வீதிகளின் பட்டால், வீதிகளில் வெறுமனே நிற்கும் களாவும் காய்த்தோய்ந்து நிற்கும் பாலையும் (இவ்விரண் டும் காட்டில், நிற்கும்போதேயன்றி, ஊர்ப்பரங்கான இடங்களில் காயாதன) உடனே பழுத்துத் தேன்சிந்தும் கணிகளைத் தரும். அவரது சொல் வழக்கில் உன்மத்த முண்டாகி, உள்ளங்கள் நேர் வழிப்பட்டு, நடுநிலை மயமாகும். அவரது அணையா அழகினால், செப்பினைப் போன்றதும், இரும்பினை ஒத்ததுமான தனபாரங்களையுடைய பெண்கள் தம் உள்ளளம் கானக இன்பம் பெற்றுத் திகைப்புறுவர்.

செப்பங்கள் வரும் பாவச்செய் நாகையர் செங்கடிவாய்
செப்பங்கள் வரும் பாலைகடேன் தின்தும் தீஞ்சொல்லினால்
செப்பங்கள் வரும் மாயை மாமுளாஞ் செவ்வியினால்
செப்பங்கள் வரும் மாமுலை மாதர் திகைப்பதுவே !

பெண் மயலால் பெரிதும் துயர்ப்பட்ட அருணகிரிநாதரும் திருப்புகளின் முதற் பாடலில் -

என்று ‘‘பெண்ணமயின் மாயக் கவர்ச்சியில் மனமே ! நீ ஈடுபட்டு உன் அறிவை அழித்துக் கொள்ளாதே’’ என்றே பாடி னார், திருப்புகழ் முழுவதுமே பெண் மயல் பற்றியே கூறப்படு கிறது எனலாம். ஆதலால் இவ்விடரினின்றும் நீங்கி ஆன்மா கடைத்தேற மஸ்தான் சாகிபு வள்ளல் கூறும் உபாயம் தக்கதானும்.

தமிழ்ல் எனும்மாலை மார்பு நறையப் பூண்ட கூடும் தெயலர்கள் எல்லாம் என்தாயாவ தெக்காலம்? கூடும் கூடும்

‘எக்காலம்’ என்பதன் மூலம் இரு சிரமமான நீண்ட கால இடை வெளியைப் பற்றி மஸ்தான் சாகிபு குறிப்பிட்டாலும், தெயலர்களையெல்லாம் தாயாகக் கொள்ளும் மனோபக்குவமே, மன், பெண் முதலாம் மயல்களையும் ஒழித்து, உயர் நெறிச் செல்ல உகந்ததாகும்.

நூலை காலதூரால் கூறப்படுகிற ஒரு வகை பழம் தவணைக்கா இல்லாத
கிருபால் ப்ரகாஷனாலேயில் சென்னை முறையிலிருப்பு ஏழீத்தாலை போன்றை
ஏது பல்லாய்வான்தொக்கைச்சூடு என்று அழைப்பது விரும்ப ஆசை
ஏது கிடைக்கிறதை கிடைக்கிற போது ஏது பல்லாய்வாலேயில் ஏது காலதூரை
ஏது பல்லாய்வான்தொக்கைச்சூடு என்று அழைப்பது விரும்ப ஆசை
ஏது பல்லாய்வான்தொக்கைச்சூடு என்று அழைப்பது விரும்ப ஆசை

அணையாத காதல்

பல்வர் காலத்து பக்தி இலக்கியங்கள் தமிழ் மொழிக்கே பெருமை தருவன. உலகமொழிகளோடு தமிழை ஒப்பு நோக்கு கையில் உயர்வு நாட்டி நின்று அனி செய்வன. இதைக் குறித்தே அறிஞர் தனி நாயகமடிகள் ‘வர்த்தகத்திற்கு ஆங்கி கிலமும், அரசியலுக்கு பிரான்சும், காதலுக்கு இந்றாலியும், தத்துவத்திற்கு ஜெர்மனியும், எப்படியோ, பக்திக்கு தமிழ் மொழி அப்படியாகும்.’ என்று கூறினார்.

சங்கால இலக்கியங்களில் காணப்படும் அகத்துறைக் காதல், சங்கமருஷிய காலமுதல் தெய்வீக் காதலாக மலர்ந்து பல்வர் காலத்தில் பக்தியன்றின் பிரவாகமாகப் பெருகி நிற்பதை நாம் காண்கிறோம். காரைக்காலமையாரும் சூடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடியும் இப்பக்தி இலக்கியங்களுக்குத் தனி மரபு தோற்றுவித்தவர்களாவர். கணவன் மனவிப் பாவனையாகத் தெய்வீக் காதலின் வெளிப்பாடுகள் உருப்பெற்று நின்றமை ஸ்ரீ ஆண்டாளின் பக்திப்பாசுரங்கள் தனிச் சிறப்பாகும். குமரகுருபரசுவாமிகளின் மதுரைக்கலம்பகத்தில் வரும் பசலை பூத்து நின்ற இளம் மங்கையரும் மஸ்தான் சாகிப் புலவரின் மனோன்மணிக் கண்ணியில் வரும் இளமை குலுங்கும் எழில் நங்கையரின் உருவகமும் இம்மரபின் பின்பற்றலாகும். இவையெல்லாம் படிப்போர்க்கு இன்பழும் பக்தியும் செறிந்த உணர்வு தருவன.

இம்மரபின் வழியே கவிஞர் ஷெய்கு அப்துல் காதர் நெய்னார் லெப்பை ஆலிம் அவர்களும், தாம் பாடிய நாகையாந்தாதியில் சில காட்சிகளைத்தருகிறார். இவர் இற்றைக்கு 150 வருடங்களுக்கு முன் வாழ்ந்த கவிஞராவர். இந்நால் நாகரின் ஆண்டகை ஷா ஹூல் ஹமீது வலியுல்லா பேரில் ஏழுந்தது, ஆண்டகை அவர்கள் மீது புலவர் கொண்ட ஆராத பக்தியை, அணையாத காதலாக்கி, அழகுறத்தரும்பான்மை இன்பம் பயப்பதாகும்.

இத்தெய்வீக் காதலின் அருளினைப்பெற நாகரின் மடந்தையர்கள் உள்ளத்தாபம் கொண்டு நிற்கும் காட்சிகள் மூலமாய் புலவர்து அவர் மேலோங்கி நிற்பதை நாம் காணலாம். தோழியிடம். கூறிக்கூற்றி கூறி முனிக்கார்த்தோழியிடம்.

அவள் நாகரின் நாயகர் மேஸ் மிகுந்த ஈடுபாடுள்ளவள். கனவும் நனவும் அவர் நினைவே ஆனவள். ஆனால் இவள் நிலைமையை ஆண்டகை அவர்கள் உணர்ந்து ஆவனசெய்வதாக இல்லை. நெஞ்சத் துரொல் வருந்தி நிற்கும் இவனுக்கு வேறு யார் துணை? தோழிவருகிறாள். அவளிடமாவது சொல்லி நெஞ்சின் பாரத்தைக் குறைத்துக் கொள்ள முயலுகிறாள் அவள்.

‘மேகத்தை ஒத்த குழலையுடைவளே! நாகரில் பல புதுமைகளைச் செய்வர் அவர். அவர்செய்த புதுமைகளுள் ஒன்றுதான் எனக்கு இக்கோலத்தைக் கொடுத்துள்ளது. நானோ அவனுடைய நினைவினால் நிலை இழந்து வாட்டிநிற்கிறேன். அவருக்கு உரிமையான இவைழகிய உடல். பசலை பூத்து வேறு நிறம் கொண்டு நிற்கிறது. இத்தனையையும் அவர் காணாது நிற்பது அல்லவோ, அவர் செய்யும் புதுமைகளை விடவும் எனக்குப் புதுமை தருகிறது.

தருமே வீவந்த மளித்துளம் வாடத் தமக் குரிமை தருமே வீவந்த பசலையுங் காணகிலர், தார் குழலே!

இவ்வாறு தன் தோழியுடன் துயரைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் தலைவிக்கு வேறோர் நினைவு வருகிறது. இந்த ஊரார், இருக்கிறார்களே! மிகப் பொல்லாதவர்கள்! அவரிடம் எதையாவது சொல்லிப் பழிதீர்ப்பர். அப்படியும் இருக்குமோ என்றும் ஓர் ஜைம் ஏற்படுகிறது. அதற்கு அவளே விடை கூறுகிறாள் -

நூல் செய்பவனாகிய எனக்குற்ற அறியாமையைப் பினிகள் நீங்கவும், அறிவெனும் சுகம் உண்டாகவும், அவரிடம் இரந்து கேளும். அவர் என் மீது அருள் இயைந்தால், அவரது தோளில் அணிந்துள்ள அழகிய மாலையினைப் பரிசிலாகத் தருவார். அதனைப் பெற்று வாரும். அதனைப் பெறும்வரை, அவர் நினைவால், நான் உற்ற வெந்துயரை எடுத்துக் கூறும்— இப்பாட்டில் தலைவியாகத் தன்னையே உருவகித்து நிற்றலைப் புலவர் வெளிப்படுத்தலை காண்கிறோம்.

தாமதி யாழுடையார்
தென்னாகையர் தம்மிடம் போய்
தாமதி யாகருகண பெற வெந்துயர் சாற்றிப் பொம் மேற்கூரை வெந்துயர் சாற்றிப் பொம் மேற்கூரை
தாமதி யாகமிள் னேவாங்கி வம்மிள்கள் சார்பிரந்
தாமதி யாகப் பினி நீங் கெனச் சஞ்ச ரீகங்களே !

ஆண்டகையவர்கள் மீது கொண்ட காதலின் பொருள் இப்பாடில் நமக்கு காட்டப்படுகிறது. அது அறியாமைகிய பினி நீங்கி, இப்பிரபந்தன் அறிவின் சுயாதினச் சுகம் பெறல் வேண்டும் என்று வேண்டி நிற்பதாகும்! காதல்தான் எத்தனைவகை. இது அறிவின் காதலாகும்! இத்தாதுக்கு ஏற்றது வழக்கமாக காதலர் தாதனுப்பும் கிள்ளை முதலாம் பறவையினங்களல்லோ தூய்மையான மலர்களிடத்து உலவும் வண்டினங்களாகும். அதுதான் மலருக்கு மலர் இனிய தேன் எடுத்துப்பழகியது, அறிவு தேடுதலும் இவ்வாறானதே. ஆகலால் இத்தாதுக்கு வண்டே பொருத்தம் எனத் தேர்கிறார். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும் தன் ஆரா அன்பை இறைவற்குத் தெரிவிக்க வண்டினையே தூதாகக் கொள்கிறார்.

இறைவனிடம் தூது செல்லும் அவ்வண்டை ‘அரசவண்டு என்றும் குறிப்பிடுகிறார். செய்கு அப்துல் காதர் நெய்னாபுல வர், தான் ஆண்டகை அவர்கள் மீதுற்ற பேரன்பிற்குரிய பசிலாகப் பெற எண்ணுவது அவரது பெற்றோரின் நல்மாலையாகும். இது சாமானியமாகப் பெறக்கூடிய ஒன்றா என்ன? எனினும், தான் மிகு அன்பினை ஆண்டகையவர்களிடத்துச் செலுத்துவதால், அவரும் தன்னிடத்தே அவ்வாறான அன்பினைச் செலுத்துதல் சாலும் என்று கருதுகிறார்.

தாய் வருந்தல்

இத்தனை கூத்ததையும் பெற்றதாய் அறிவாளா? அவனும் ஒருபோது இவ்வாறான நிலையொன்றை அனுபவித்தவளாக இருக்கலாம். அவனும் அனுபவித்து, மகஞ்சையை நிலையையும் அனுபவிக்க வேண்டிய துரதிர்ஷ்ட நிலைக்குள்ளாகியிருந்தாள். பாவம்! தாயின் துயரம் பெரிது!

ஐயோ! என்மகள், கடல் இரையும்போதும், சந்திரன் சுடர் வீசும் போதும், குயில்கள் சூவும் போதும், வாடைக்காற்று வீசும்போதும் அப்படியே சோர்ந்துவிடுகிறாள். மலர்கள் மலர்வதைக்கண்டால், வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்து அதனைச் சுற்றி வந்து நிற்பதைப் பார்த்தால், ஆயர்கள் இனியதாக ஊதும் குழலைக் கேட்டால், அவளால் இவற்றையெல்லாம் தாங்க முடிவதில்லை. மாலை மயங்கும் வேளை அவள் படும் துயர் எம் மட்டு? இத்தனை வேதனையும் போதாதென்று பழிச் சொல் வேறு அவளைச் சுட்டு நிற்கிறது. நாகூரின் நாயகர்மீது அவள் கொண்ட ஆசையின் விளைவு அவளை இத்திலைக்காக்கிற்று, இதைப்பற்றி நானோ மிகக் துயரடைந்து நிற்க, அவளோ, அம்மா! இதுவெல்லாம் அவர் நாகருக்குச் செய்த ஒப்பனை. இந்த ஒப்பனைகளினுடே அவர் நினைவு அடிக்கடி கூரப்படுகிறது. என்று கூறி, நினைவழிந்து சோர்ந்து விடுகிறாள். இத்துயரை அவள் மறக்க நான் என்ன செய்வேன்?

கொண்டற் களிக்குங் கடற்கு
மதிக்குங் குயிற்கு மட்டர்
கொண்டற் களிக்கு மலர்க்கு
மலர்க்குங் குழந்திகை
கொண்டற் களிக்கு மயர்வாள்
பசலைக் குணம் பலவும்
கொண்டற் களிக்குந் திருநாகையார் ஆஸி சால் மிழுக்கு
தெய்த கோல மென்றே!

தோழியிடம் தாய் !

இந்த நினைவில் தாய் வருந்தி நின்றாள். மகளின் தோழி
வருகிறாள். தாய்மகளின் இந்நிலையை வேறு யாரிடம் கூறுவாள். தோழியிடம் கூறி உபாயம் கேட்கிறாள். வருமான் மாற்றுவி
கூறுவதிலோ தோழியிடம் கூறுவதிலோ கூறுவதிலோ

“பெரிய கண்களையுடையவனே! தமது மகிமையை எங்கும்
நிலை நிறுத்தும் நாகூரின் நாயகர், அதனை என் மகளிடமும்
காட்டினார் போலும்! அவரோ அவரிடத்து வைத்த ஆசை
யினால், ஓயாது அவர் நினைவாகவே இருக்கிறாள். நீங்காத
இவ்வாசை அவளை நிலைமாறச் செய்து விட்டது. எதுவும்
பேசுகிறாளில்லை. சோம்பலும் மயக்கமும் உற்றாள். அவளது
உள்ளூம் ஒர் அலட்சியைப் பெற்று நிற்கிறது. தூஞ்குகிறாளில்லை.
மெய்யப்பாட்டு நிலைகள் அவளது உணர்வுகளை நிலை மாற்றி
நிற்கிறது. இந்த நிலைமைகள் இந்த நாட்டில் மடவார்களிடையே தெரியாது போமா? அவர்களும் பழி தூற்றவல்லவோ
தொடங்குவர்! அவர் தூற்றுவது அவர்கள் விரும்பும் தொழி
லாயிற்றே. இந்நிலைக்கு நான் என்ன செய்வேன்? நீ கூறக்கூடிய
உபாயம்தான் என்ன?

தன்மய நாட்டம் பதிநாகை
யன்னரம் பால் வைத்த கா
தன்மய நாட்ட மதனமுஞ்

சோகஞ் சந்தாப மயர்
தன்மய னாட்டந் துபிலாமை
யாவும் தரமகளின்
தன்மய நாட்டந் நலார்க்கென்னை
யாங்கோ தடங்கன்னியே!

காதல் வயப்பட்ட ஒரு பெண்ணின் நிலையின் மூலம்
நாகூர் ஆண்டகை பால் அவரது அருளினிற் திரங்கும் தன்
அவாவினைப்புலவர் இங்கு சைவபடக் காட்டினார். பக்தி என்பது
மெய் மறந்தோர் காதல் நிலையாகும். ஆண்டவன் ஒருவ
ஷிட்து சிற்றின்பக் காதல் வசப்பட்டு நிலையழிதல் பெண்க
ஷிட்து நிகழும் ஒன்று, அறப் சகம் கருதி தன் உயர்வு நிலை
இழுத்தல் எவ்வளவு பேதமை! ஆதலால் ஆன்றோர் ‘எல்லாம்
அவனேயாகி’ அவன் மீதே தம் காதலனைத்தையும் கொண்டு
அப்போனிப் நிலையை எய்த முயல்வர். இவ்வாறான ஒரு
நிலையனையே நாம் நாகையந்தாதியில் காண்கிறோம்.

இல்லாமிய தமிழிலக்கிய உலகில் தன்னேர்ற்ற பெருங்
கவிஞராக விளங்குபவர் செய்குஅப்துல் காதர்நெயனார் புலவர்
வூவர். செந்தமிழும், சீற்றபும், சிந்தனையும், பாவளமும் ஒருங்கே
கைவரப் பெற்ற இவர் கவிஞர் திலகம் என்ப்பாராட்டப்படு
கிறார் நாகையந்தாதியில் வரும் 101 பாக்கனும் பக்தி உணர்வின்
உன்னத வெளிப்பாடுகளாய், பாச்சுவையின் நறுங்கனிகளாய்
சொற் சிலம்பத்தின் உயரிய சித்திரமாய் விளங்குவனவாகும்.

ஆரண முகிலிவர் !

இல்லாமிய தமிழிலக்கியங்களுள் சீராவைப்போலக் காப்பிய இலக்கணங்களுக்கமேவாக அமையப்பெற்ற பிறிதொரு நூல் ‘இராஜநாயகம்’ ஆகும். இந்நாலின் ஆசிரியர் மீசல் வன்னக் களஞ்சியப்புவைர். இவரது இயற்பெயர் ஹமீத் இப்ராஹிம். இல்லாத்தின் பிரதான நபிகளுள் ஒருவரும், பேரரசராய் இருந்து உலகு முழுவதையும் ஆண்டவருமான் நபி கலைமான் அவர்களைக் காப்பியத்தவைவராகக் கொண்டெழுந்தது இந்நால்.

கலைமான் நபிக்கு ஜின்கள் கூட்டமொன்று அடிமையாக இருந்தது, இவர் பறவைகள், மிருங்கள் முதலானவற்றோடும் பேசேம் திறன் வாய்ந்தவர். ஹாது ஹாது வென்னும் மரங்கொத்திப் பறவையொன்று இவருக்கு ‘அவசரத்தாதாய்’ இருந்தது. அனேகமாக பல்கிளை இவர் விவாகம் செய்வதற்குரிய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் இதுவே செய்தது என்னாம். நளவெண்பாவில் வரும் ‘அன்னத்தைப்போல்’ இந்த ஹாது ஹாது, இயங்குகிறது. குர்ஜுன் கூறும் சரிதையரன் இக்கதையில், பிற சரித்திரச் சேர்க்கையும் பொருத்தமான முறையில் அதனைக் கோர்த்தெடுத்த கவிஞர் திறனும் இல்லாத்திற்கு முரணிலா வகையில் அமைந்துள்ளன.

நபி அவர்களுக்குக் கைத்துணையாக ஹாது ஹாது என்னும் (மரங்கொத்திப்) பறவை ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ஸபை நாட்டிற்கு வருகிறது. அங்கு ஒரு சோலையுள் மற்றோர் ஹாது ஹாது நிற்கிறது. இது பல்கிளை நாட்டைச் சேர்ந்தது. நின்ற பறவை வந்த பறவையிடம் நீயார்? எங்கிருந்து வருகிறார்? என்ப்பல வாறு கேட்கிறது! அப்போது நபியவர் களின் ஹாது ஹாது தம் எழுமானரைப்பற்றி கூறுகிறது-

... நெடுந் தொல்லுல கிடத்தில்
பல பல பேத சிவ கோடி களாய்ப்
படையுனப் படுபவை யெலைக்கும்
உலைய புயற்காற் முகட்கு மோர் அரசாய்
நபீய மாசி யுதித்தரள் அண்ணல்
சுதா மிகையே படைகளை நடாத்திக்
சக்தரு வனைத்தையும் வெல்வர்.

காப்பியத்தலைவருக்கு வேண்டிய தன்னேரில்லாத தனித்துவம் இங்கு எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. அவர் ஓர் அரசர், புவி முழுவதிலுமுள்ள மாந்தர்க்கு மட்டும் நீதி வழங்கும் அரசர் அல்லர், உலகின் சிவகோடிகளாகப் படைக்கப்பட்ட அனைத்திற்குமே அரசர், பெரும் புயலாய் வீசும் காற்றுக்கும் அரசர். என்பதில் இவரது வல்லமை விளங்கா நின்றது, இவரோ ஒப்பற் வீரர் என்பதை சலதராமிசை என்று வரும் அடி எடுத்துக்காட்டுகிறது. வீரர்கள் பூமியில்தான் போர் செய்தல் இயலும். இவரோ சமுத்திரத்திலும், மேகமண்டலத்திலுமே, போர் செய்து எதிரியை வெல்லும் வல்லபழுடையவர். ‘நபியுமா யுதித்து அருள் அன்னல்’ என்பது இவருடைய தனித்துவத்திற்கு முத்திரை அடியாக அமைந்து நிற்கிறது. இந்தக் கவிதை இவரது தன்னேரற்ற தன்மையை அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறி நின்றது. அடுத்து வரும் பாடல் இவருக்குரிய தனிச்சிறப்பான இறைதூதுவர் என்பதைக் கூறுகிறது.

“அரசர்களை விவ்வுலகோரு குடையி
லாண்டுவந் திருந்தவர் தமியில்
நராக்கித் தடுமூட்ட தொடுத்துவரைக்கும்
இவரினை நவில்பவரில்லை

கருணையங் கடலாம் பரகதி வழியைக் காட்டுமோர் காரண வடிவாய்த் தருமவன் ஞபிராம் நெடுவளங்குலவ ஷாமில்வாழ் குரிசில்

இவர் ஒப்பற்ற அரசர். இவருக்கு இணையாகக் கூற இது வரை மற்றோர் அரசர் பிறந்திலர். கருணையின் அழிய கடலாம், இறைவழியைக் காட்டுகின்ற, காரணவடிவாகத் தோன்றிய வர். ‘தருமவன்ஞபிராம்’ விளங்கும் இவரது பண்பினைக் கூற இன்னுமோர் சொற்றொடர் இல்லை, தரும சிந்தனையே உயிராக உடையவர் - கருணைக் கடலாக வாழ்பவர் பரகதிவழியைக் காட்ட காரணவடிவாகத் தோன்றியவர், என்றெல்லாம் இவரது உயர் தன்மையையும் குணநலன்களும் எடுத்துக்காட்டப் படுகின்றன.

இவ்வாறு அறிமுகம் செய்யப்பட்ட நபி அவர்களை பல்கிளிற்கும் அவருக்கும் ஏற்பட்டிருந்த தொடர்பினை ஆய்வ தன் மூலம் - மற்றோர் கோணத்தில் பார்க்கலாம். பல்கிலோ ஓர் அரசி, அன்றியும் பேரமுகி!

-----கனக-----
நாட்டரம்பையர் அழகெவையும்
சகதவத்தினன் மங்கையரழ கெவையும்
சகலவோகத் தம கெவையும்
தொகையுறத் திரட்டி ஒருமுகப் படுத்தித்
தோகையினுரு வழைத் ததுவாய்
நிகரற மெழில்வாயந் தவர்தளங்க் கன்ற
பிறைமதி வதன பல்கில்

இத்தகைய பேரமுகியை, நபியவர்கள் பின்னர் விவாகம் செய்து கொள்கிறார். எனினும், தொடர்பின் தாற்பெரியம் புனிதமான ஒரு குறிக்கோளை மையமாகக் கொண்டது. நபியவர் களின் கடிதம் கிடைத்ததும் அதனை பல்கிலே தமது சபைப் பிரதாவிகளிடம் கூறுகிறார்.

“சுலைமான் நபியென்ற ஒரு முடியரசு ஜூபிஸிபுரி தோன்றினராம் அவர் இக்கால பிரத்திரோசனை கண்ணிலையில் நமையும் வருகெவன்றதற்குத்தீவிடப் படகிறது மலைகளும் அனுப்பினர். நீரத்தால் கென்கால் மிகவும் குறைகிறது கூடும் குத்துக்கூடும் கூடும் குத்துக்கூடும் என்று கேட்கிறார். இவ்விருவரின் அந்தரங்கத் தொடர்பின் தன்மையை இதுவே காட்டும். இதுமட்டுமன்றி பல்கிலால் அனுப்பப்பட்ட தூதுவர்களே நபியவர்களைக்கண்ட மாத்திரத்திலேயே.

“சுந்தராசலம் புபரிருபதக் கோதி நால்கூடும் கூடு வந்ததோர் குளிரமலை விழங்கி மானிடருள் அந்தவாரமு மக்குறி மாற்றதோளிர் வதனால் எந்தவான் மதிக்கதிர் இவர்கணையென் வெறன்னின்றே”

இவர்மீதிருந் தெழுகின்ற சோதிச்சடர், இவரை ஒரு சந்திரன் என்றென்னச் கெய்கின்றது. அந்தமதியோ, அந்த காரம் என்னும் நெருப்பினை அகற்றி மனித குலத்திற்கு குளிர் ஒளியெனும் ஞானச்சடரை எங்கும் ஒளி பராப்பி நிற்கின்றது. இத்தகைய மதிக்கு வானுவகில் பிரதாசிக்கக்கூடிய வான்மதியும் ஒப்பாமே? என்று வியக்கின்றனர் பல்கிலென் தூதுவர்: ‘இவர் உயர் நெறியென்றினை இலட்சியமாகக் கொண்டவராதவின் மாராதொளிரும்மதி’ என்றும், ‘எந்தவான் மதிக்கதிர் இவினை’ என்றும் குறித்தனர் அதுமட்டுமல்ல,

“பெய்யு மாரண முகவிலர் மனத்தகருள் பெருகித் தொய்யு நூலிடைக் கெழுதினர் பாசரந் தொடுமெக் கையு மிங்கவர் பொருட்டினாற் கானு நம் கண்ணுஞ் செய்ய நற்றவ மாதவ மெனக் கருதினரே”

நபியவர்களின் தூய்தான நோக்கு இங்கு இன்னும் தெளிவும் சிறப்பும் பெறுகிறது. இவரோ நன்நெறி மயக்கும் ஞான மழையினை உலகோர்க்கும் பெய்யும் முகில். மனத்தில் அருள் பெருக்கியே சிற்றிடை பல்கீலிற்கு முடங்கல் வரைந்தனர். அக்கடித்தைக் கொடுக்கிறதாகிய அரசின் கைகளும், அதன் பொருட்டு இங்கு நமக்குக் கண்டின்புறக்கிடைத்த நம்கண்களும் செய்த தவமே தவம் அஞ்சோ என்று வியக்கின்றனர். ‘பெய்யும் ஆரணமுகிலவர்’ என்று தேடகப் பொருண் முகத்தினர் தெளியும் மந்திரிகள் கூறுவதே தக்க சான்றாகும். ஆதலால் ‘மனத்தருள் பெருக்கியே தொய்யும் நூலிடைக்குப் பாசர மெழுதினர் என்றமையும் அடி, நூலின் கதாநாயகினரினு புனிதத் தன்மையை நிலைநாட்டுகின்றது. இவர்கள் இறுதியாக விடைபெறும் முறையினை,

தொடுத்த பக்தியேனாடு மகத்தினு யிகத்துதி செய்ய எடுத்தியம்பை வசனத் தோத்திமுன் செய் திறைஞ்சி... . . .

நபிமீதமுந்த பக்தியும், நம்பிக்கையும் ‘தொடுத்த பக்தியேனாடு’ என்று என்று வரும் தொடரினால் விளங்கும். ஜின்கள் பல்கீஸை எடுத்து வந்த போது சந்திப்பின், முதற் பார்வை பல்கீஸ்டையதாகவே இருந்தது.

‘கட்டம் கெவையும் திரண்டு மானிடர் மானிடர் கரோட்டு உருக் கொள்ளும் கருணை நாயக்கதை’

என்று குறிப்பிடும் நபியவர்களை பல்கீஸ் எவ்வாறுதான் பார்க்காமல் இருந்ததல் முடியும். ஆனால் நபியவர்களோ பல்கீஸைக்கண்ட அக்கணமே தமது பார்வையை வேறுபறம் திருப்பிக் கொண்டார். இதனைப் புலவர்:-

‘அரம்பயரினு மெழில் கணிந் தொழுகும் சூழ்நிலை அனாங்கை நோக்காது தம் வகனம் திரும்பினால் நோக்காது தம் வகனம் திரும்பினால்’

என்கிறார் இந்த நிலைமை பல்கீஸ்க்குப் பெருவியப்பை அளித்தது. மனவருத்தத்தைக் கூடக்கொடுத்திருக்க வேண்டும் உடனே ‘நபி என் திரும்புவதென்மான் செப்பினர்’ அதற்கு நபியவர்களே பதில் கூறுகிறார்.

‘பெருஷர் பெண்களைப்பார்த்திருந்திடல் பழுது’ அவர் ஒரு நபி என்புதற்காக மட்டுமன்றி. இல்லாத்தின் ஒழுக்க முறையும், ஒழுங்கும் என்னவென்பதையையும் இங்கு நிலைநாட்டுகிறார் நபியவர்கள். சிறாவில் நாயகம் (ஸ்ல) அவர்கள் அன்னை கதீஜா வினைப்பார்த்த முதல் பார்வையையும் நாயிங்கு நினைவுட்டிக் கொள்ளலாம்.

காக்குகம் குதித்த வள்ளல் காரிகை வடிவைக் கண்ணால் நோக்கியும் நோக்காதும் போல் விடுவதில்லையிருப்பதையொழுங்கி நோக்கியினி வெழுந்து

என்று உமர் அதனை அழகுறப் படம்பிடித்துக்காட்டுகிறார். பெருமானரைப்போவே பண்பு தவறாமல் நடக்கிறார் நபிக்கைமான் அவர்களும். பல்கீஸ் சிம்மாசனத்தில் இருந்தபடியே ஜின்கள் தூக்கி வந்தன. அரசு உடையோடிருந்த பல்கீஸ். அந்த உடையோ ஆணுடை. தம்மைப்பார்க்காது திரும்பிய நபியவர்களைப் பார்த்துக் கிண்டலாக பல்கீஸ் தான் ‘குமரன் ஏந்திமையை’ என்கிறார். அதற்கு நபியவர்கள் ஒருங்கு பெண்ணை இங்கு உணர்த்துவம்’ என்று பதில் உரைத்தார். பெண்களுக்கே உரியதான் இந்த மிதமிஞ்சிய வார்த்தை- கிட்டத்தட்டச் சல்லா பட்பேச்சு நபியவர்களுக்குக் கோபத்தை ஊட்டிற்று. என்பதை நபியவர்களின் விடை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

நாயக - நாயகி பாவனை

பக்தி மார்க்கத்தைப் பொருளாகக் கொண்டு பாடிய இல்லாமியப் புலவர்களுள் மஸ்தான் சாகிப் புலவர் தனியிடம் பெறு பவர். இவரது பாடல்கள் ஷரீஅத் என்ற சரியை நிலையினின்றும் உயர்ந்து மகிரிபத் என்னும் ஞான நிலைக்குச் செல்வன.

மெய்ப்பொருளாம் இறையோடு ஜக்கியமாகும் உயர்நிலை பற்றிப் பல நிலைகளில் நின்று பாடுகிறார் அவர் இதனை முக்கு நிலை அல்லது 'நப்ஸ முத்மஹின்னா' என்ற சுயாதின நிலைக்கு ஒப்பிடலாம்.

இவ்வாறு இவர் இட்டுச் செல்லும் நெறி. இந்தியத்தத்துவ ஞானவழியும், தமிழிலக்கிய பக்திமார்க்கச் சார்பும் உடையது. இவ்விதமான நெறி ஸப்பிகளின் தன்னிச்சையானதாகும். ஆதலால் தான் பக்திமார்க்கத்தைப்பற்றி விளக்கம் தரும் இல்லாமிய அறி ஞர்கள், இல்லாத்தால் மறுக்கப்படாததும், வரையறைசெய்யப்படாததுமான வழி, என்று இதனை விளக்குவர்.

தமிழிலக்கியத்தில்பக்திநெறி, சன்மார்க்கம், சகமார்க்கம், சற்புத் திரமார்க்கம், தாஸமார்க்கம்என்று நான்கு வகைப்படும். ஒப்புயர் வற்ற மெய்ப்பொருளோடு ஜக்கியமாக அவாவிகின்ற சான்றோர்கள், இறைவனைக்காதலியாகவும், தோழனாகவும், குழந்தையாகவும், தான் அடிமையாகவும் பாவனை செய்து அவனோடு உறவாடுவர் இவ்வாறு உறவாடுவதில் பிற்காலத்தில் புதியதோர்வழியைத் தோற்றுவித்தவர் ஸ்ரீஆண்டாள் என்னும் குடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடியாவர். இவர் இறைவனைக் காதலனாக ஏற்று வாழ நாள் முழுவதும் அலனுக்குப் பணிவிடை செய்திடும் கன்னியாகவே காலம் கழித்தவர்.

இவ்வித நாயக - நாயகி பாவனையைச் சார்ந்து பார்சீக் அரபு மொழிகளிலும் ஸம்பிளன் பலர் பாடியுள்ளனர். எனினும் தமிழில் நமக்குக் கிடைக்கும் இவ்வித பாடல்கள், மிகக் கந்தமும் நயமும் செறிந்தவை.

இல். இல். நோக்கு.

59

மஸ்தான் சாகிப் அப்பாவும் தான் பாடிய திருப்பாடல் களில், மனோன்மணிக் கண்ணி என்ற இயலில் மேற் கூறப்பட்ட பக்திமார்க்கங்கள் நான்கும் ஒருங்கே வரக் கூடியதாக அழிய முறையில் பாடியுள்ளார். பொருள் அழகும் சுவை நலமும் பக்தி உணர்வும் ஒருங்கே அமைந்த இப்பகுதி படிப்போர்க்கு பெரு விருந்தாகும்.

மனோன்மணி என்பது மனதிற்குகந்த மணி எனப்பொருள் படும். இது இங்கு எல்லாம் வல்ல இறைவனைக் குறிக்கும், இறையாகிய தன் காதலி மீது ஆற்றான்பு கொண்டு அவனோடு இன்ப சுகம் அனுபவிக்க விழைந்து நிற்கும் பாங்கை, மிகு காமச் சுவையோடு நாமிங்கு காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. தன் காத விக்குப் பல்வேறு அணிகள் பூண்டு, வாசனாதிகள் பூசி, அவளைப் பார்த்து இன்புறும் புலவர், அவனோடு நெருங்கி இன்ப சுகங் காணத் துடிக்கிறார். இக்கனவு அவரது நெஞ்சில் நீங்காது நிலை பெற்று விடுகிறது.

கட்டிலினும் கூடியபிழாவே, காலத்திலே மாடிய களி கூர்ந்து கொண்டிருப்பேர்ம் மஞ்சளாடு ரீதியில் கூவிடுவிடுவதும் என்று ஓர் அடியில் லெலகீகே இன்பாகக்கத்தை அனுபவிக்கத் துடிக்கும் புலவர் மறு அடியில்.

தொட்டிலினும் மாடிக் கூடு கூக்கா கூபிக்கலைசாயாவ பலி கூப்போம் காலம் வைக்கு வைக்கு மழுகு குத்து கூவிடு மனோன் மணியே !

என்று கூறுகிறார், கட்டில் என்பது உயர்ந்த இடம். அதாவது இறைவனைன் பீடமாகிய 'குரலி' என்னும் இடம். அந்தத் தனி இடத்தில் நாம் இருவரும் கூடிக்களி கூவோம் எனகிறார் புலவர். ஆமாம் காதலன்கள் எப்பொழுதுமே சந்ததியற் ற இடத்தை நாடுவதுதானே இயல்பு. இது போல மிகவும் பாதுகாப்பான ஒரிடத்தை புலவர் விரும்புகிறார்.

ஒரு குழந்தைக்கு மிகவும் பாதுகாப்பான இடம் தொட்டில். தாயானவள் அதனை ஆட்டக் குழந்தை ஆனந்தமாகத் தூங்கும். அத்தகைய தொட்டிலிலும் நாம் இருவரும் ஆடுவோம் என்று பாடும் புலவர். இவற்றாலெல்லாம் திருப்தி கொள்ளவில்லை.

பெண்ணே! உன்னிடம் நாடி நான் வந்த காலம் எல்லாம் போய்விட்டது. இப்பொழுது நீ என் மனைவி, நானே ஒரு நிலம் வாங்கி அழகிய மாளிகை ஒன்று கட்டி, அதில் உன்னை இருத்தி நாமிருவரும் இன்ப வாழ்வு வாழ்வோம் என்கிறார்.

அடிக்கரியர் பொன்ன விழுப்பும் சூழல் முறையில் பாத்திரங்கள் மாளிகை கட்டிக் கொடுப்பேன் மனோன் மனியே!

அழகிய அம்மாளிகை அமையுமிடம் பாடவிற் தெளிவாகிறது. அடிக்கு ஆயிர்ம் பொன் விலையானாலும் அதனை நான் வாங்கிவிடுவேன் என்கிறார். குணங்குடி என்னும் நற் குணம்குடி கொண்ட மனமே அவ்விடமாகும். அதையே ‘இதயா சனத் திருந்தவனே’ என்று உமறுப் புலவரும் கூறுகிறார். இந்த அழகிய மனமாளிகையிலே உனக்கு அழகிய சிங்காசனம் ஒன்றும் தருவேன் என்று கூறும் புலவர், வர வர மனோன்மனியின் போக்கில் ஒரு விகற்பத்தைக் காண்கிறார். அதாவது தனக்கு மட்டுமே அவள் காதலியாக இருக்க வேண்டும், தான் மட்டுமே அவளோடு இன்ப சுகம் காணவேண்டும் என்று துடித்த புலவருக்கு பாரிய சந்தேகம் ஒன்று எழுகிறது. அவளோ தன்னை விரும்பும் ஒவ்வொருவருடனும் மயலாகி நிற்கிறாள். இது ஒரு ஆணுக்கு எத்தகைய ஏமாற்றம்! எவ்வளவு காதல் தோல்லி! சீறி எழுகிறார் புலவர்.

உத்தமிப் பெண் என்ற விழுப்பும் சூழல் முறையில் உவந்தேன் இப்பொதுண்றன் பத்தினித்தனத்தை நன்றாய்ப் பார்தேன் மனோன்மனியே

அவள் உத்தமியல்ல, ஒருவனிடத்தே மட்டும் அன்பு செலுத்தும் பத்தினியுமல்ல. இவளையல்லவா நம்பி மோசம் போனேன் என்று தன் பொருள் இழப்பையும், ஆசை இழப்பையும் இட்டு வருந்தி மனம் நொந்து கன்னியை, வைகிறார் புலவர்.

வேசசக் குணத்தை
விரும்புவாய் என்றநித்தால்
காசைப் பணத்தை நரன்
காட்டேன் மனோன்மனியே.

உத்தமியல் சூழல்
உத்தமான முறையில்
உத்தமான முறையில்
உத்தமான முறையில்

நான் உன்னை நேசித்த பான்மை இந்த உலகறியும். இந்தி வையில் உனக்கும் எனக்கும் இடையில் உள்ள உறவையும், மனக் கசப்பையும் எடுத்துக்கூறுவது அழகன்று. காதலுக்குப்பிறகு ஊடல் நீக்கவுது வழக்கமேயாகும். இந்த ஊடலின் விளைவால் பொய்க்கோபம் நம்மிடையேயுள்ள அன்பைப் பெருக்குமேயன் றிக் குறைக்காது. என்றாலும் புலவர் நாயகி பாவனை யிலிருந்து சம்புத்திர மார்க்கத்துக்கு மாறுகிறார்.

ஆம் அவள் எனக்குமட்டும் உரிய காதலியல்ல. எல்லோருக்கும் தாய். நான் பெற்ற எல்லாக் குழந்தைகளிடத்தும் தாய் அன்பு செலுத்த கடமைப்பட்டவள்அன்றோ! தாய் அன்பு நியாயமானது அல்லவா? ஆதலால் தாயே நீ என்னை மடியில் வைத் துக் கொஞ்சிய காலம்போய்விட்டது. இப்பொழுது நான் உன்னை அவ்வாறு செய்ய விரும்புகிறேன் வாழ் நாள் எல்லாம் என்மடியில் உன்னை வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க விரும்புகிறேன்.

தாவி அணைத்தேன்
தாயே உணை என்றிந்தப்
பாவி மடியில் வைத்துப்
பார்ப்பேன் மனோன் மணியே.

மகன் தாயை மடியில் வைத்துப் பார்ப்பது அழகல்ல. பொருத்தமுமல்ல என்கிறாயா? அவ்வாறாயின் உன்னை என் சேயாகக் கொள்கிறேன். குறு குறு நடைபயிலும் செங்கிரைப் பருவத்துப் பாலகணாகக் கொள்கிறேன். இந்த சுற்புத்திர மார்த்தத்தின் மூலம் உன்னை அவாவுகிறேன்.

ஓச்யாய் மென்மதியில் கூடுதல் நூல் போன்றவை
செங்கிரை மாண்புகர் நூலை உணர்வது பொதுமை
தாயாய் மென்மதி சீலைகளைப் போன்றவை
காலாய் முனோன் மணியே.

சேயாக உன்னை நான் என்மடியில் வைத்துக் கொஞ்சினாலும் நீ எனக்குத் தாயாகத்தான் இருந்து என்மீது ஆரா அன்பு செலுத்த வேண்டும் என்று கூறும் புலவர், குரு வருணினையிலும் அம்மார்க்கத்தையே பெரிதும் வலியுறுத்துகிறார்.

தாயனைய இன்பம்
தனைத் தந்து தந்துகை
தழவினின் மருள்புரியலும்,

என்றும், அதற்குக்கூட மிகவும் பாலாக வருகிறது.

தந்தை தாய்ந்தர்னும்
மாகவும் இருந்தெனை
தம்காத்து அருள்புரியவும்

கன்னிமுரு கூட்டுரை விதியை விதியை விதியை விதியை விதியை

தாயாயு மென்றந்த
தாளாயு ஸின்று நி
தாளாக வருள் சுரியவும்

என்றும் பலவாறு தாய்வழி மார்க்கத்தை வற்புறுத்தும் புலவர், மனோன்மணிக் கண்ணியில் பலவித காம இன்பங்களை அவள் மீது அனுபவித்து நிறைவு கண்டபின், ஆரா அன்புடைய அக் காதலியை, என் மவுன மலரணை மேல் வாழ்வாய் மனோன் மணியே, என்று வேண்டும் புலவர், ஈற்றில்

பங்கிரொமுகு முன்றன் வயிறு சூடு நோயை புதிதூப்பு
பாதமலரை பென்றன் பாதுகாக்க உண்டாலே
சென்னியில் தென்று மருஞ் செய்வதீர்மீவு வடக்கு தென்று
செய்வாய் மனைஞ்சலியே பாதகத்தை

எனும் பாடலின் மூலம் இதுவரை அவள் மீது ஆசித்து வந்த காம சகமெல்லாம் உலகியல் தன்மை வாய்ந்ததல்ல, ஆத் மீக நலன் பயக்கும் தத்துவச் சகமே என்பதை, அவள் பாதம் வரை தன் சென்னி மீது இருக்கி அருள்பாவிக்கக் கேட்பதிலிருந்து தெளிவாக்குகிறார் புலவர்.

திருப்புகழ் தீஞ்சுவை

கவிஞர்கள் எப்பொழுதும் மிக ஏழ்மை நிலையிலேயே இருந்திருக்கிறார்கள் என்பது வரலாறுகளிலிருந்து நாமறிந்த உண்மை. நாராய்! நாராய்! செங்கால் நாராய்! என்று சத்தி முத்திப் புலவர் தமது ஏழ்மை நிலையையிட்டுப்பாடிய பாட லொன்று எத்தனையோ கவிஞர்கள் தமது ஏழ்மையிற் பொறு மைகடந்து தம் வயிற்றெரிச்சலைப் பாடால்கள் மூலம் கொட்டியிருக்கிறார்கள். இதைத்தான் கவிஞர் காசீம் புலவரும் பின் வரும் பாடலொன்றிற் குறிப்பிடுகிறார்.

பரணிமடல் கோவை சுந்தம்
 விறவிலிடு தூது சின்து
 பழுவில் வகை பாடி வண்டர்- தலைவாசல்
 வழிகுழிய வேறநட்டம்
 தீனமும் வரிதே சிறிந்து
 வறுமை பெரிதாகிய ரூஞ்சு- முழுவாடு!

பரணிமடல், கோவை, சந்தப்பா, விறவிலிடு தூது, சிந்து முதலாம் பாவினங்களால் அரசர் களையும் செல்வந்தர்களையும் பகழ்ந்து பாடிய இப்பாக்களை எடுத்துக் கொண்டு, அவர்களுடைய முற்றம் குழியும்படி பலுறை நடந்தும், வறுமையே பெரிதாகி வெறுங்கையோடு திரும்பிய என் நெஞ்சமே பாழும் மனிதர்களைப்பற்றி பாடி உபயோகமின்றி நேரத்தைக்கழிப்பதில் உழன்று திரியாதே. எனவே எல்லாம் வல்ல இறைவண்ணம் அவன் பெருமையையும் பற்றிப் பாடு என்கிறார் புவர்

கவிஞர்கள் பொய்க்கடைகள் புனைபவர்கள். தமதுகற்பனை ஆற்றலை உபயோகமற்ற வழிகளிற் செலவிடுபவர்கள் என்பதற்காகக் கற்பனைக் கவிதைகள் பாடும் கவிஞர்களை இல்லாம் அவ்வளவு தூரம் விரும்புவதில்லை.

இறைவனுடைய திருநாமம் ஒன்றை சொல்வது எவ்வளவோ பயன்தரும் செயலாகும். இதுவன்றி மனி தார்களைப் பற்றிப் பாடி, வயிறுவளர்க்கிறார்கள் கவிஞர்கள். இதைத்தான் காசிம் புலவர்,

வழியியறன் மாயவுஞ்ச முகங்கொடை புதிலூ ஏத்திடை
மொழுகுவினையே நடந்து வாசமிதம் பாதுமென்று - பெறுவேணோ
எழுதரிய சோதி இன்பு விடிவிழேன பியின்
கவடு கவுறுாத பண்டி - எம்ரோசா
இருந் மலை மீதின்று புவியின் மிகசையேறி வந்து
விருநிலவளாக முந்து - புக்மாளா
வழுதுவரி நீலவண்டு மழிதலை ஒழிமுது தலை தலை தலை
மழிதலை ஒழிமுது தலை தலை தலை தலை தலை தலை
ஒளிர் மரவ மாலை தங்கு - திருமர்ப்ப
புலவுமதி ரகுலுழுமூந்த
புயல்வருது யேதவழிந்த

(வனசம் - தூமரை, நேயி - நியமம், இரலி - சுந்திரன், வீழிரூ - வண்டு)

உயர் நெறிகளின்றுந்தவறி மாய வஞ்சகச் செயல்களிலே வழி நடந்து திரியும் நான் தங்கள் தாமரை. மலர்ப்பாதங்களை அடையும் பேற்றை என்று பெறுவேன். எழுதுதற்குமரிதாம் இறையாகிய அருளாளரியின் இன்ப வடிலில் நியமம் தவறாத கவடு, கவடு இல்லாத பண்ணப்பை யுடைய அமரர்களின் அரசனாகிய நபி பெருமானே!

சந்திரனை வரவழைத்தும், மலையைப்பிளக்கச் செய்தும் டுளி யோடு வசனித்தும், அதிற்பிரயாணஞ் செய்தும் தீவுலகிலும், பொன்னுலைகிலும் புகம் பெற்றவரே !

சப்திக்கின்ற நீலவண்டு அதன் சிறிய குஞ்சுகளும் தேனுண்டு பாடுகின்ற, அழிய மாலையை அணிந்த பெருமை பொருந்திய மார்பையுடைய வள்ளலே ! புகுது மலைமீது நின்ற இறகுலே ! அவனைப் போற்றும் அறவழியின்பால் என்னை வழிநடாத்திச் செல்வீர்தளாக !

என்று வேண்டும் புலவர், தாம் உலகில் பல வித ஆசைகளின் வழிப்பட்டு எய்திநிற்கும் இழிநிலையைக்கூறி, தமக்கு அருள்பாலித்திட வேண்டும். கைதுந்து காத்தறுள வேண்டுமென்று பெருமானாரை விளித்துக் கேட்கிறார்.

உலகின் வர்ப்பு துறவாத
 மகளிராடை மறவாத
 உறுதி ஞான முயலாத - முதலோனை
 யுவைப் கால நினையாத
 “ஷ்ரீகீ” நீதி நடவாத
 உறுகண் மாய மெர்மியாத - படியாத
 கலைக் கெறி உணராத
 மறையை ஒழியறியாத
 கரும் பாதை தெரியாத - வினையேனோர்
 கவலை தீர் வெளர்போது
 முடுகி வீடு பெறவோது
 சனவி வோர்க்க யடையான் - மிருள் வீரே

இறகுலே! நானோ இன்னும் உலக வாழ்வைத் துறந்துவிடாமலிருக்கின்றேன். மகரிராசையை மறந்துவிட முடியாமலிருக்கின்றேன். பயன்தரும் உறுதியான ஞானங்களை முயன்று கற்காமலிருக்கிறேன். இறைவனைச் சிறிது நேரமேனும் நினைந்தேனுமில்லை. இஸ்லாத்தில் நடைமுறை ஒழுங்குகளைக்கூட எடுத்து நடந்தேனுமில்லை. என்னை வந்தடைந்த வீண்மாயை களை விட்டு ஒளிந்தேனுமில்லை. நான் கற்கவுமில்லை. இதனாற் சுலையுணர்ந்து கற்றேனுமில்லை. வேதமாம் திருக்குர் ஆனை ஒதி அதன் பொருளை அறிந்தேனுமில்லை. நீதியின்பால் நடந்தேனுமில்லை. வெற்றி பெறக் கூடிய வழிகள் எதுவும் எனக்குத் தெரியாது. பாபியாக நிற்கும் எனதுகவலை தீர்ந்து விடும் பேரேற்றித் தீர்க் எனக்குக் கைதந்து அருள் பாவிப்பிர்களாக!

କେବଳ ପ୍ରିୟଙ୍କରୀତିରେ ମୂଳାନ୍ତରିକ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଏହାରେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବାର ପରିମାଣ କରିବାକୁ ପାଇଲା ।

மருவு வேகனினமுலாத்
பரிதி சோதி குறையாத
மூலி விடுதலை முடிவு மல்லியீ.

அனுமதி கிடைத்தாதால் அதற்கு மீண்டும் அனுமதி கிடைவது வேண்டும்.

ଶ୍ରୀମତୀ ନେମଳେ ପାଞ୍ଚାମ୍ବିଲୁମ୍

அறி பொன்றது தநுவேந்

வடியரோடு புவனாதி

முடிய நாளில் வடிவான சீதி குய் புகைகளின் பகு

அமர்நாறு கடியேறும்

- ஈ, அமரா நான் = சவனம், மாருஷ = தோநதி, புளனம் = பெ

ప్రాంతములలో అందులు వివరించడానికి సాధ్యం కాదని అనుభూతి ఉండినప్పుడు ఈ ప్రాంతములలో అందులు వివరించడానికి సాధ్యం కాదని అనుభూతి ఉండినప్పుడు

ஈயனுடைய உண்டத்தன ஆழரசியனர், அதன் ஒளி

இப்படாத அஞ்சோனமெனும் உலக இருள் அகற்றும்

! வாசம் நிறைந்த வேதமென நிற்கும் இரத்தினயே

கிழவுத்திடம் குடியேற்றாம் காலை முனையில் ராஸ்தாங் ! வெளியூடு
கிளையாமல் பிழைத்துப் பார்க்கார்க்கூடா . ஏற்கிண்கிள்ளுப்போக்கு
முன்மய்யும் காலைக்காலை கொயிலிடத் திடுத்துப்பை . ஸ்ரீவிந்தகிள்ளு
கடவில்லைப் பிறவாது மென்னானமெனும் அழுதிமே ! ஒளியும்
நிழலும் வழங்குகின்ற எவராலும் அறிய முடியாத தத்துவார்த்
தத்தக்குவே ! உலகம் முடியும் அந்நாளின் உமவழி பின்பற்றும்
உண்மை அடியார்களோடு கவன பதியிற் குடிபுகும் இறகுலே.

ஒவ்வொரு பாடலிலும் முன்னர் பிரார்த்தனை அல்லது தம் குறையையிட்டுக் கூறுதலையும் பின்னர் புகழ் பாடுதலையும் கொண்டு பாடல்களை அமைத்துள்ளார் புலவர். அடுத்து இஸ்லாத்தின் ஜம்பெருங் கடமைகளையும் நிறைவேற்றின் நாங்கள் நரகிற் புகாமல் நற்கெதி பெற உதவுங்கள் நாயகமே என்று கேட்கிறார் புலவர் பெருந்தகை

வாக்கினிற் கவிமாலை வழங்கிட பிடித்தும் கடிகு
எத்திடுப் பிரியோனை வணங்கிட வெறிகுக் காணாயில் இருப்
வாழ்க்கைப் பொருளாள் கீழ்க்கண்டு போயியும் காலாட்டும் பூநாயி
கடன்கொடை - யது சீச் சொல்லும் கீரியா, புதைய
வாய்க்கப்படுப்பறலாம் வீரதங்களை முன்விடும் உடல் கீவாய்
யாட்டைக்கொருமாத பியன்றிட விடுவது

வாழ்த்திக் கலீபாரவை வலமக்கந்திட - கெட்டான் வாய்க்கத்தவை வாய்மைபுறந்திட மார்ச்சத் தறிவேது முனைந்திட - வாட்சித்தரு மாமறைமறந்திர - வகையோத குட்டை - வருடம், சித்து - என் வகைச்சித்துக்கள், வரண் - ஒளி)

நாயிலிடாகவிட்டு ஒரு கூட்டுரை செய்து விட்டது. அது நான் பிரபுவின் முன்வரியில் இருந்து விட்டு வாழ விரும்புவதை என்று நான் கொண்டிருக்கிறேன். அது நான் பிரபுவின் முன்வரியில் இருந்து விட்டு வாழ விரும்புவதை என்று நான் கொண்டிருக்கிறேன்.

போக்கற்ற ஆக ஜெவில் பாபு இல்லை
 பண்டொருவேய்ப் புத்தியினா வெதிர் வந்து மனுக்கிலை வந்து சொல்ல வந்து வேப்படுப் புயமிது
 மயவத்திட - முதியோக்கள்
 போற்றுக் கொடியோன்முது
 கெள்கமலாட்டிந் பொடியாய் விழ
 வன்றுடையேபாய் தத்தரின்
 வீசிபுலம்பிட - அடர்கோல
 காக்கைக் கொடியானை மனங்கலவர்
 தூந்திப்படு க்காபர்" களங்கிய
 காக்கட்டம்பேசர் நாஞ்சுடி புகுதாகே
 சாதுதுப்புக்கல் தீனவர்களை
 மோட்டச்சப்பதி வாழ்வு பெறும்படி
 காட்சிப் பரலோகமடைந்ததரு விறகுவே. வரிசுப இல்லை
 (பண்டு - முற்காலத்திலே, காக்கைக்கொடியாள் - முதேவி, கார் - இருள்)

நடத்தையிலே ஒழுங்கற்ற அடிஜெனல்ஸ் எனும் கொடியோன்முன்னொரு காலத்திலே, தனக்குப் பிடித்த பேய்ப் புத்தியினால் உங்களின் புயங்களில் கையைப் போட்டுச் சமருக்கிழுத்த போது, முதியவர்களெல்லாம் அவனுடைய கொடுமையைக் கண்டு வியந்து பயந்து கொண்டிருந்த அக்கயவனின் முதுகெலும்பே பொடியாகி வீதியெலாம் அழுதுபலம்பிக் கொண்டிருந்தான். இத்தகைய அற்புத மிக்க அருட்கடாட்சத்தையுடைய வீரமிக்க அரசரே! எங்கள் நபியே! மூதேவியோடு சகவாச முடியவர்கள் செல்லுகின்ற தாற்றப்படுத்தக்குரிய காபிர்கள் (நிராகரிப்போர்.) நிறைந்த நெருப்பில் அழல்க்கக்குகின்ற இருண்ட நரகிள் எங்களை புகுதச் செய்யாமல், உங்களைச் சார்ந்து நிற்கும் தீணோர்கள் மோட்சப்பதி வாழ்வு பெறுதற்கு அருள் பாவி யுங்கள் இறகுலே!

அடுத்து, பாப புன்னியங்களில் மூழ்கி முக்கி நிலைக்காத் தவிக்கும் நான் உலகமாயையினின்றும் உய் வடைந்து உன்னைப்பணியும் நற்றொன்டு புரிய அருள் பாலித்திட வேண்டும் என்று இறையைக் கேட்கிறார்.

நின்று வழியே நடக்க நின்றுபோனால் மாய்தானி சுதாநாதர்
நின்றுபெயரே வழுத்த பல்லிக்கால் “பொசு” பெயங்கிழவு
நின்று புகழே வழிக்க - மகற்றயேர்தால் சூரியூபங்களில்
நின்று ஜெபமே ஜெபிக்க நாகரையாகி சுதாபுதூரை
நீண்டது நம்யாகி நிற்க சுப்பாலி ரூபால் சிப்புப்பாலி
நின்று பத்து தித்திக் வத்நாலே சூரியாலே சிப்பால்
நன்று பவலமே துடைக்க என்குமலரை செடுக்க

எனது பகையை ஒழிக்க - ஒழியாத

எனது கவியே கெட்டப்ப இங்கிலைப் பெயரின்
 எனது துயரே தணிப்ப ஆற்றல் குமிழ்சூழ குவரை
 எனது வசேமே கடைக்கன் = ஞருள்வாயே பழக்கால்
 (வழுத்த = வாழ்ந்த, மலம் = பந்தம், கலி = துன்பம்) குடும்பங்கள்

இறைவனே ! நீ எங்கட்டு எடுத்தியம்பிப் பணித்த வழியிலே நடக்கவும், உனது திருநாமத்தையே வாழ்த்தவும், உனது புகழையே பாடிக் கொண்டிருக்கவும் உனது திருவசனமாகிய வேதத்தையே ஒதிக்கொண்டிருக்கவும், உன்னையே பிரார்த்தித் துக் கொண்டிருக்கவும், உன் பெயரையே வழுத்திக் கொண்டிருக்கவும், உனது உன்னை அடியார்களாகி நிற்கவும், இத்தலைய செயலினால் எனது பாவத்தையே துடைத்து, உலகத்து இச்சாபாசங்களில் எனக்குள்ள பந்தத்தை வெட்டி வீசவும், மாயை என்னும் என் பகையை ஒழித்து என்றும் அழியாது என்னைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் துன்பங்களை நீக்கி, இதனால் தான் அடைந்து நிற்கும் துயரைத் தனித்து என்னைக் கடைக்கன் பார்த்தேனும் அருள்பாலிப்பாயாக, என்று வேண்டும் புலவர் பின்னர் :

இருளை அகற்றி நிற்கும் சுட்டரை மலரென நினைத்து மயங்கி அதில் வீழ்ந்திட்ட விட்டிலாகத் தவிக்கிறேன். இரு கண் களிலும் விழிந்ர் அருவியாகச் சொரிய அழுது பலம்புகிறேன். தாமரை மலரை நிகர்த்த உள்ளு அற்புதமான திருப்பாதங்களிரண்டையும் எனது சென்னிவைத் தேத்தி உள்ளருளை வேண்டி நிற்கிறேன். விரைவில் எனக்காக இரங்கி அருள்பாலித்திட வேண்டும் என்கிறார்,

உரவுமிகுளத் விளங்கு
சுட்டை மலரென மயங்கி
குயிர் பிரிய விழுதங்க - னெனமாய்

விரிகமல பதமிரண்டு
மென்று தலையிசை சுமந்து
விரைவுறை தருள் விரும்பி - எதிர்காண
விழியறவி சொரிய விம்மி
அழுத்துயர் வளம்பட
வதாவினொரு பொடுதிரங்கி - வர வேணும்.

(காவு - வலிகை, பதங்கள் - விட்டில், விரகன் - பிரிந்து நிற்பவன்)

“‘உரவுமிருளற விளங்கும் சுடர்’” என்று புலவர் இங்கே குறிப்பிட்டது. உலகத்து இனபங்களையாம் உலகில் சஞ்சலக் கடலுள் முழுகிக்கிடக்கும் மக்கள் சில இனபங்களையும் அனுபவிக்க வேண்டித்தான் இருக்கிறது. சஞ்சலமெனும் இருளை ஓரளவு இடையிடையே மறைப்பதற்கும், உலகில் வாழுமளவா வது உலகில் மனிதன் பற்றுக் கொள்ளவும் இவ்வினபங்கள் வேண்டியவையே. ஆனால் அவ்வினபங்கள் நிரந்தரமற்றனவை, மனிதன் தன் முழு மனத்தையும் இதிற் செலுத்தினால் இவனை வழி தவறச் செய்யக்கூடியது. உலகில்தான் நரகமும் சுவர்க்கமு முண்டு என்று சித்தாந்தத்தையுடையவர்கள் உலகச் சுவர்க்கமே சதமென நினைத்து கிடக்கும் போது சுடரில் வீழ்ந்த விட்டிலா கிறார்கள்.

ମାନ୍ଦାମହାରୁମ் ମତୁ

பூலவர் காதிர் முஹ்யித்தீன் அவர்களின் நஸீ ஹத்துல் முஃமீனீஸ் மாலையில், சீர்த்தனைகள், குறவுஞ்சிகள், ஆனந்தக்களிப்பு முதலாம் பாவினங்களும் சுவை நிரம்பியனவாகும். இப்பாக்கள் இறைவனை உணர்தல், அறிதல், அடைதல், உள்ளத்தை ஆட்டகொள்ளல், உலகின் மாண்யயை உணர்தல் முதலாம் அம்சங்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. பாடல்கள் பதினெண்ண சித்தர், மஸ்தான் சாஹிபு முதலாம் பக்திக்கவிஞர்களின் பாடல் பாணியிலமைந்தனவாகும். இவர்களைப்பு போலவே பூலவர் காதிர் முஹ்யித்தீனும் பச்சைப்புறா (ஆத்மா) மாணிக்கம் (இறை) ஆறு கோணவீடு (ஸமானின் அம்சங்கள்) மூட்டை (காயம்) வாசல் (புலன்கள்), கோபுரம் (உள்ளம்) முதலாம் பரிபாஷைச் சொற்களிற் பேசுகிறார். ஞான மார்க்கங்களை ஆராய்ந்து இறைவனை அறிய விரும்பும் சாதாரண மக்களுக்கு இந்தப் பரிபாஷை மிகவும் பிடிப்பானதாகும். இவர்களுக்கு இப்பரிபாஷைச் சொற்களுக்குரிய கருத்தைக் கண்டு பிடிப்பது ஒரு சவாரல்ஸ்யமான ஆராய்ச்சி, அப்படிக் கண்டுபிடித்துக் கொண்டால் சூக்குமான இறைவனையே நிதர்சனமாக்க கண்டு கொண்டதுபோல ஆனந்தப்படுவோர். இத்தகைய, பாவினங்கள் சிலவற்றை ஈண்டு நோக்குவோம். முதலில் மெய்ஞ்ஞானக்குறவுஞ்சியில் சிங்கன் - சிங்கியின் ஒரு சம்பாஷணயைப் பார்ப்போம்.

அம் எட்டாப் பொருள்-ஐம்புலன்களுக்கும் அகப்படாத சூடுத்துவத்தைக் கடந்த பொருள் எது? என்று கேட்கிறாறன் சிங்கன்.

அதற்குச் சிங்கி, எங்கும் நிறைந்தது, எல்லோர்க்கும் கருணை பாலித்து நிற்கும் மெய்ப்பொருளே அது என்று விடை கூறுகிறாள். விடை மட்டுமல்ல, விடையும் கூடப் புதிர்போலத் தோன்றினாலும், வினாவுக்கேற்ற விடைதான் கிடைத்திருக்கிறது. எப்டாத பொருள் என்று இங்கே சிங்கி கேட்டதிற் பொருளுண்டு. ஜம் புலன்களுக்கு மட்டுமல்ல அகத்தின் அகமியங்களுக்கும், மட்டுத் திட்டம் கூற முடியாத பொருள் இறை. எனவேதான் தமிழில் கடவுள், (கட- உள். உள்ளத்தைக்கடந்து நிற்கும் இறையைக் கடவுள், (கட- உள். உள்ளத்தைக்கடந்து நிற்கும் பொருள் என்று அழகாகக் கூறுவர்) இப்பொருள் அறிவதற்கு மட்டுமல்ல, அடைவதற்கும் எளிதன்று. மிகச் சேய்மையிலுள் எது. சிங்கியின் விடையும் மர்மம் குழந்ததே. ‘எங்கும் நிறைந்த திரு’ என்று எங்கும் நிறைந்தாலும் அதை திருவுக்குள்ள உருமாறு நிற்கிறான் இறை, என்று கூறுகிறாள், அதிருக் கடாட்சத்தைப் பெற்றவர்களே இறைவனை உணரவும் அறியவும் முடியுமாகும். எனவேதான் திருவை அடையும் வழியைக் கேட்ட சிறான், சிங்கன். அதற்கு அவள் கொடுக்கும் விடையும் அருமையாக அமைந்து விடுகிறது இதோ!

திருவைக்கண்டு நாம் தேடுவதெப்படி சிங்கி சிந்தத்தியை வென்றீத் தினமூரப் போட்டா சிங்கா சுங்கிலாப பகலைத்து பூப்புப்புறாது சுங்கிலாப கூடா சுங்கிலாப மாவைக்கண்டு இறை முறையைப் போட்டு இறைவனையடைவதற்கு வெறுமனே முளையைப் போட்டு அலட்டிக்கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்வதும் புத்தகக்காட்டில் உலர் வித்திரிவதும் வழிகள்ல. ஏனெனில் முதலில் இறைவனைப் பற்றிய நம்பிக்கையும் யாவும் அவனுடைய நாட்டத்தின்படியே நடைபெறுகின்றன என்பதில் விசுவாசமும் வேண்டும். இந்த ஒப்புதலின் பின்பே இறை ஆராய்ச்சி நடைபெற வேண்டும். இது சில கணித ஆதார விதிகளைப் போன்றது. வட்டத் திற்குப் பரப்புக்காண வேண்டுமானால் விட்டார்த்த வர்க்கத்தை (பை) 22 - 7 யால் பெருக்க வேண்டும்.

இது கணித விற்பனைர்கள் ஆராய்ந்து கண்ட முடிவு. இதை நிபந்தனையின்றி ஒப்புக் கொண்டுகணக்கைச் செய்து கொண்டு போகும்பொழுது இந்த ஆதார விதியின் பொருள் தாமே விளங்கும். இதுவன்றி இந்த ஆதார விதியின் காரணத்தை அறிந்துதான் நான் இதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் என்றால், எவ்வளவு முயன்றாலும் அந்த மானவனுக்கு நாம் இதை புரியும்படி செய்யவேமுடியாது. இதுபோல இறைவனைப்பற்றியும் முதலில் ஓர் ஒப்புதல் வேண்டும். எனவேதான் கவிஞர்,

பூட்டைத்திறக்கும் பொருள் நயாப் புல்வரைப் போல் ஏட்டைப்படியாம் விருந்திடுவ தென்னாலோ?

என்று கூறுகிறார். முறையறியாமற் பூட்டைத்திறப்பதுவும் வீண் முயற்சிகள் தாமே எனவேதான் இறையின் மகத்துவங்களை ஒப்புக்கொண்டு யோகமார்க்கங்களில் ஈடுபட்டு அவனை (திக்ரு) துதி செய்ய வேண்டும் திக்ரு என்ற இம்மந்திரத்தின் நாத வெள்ளம் உடலெல்லாம் சென்று உள்ளத்தையும் உடலையும் ஆட்கொண்டு தமிழயம்படுத்தும் போது ‘‘அவன்து’’ என்னம் மட்டும் நிலைத்திறக்கும். அந்த ஒருமைய்ப்பாடு நிலையில்தான் அவனைப்பற்றிய தத்துவ உண்மைகள் புலப்படும். சிங்கி கறும் இந்த உண்மை யோக வாழ்வில் பெரிதும் வெற்றியை பெற்றுக் கொடுப்பதாகும். கீர்த்தனை ஒன்றிலும் ‘‘திக்ரு’’ முறையை வற்புறுத்துகிறார் கவிஞர்.

பூவும் நிசமில்லை பொய்யென்று தள்ளி

பூங்குள் வாச முருக்குது தேடடி

ஒசைமணி மண்டபத்தினி வேறுடி

ஒரு வென்றும், ஆ வென்றும் ஹா மென்றும் பாடடி

பூ - உடம்பு நிசமற்றது. காலை மலர்ந்து, மாலையில் வாடிவிடும் பொய்மை நிறைந்த இப்பூவைப்பற்றி என்னாமலிருத்தல் மதியீனம்.

ஆனால் நிசமானது ஒன்று பூவுக்குள் இருக்கிறது. பூ வாடிலிடும் போது அது பறந்துவிடும். இதனிடையில் உள்ளே இருக்கும் அவ்வழகு வாசனையைக் கைப்பற்றிக்கொள்ள வேண்டும். காற்றிலே கலந்து, காற்றுக்கு மப்பாற்பட்டு நிற்கும் இவ்வபூர்வ பொருளான வாசனையை, உரிய காலத்தில் உரிய முறையிற்கைப்பற்றிக்கொள்ள வேண்டும். இதற்கு அசுத்தம் நிறைந்த உண்ணிலை நிறைந்த குடிசையை விட்டு, ‘திக்ரு’ என்ற இசைபார்ப்பும் அழகிய மண்டபத்திற்குச் செல்ல வேண்டும். இதுதான் அகழும் புறமும் தூய்மையிற் படியும் ஒசை மண்டபம். அங்கே ஜன என்றும் ஆ வென்றும் இசை யெழுப்பிப்பாடு! நன்றாகப்பாடு, உன்னை மறந்து இந்த உலகத்தையே மறந்து பாடு, நீ, நீயாக இல்லாதவரைப்பாடு. அப்பொழுதுதான் ‘நீ’ பூவும் அதன் புற உருவமுல்ல, வாசம்தான் நீ என்மதை உணர்வாய், இனி உலகின் தூர்நாற்றமே உன்னைச் சேராது. இந்த உன்னது வெற்றியைக்கண்டு பூ நாளிப் பூமியிற்கிடக்கும். இவையன்றிப் பூவின் வண்ண நிற்திலும் அழகிலும் மனதைக் கொடுத்தவர்கள் பூ வாடிலிட்ட பிறகு, இந்த வண்ண அழகையுமிழந்து, அதன் வாசத்தையும் இழந்து கைசேதுப்பட்டுவர். ஏனெனில் உலகமானது ஒரு சந்தை, மனிதர்கள் சாமான் வாங்குவதற்கென வந்த கூட்டம் தேவையான சாமான்களை வாங்கியதும், பொழுது சாய்ந்தவுடன் அவர்கள் எங்கிருந்து வந்தார்களோ அங்கே திரும்பிப் போய்விடுவார்கள். இதைத்தான் கவிஞர்காதர் முறையித்தின்

சந்தத்திக் வருவர் ரெல்லோரே பொழுது சாய்ந்திடி அர்த்தடிய போவர்கள் பாரே! காற்றிருக்கு மட்டும் வீடு - அந்தக் காற்றுப்போனாலுதவாது உன் கூடு

என்றும் அழகுறக் கூறிப் போந்தார்:இங்ஙனம் யோக ஞானங்களைப்பற்றிக் கூறிக்கொண்டு போகையில் புலவருக்குத் தமது விதியின்மீது சற்று பயமுண்டாகி விடுகிறது. நாம் என்ன செய்தாலும் இந்த விதி நம்மை எப்படித்தான் வழிநடத்தப்போகிறதோ, என்று அஞ்சகிறார். மனிதனை ஆட்டிப் படைக்கும் அந்த விதி, நாம் வகுப்புகளை கொடுவதற்கு விரும்பும் பார்வை விதியை கொடுக்கவிரும்புகிறேன். மனிதனை பலர்க்கும் ஜைசையக்கண்டு முவந்திடச் செய்யுமோ?

தைசையைக்கண்டு முவந்திடச் செய்யுமோ?
 தூத்திரிந்து மலைந்திடச் செய்யுமோ?
 வேதைய ராதையில் மேஸிடச் செய்யுமோ
 மேலோன் திருப்பதக்ஞ் சார்ந்திடச் செய்யு

என்று கேட்கிறார். விதியின்மீது இங்ஙனம் பயம் கொள்வதற்கு காரணம், மனிதனிடம் அமைந்துள்ள மனப்பான்மையாகும். இவனுடைய இந்த இயற்கையான மனப்பான்மை, மாய வழி யில் அவனை இலகுவாக வழி நடத்தி விடும். ஒசையை உவந்து மேலோன் திருப் பாதத்தைச் சார்ந்து உய்வு பெற்றிட விதி யையும் வென்றாக வேண்டும் என்கிறார் புலவர். இதற்கு இறைவன் அருளே வேண்டும் என்ற கருத்துப்பாவில் தொனிக்கிறது. ஏனெனில், மனி தன் தன் மதிமயக்கத்தால், அல்லது அறிவுக் குறைவால் பாலென்று எண்ணிக் கள்ளைக் குடிப்பது உண்டு, தற்காலிக அவசிய தேவையின் நிமித்தம் புலன்களின் தேவை களில் அதிகமாக ஈடுபடுதலும் உண்டு. தவிர்க்க முடியாத இச்சந்தரப்பங்களால் மனி தன் வழி தவறிவிடாது, இறைவனே அருள்பாவித்திட வேண்டும் என்கிறார் புலவர்.

பாலுதக்கண்டு முவந்திடச் சொய்யுமோ பாலன்றுக் கள்ளைக் குடித்திடச் செய்யுமோ நாலைந்து பீத்தலில் ஒடிடச் செய்யுமோ நாதன் திருவருள் பெற்றிடச் செய்யுமோ ?

இங்ஙனம் விதியைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் புலவர் தம்மனோ எழுச்சியின் பிம்பங்களைக் கணவு காண்கிறார். கவிஞர்கள் வாழ் நாளில் அடைய முடியாதவைகளையும், அடைய விரும்புவனவற் றையும், கற்பனை நீற்றால் கணவுக்கோட்டைகள் கட்டுவது வழக்கம், பாரதியின் சுதந்திரக்கணவுகளும், மகாகவி இக்பாலின் ஜவாபெ விக்வாவும் இப்படியான கற்பனைகள் தாம். ஆனால் புலவர் காதர் முஹ்யித்தனின் கணவுகள் நிரந்தரமான பக்திப் பிரவாக வேண்டுகோள்:

மாடிமேறீ மகிழ்ச்சியாய்ப் பாடவும்

மாராமலூறு மதுவைக் குடிக்கவும்

பாடிப் பாடிப்பர மாண்நதந் தேடவும்

பத்தினி பாதம் பணிந்துயான் கூடவும்

இந்தத்தாழ்ந்த நிலையை விட்டு சாயுத்யை நிலையென்னும் மாடிப்படிஏறி ஆனந்த கீதம் பாடவும், அந்தப்பாடவின் இசையில் கிடைக்கும் சுவைமாறாது ஊறிக்கொண்டிருக்கும் மதுவைக் குடித்து, அவன் துதி பாடிப் பாடி மோன நிலையடையவும், இதன் மூலம் இந்த உலகின் பொய்மை நிறைந்த இன்பத்தை யெல்லாம் துறந்த யாருக்காக இப்பிச்சைக்கார வேடம் பூண்டு பாடிப்பாடித் திரிகிறேனோ, அந்தக் காதலியான பத்தினியின் கானவுகள் என்று நன்வர்கும்? இன்னுந் தொடர்கிறது கணவு.

சாட்டையில்லாமலே பம்பரமாட்டவும் தஞ்சாவூர் ராஜன் சபையிற் கூடவும் பேட்டைக்குப் போகும் வழிகண்டு மோடவும் பேசாத ஒன்மையை நோடுற வாடவும் காணும்

சிறுவர்கள் பெம்பரம் சுழற்றுவதைத் தாம் கண்டிருக்கிறோம். அப்பும் பரததைச் சுழற்றுவதற்கு ஒரு கயிற்றை வைத்திருப்பார்கள், கயிற்றேல் சுழலாது மனமாகிய பம்பரத்தை ஆட்டுவது தற்கும் முயற்சி அல்லது ஒருமைய்ப்பாடு என்னும் கயிறுகள் தேவையாக இருக்கின்றன பம்பரத்தில் கயிற்றைச் சுற்றிச் சுழற்றி விடுவது ஒருவித்தை. இது போல் மனமாகிய பம்பரத்தைச் சுழற்றுவதும் எல்லோர்க்கும் எளிதில் கைவரும் ஒன்றல்ல. எனினும் வல்லவர்க்கு இது எனிதே, முயற்சியும் இவ்வளவு வேண்டியதில். என் மனமாகிய பம்பரமும் ஆடு என்றதும் ஆடக்கூடிய வன்மை எனக்கு வேண்டுமா மக்களேலாரும் இறுதியில் தஞ்சம் புகும் பேரூரின் அதிபதி, தன்னேரில்லாத அரசன், ஆரிபீன்கள் பயதையுக்குமார், குத்புமார், ஓவிமார் முதலாணோர் இருக்கும் திருக்சபையில் நானும் சேர்ந்திருக்கவும், அந்தச் தஞ்சாவூரின் கோட்டையான் (வேட்டை) சுவர்க்கக்கும் என்னும் மாளிகையை நான் அடையும் வழியைக் கண்டு கொள்ளவும் யாருடனும் பேசாத ஊமையனாக பேசுதற்குத் தேவையற்றவனாக இறையோடு உறவாடவும் நான் காணும் கணவுகள் நன்வாகுமா? இவை எல்லாவற்றிற்கும் கயிறில்லாமல் பம்பரத்தை ஆட்டிப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் பம்பரமாகிய இம்மனமோ உலக இன்பங்களில் தன்னை ஈடு கொடுத்து நிற்கும் ஒரு குமர்ப்பெண், அவன் கண்ணியமியாது கற்பின் செல்லியாக இருக்கலாம், எனினும் அவருடைய ஆட்ட ஓட்டங்கள் பெருஞ்ஜாலமானவை. இங்ஙனம் மனத்தின் பண்பை ஒரு பெண்ணின் இயல்புக்கு உவமித்து அழகாகக் கூறுகிறார் புலவர்:

வேடிக்கையரடி வெகுவிதழ் பாடுகிறாள்
மேலைத் தெருவிலே உலாவுறாள்
மாடிமேறீ மறநக்காவன் செய்கிறாள்
மாப்பின்யானோரைக் கண்டு மயங்குகிறாள்.

உலகையே ஒரு வேடிக்கை மண்டபமாக்கி விட்டாள் அவள். எங்கும் அவனுடைய ஆட்டமும் பாட்டுமதான். இதே நேரத்தில் உன்னதமான இறைவன் பாதையிலும் அவனுடைய ஆடல் பாடல் கள் திரும்புகின்றன. சாயுஜ்ய நிலைக்கே சென்று, தன்னை உண்மையான ஒரே ஒரு காதலுக்காகத் தயார் செய்து அலங்க உண்மையான ஒரே ஒரு காதலுக்காகத் தயார் செய்து அலங்க கரித்துக் கொள்கிறாள். அந்தோ! மறுகணம் தான் யாருக்காக அலங்கார பூசித்தயாக நின்றாலோ அதை மறந்து மாப்பிள்ளை யாக நிற்கும் எல்லோரையுமே கண்டு மயங்குகிறாள். ஒரே நேரத் தில் பலரை காதலிக்கும் இவள், ஒரு கற்பின் செல்வியா? நிரந்தரமான தன்மையுள்ளவா? இவள் உண்மையான காதலிதான் என்று என்னிய இவனுடைய முதற்காதலன் இவளை அனுவள வேணும் நம்புவானா? எல்லாரையும் ஏமாற்றி எல்லாவற்றையும் வேடிக்கையாக எண்ணுமிவள், கடைசியில் தன்னிலை கெட்டு தன்னைத்தானே ஏமாற்றிக் கொள்ள வேண்டியவள்தான். கையில் கயிறில்லாமல் பும்பரத்தைச் சுழற்றத் தெரியாவிட்டால் இப்படித்தான் முடியும்?

நலீ ஹத்துல் முஃபினீன் மாலையிலுள்ள தத்துவப் பொருள் நிரம்பிய கீர்த்தனை முதலாம் பாடல்களிற் சிலவற்றை இங்கு விளக்க முற்பட்டேன். தொழுகையின் படலம், பெண்களிடர் நீக்கு படலம் முதலாம் பாடல்களும், பொருட் செறிவு நிரம்பிய தாக, மக்களுக்கு நன்மொழிகள் பலவற்றைக் கூறுகின்றன. எனினும் விரிவஞ்சி அவற்றை விடுக்கின்றோம்.

இரவல் நகை

பெண்களுக்குக் கூடவே பிறந்தது நகை ஆசை! நகை களைச் சொந்தமாக வாங்க இயலாதவர்கள் என்ன செய்வது? அடுத்த வீட்குக்காரியிடம் இரவலாவது வாங்கித் தம அழகை யும், மானத்தையும் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் சந்தர்ப்பங்களும் ஏற்படுவதுண்டு. என்றாலும் இந்த இரவல் நகை விஷயம் இருக்கிறதே இது பொல்லாதது. இது பற்றி எழுதப்பட்ட சிறுகதைகள், கவிதைகள் கூட எத்தனையோ உண்டு.

பெருமானாருடைய மனைவி ஆயிஷா நாயகி கூட ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இரவல் நகை ஒன்றைவாங்கி இருக்கிறார். இதனால் ஏற்பட்ட சங்கடங்களையும், விளைவுகளையும் சீராப்புராணத்தில் உமறுப்புவர் அழகாகச் சித்தரித்துக் காட்டுகிறார்.

மதீனாவுக்கு அண்மையிலுள்ள முறைசீக்கு நகரம் முஸ்லிம் களால் வெற்றி கொள்ளப்பட்டபோது, பெருமானார் அங்கு போய்ப்பார்த்துவர விரும்பினார்கள். வெற்றி நகரைப்பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை ஆயிஷா நாயகிக்கும் வந்தது. ‘சரி’ என்று நாயகமவர்களும் அனுமதித்தார்கள்.

வெளியூருக்கு அதுவும் வெற்றி நகருக்குப் போவதென்றால் தக்க முறையில் ஆடை ஆபரணங்கள் அணியாமல் ஒரு பெண் போக முடியுமா? ஆயிஷா நாயகி இந்த ஆயத்தங்களில் ஈடுபட்டார். எல்லாம் ஒருவாறு சரியாயிற்று. கழுத்தில் அணிந்து கொள்ளத்தான் எதுவித நகையும் அவரிடமில்லை. ஆம் ஒரு இல்லாமிய சாம்ராஜ்யத்தைக் தட்டி எழுப்பிக் கொண்டிருக்கும் அந்தப் புளி போற்றும் பேரரசரின் மனைவிக்குக் கழுத்தில் அணிந்து கொள்ள ஒரு நகைகூட இல்லை! ஆயிஷா நாயகி தன் தங்கை அஸ்மாவிடம் சென்று அவருடைய மனிமாலிகையை இரவலாக வாங்கி அணிந்து கொண்டார்! பாவம்!

பிரயாணம் எப்படியோ சந்தோஷமாக நிகழ்ந்து முடிந்தது. நாயகமவர்களும், ஆயிஷாவும் முறைசீக்கு நகர்த்தைப் பார்த்து விட்டு மதினாவுக்குத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தனர். உதவி ஆட்களும் ஒட்டகத்தில் இவர்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

மாலை நேரம், சூரியன் குடபாவிடை மறைய செக்கர்வானம் தம் சின்தகை உலகுக்காட்டி, இருளினால் உங்களையெல்லாம் முடிப்போகிறேன் என்று உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. ஆயிஷா மூடிலேயே மிகவும் சிறந்ததாகிய மணிகள் மிகுதியும் கோக்கப் பட்ட மாலைஅது. இதனை இழந்து விடுவது என்பது சாமானி யமான் காரியமா?

ஆயிஷாவின் கவனயீனம் பெருமானாருக்குச் சுற்றே கோபத்தை உண்டாக்கிற்று. இரவை நகையல்வா? கொஞ்சம் கவனமாக இருக்கக்கூடாதா? என்று கடிந்து கொண்டார். கவனமாக வேண்டும் தேடி எடுத்துக் கொண்டார். மதினாவுக்குப் போனால் மணிமாவிகையை அஸ்மாவிடம் கொடுக்க வேண்டும்! என்ற ஆதாரம் அவரை வாட்டிற்று. கொடுக்க வேண்டும்! என்ற ஆதாரம் அவரை வாட்டிற்று. பூமியை இருள் கல்வி நின்றதால் மாலையைத் தேடிக் கொள்ள வேண்டும் முடியவில்லை இன்றிரவு முழுவதும் இங்கேயே தங்கி வேண்டும், என்று அனைவரையும் பணித்தார்கள். அதன்படி இரவு தங்கல் அங்கேயே ஆயிற்று,

நறுமேனியி சூக்மாவிடம், இரவந்தொழு நளினச் சுப்பழு சிறுமெல்லடி மயிவாயிஷா எளிதினிற சிறந்த மாலைங்கா குறைவின்மனி நிறையாவிகை குறியாதவன் வீழ்ந்த ஆங்காங்கை தரைமீதினில் நெறியாதின்ன குடபாவினிற் சார்ந்தான். ஆஸ்மா. இது அடூபக்கர(றவி) வழியாக வந்த நறுமணை மல்லவா? அஸ்மா. இது அடூபக்கர(றவி) வழியாக வந்த நறுமணை மல்லவா?

இதேபோல ஆயிஷாநாயகியைக் குறிப்பிடும் போது ‘தாமரை மலரினை நிகர்த்த சிறிய மென்மையான பாதத்தையுடையவர் என்றும், மயிலின் சாயலை நிகர்த்தவர்’ என்றும் குறிப்பிட்டார். மணிமாவிகை எப்படிப்பட்டது என்பதையும் இங்கு விளக்குகையில் ‘களமிதினிற் சிறந்த குறைவின்மனி நிறைமாவிகை’ என்றார். சூழிலேயே மிகவும் சிறந்ததாகிய மணிகள் மிகுதியும் கோக்கப் பட்ட மாலைஅது. இதனை இழந்து விடுவது என்பது சாமானி யமான் காரியமா?

மறுநாள் காலை நாயகமவர்களும் மற்றோரும் எழுந்தனர். ஸபலஹூ தொழுவேண்டும் ஒழுச் செய்வதற்கு நீர் தேடினார் கள். எங்கும் நீர் கிடைக்கவில்லை. கடமை தப்பிப்போகிறதே கள். என்று நாயகமவர்கள் மிக ஆதங்கப்பட்டார்கள். எல்லா ஆத்திரமும் ஆயிஷாமீதுதான் சென்றது. எனினும் பொறுமையோடு கையை ஏந்தியவர்களாக’ இறைவா! தொழு வேண்டும்! ஒழுச் செய்ய தன்னீர் இல்லை. நாங்கள் என்ன செய்வது! என்று கேட்டார்கள்.

சுற்று நேரத்தின்பின் ஜிப்ரில் அலை, பெருமானாரின் முன் தோன்றினார்கள். தன்னீருக்குப்பதில் மனைகை கொண்டு சுந்தரப்பம் பெருமானாருக்கு மிகுந்த மகிழ்வைத் தந்தது. தன்னீர் கிடைக்காத சுந்தரப்பதில் அல்லது தன்னீரு உபயோகிக்க முடியாத வேளைகளில், தொழுகையை எப்படி நிறைவேற்றுவது என்பது பற்றி இதுவரை நாயகமவர்களுக்கு எவ்வித அறிவித்தலு மில்லை. இப்பொழுது ஆயிஷாவின் இரவல் மணி அதற்கான பரிகாரமும் கிடைத்தன. இதனால் ஆயிஷாமீது கோபம் தீர்ந்து அவரைப் பாராட்டவும் செய்தார் நாயகமவர்கள். ஆயிஷாவின் பொருட்டால் அல்லாவா இந்த அருமையான சுந்தரப்பம் கிடைத்தது என்று அகமகிழ்ந்தார்கள்.

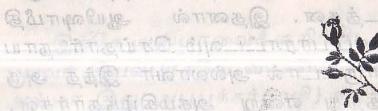
செயிர் தீர்தார் வணக்கத்து செயலாகிய பின்னர் அபில் வரான்னி கரத்தோர் மறை அவர்வான் முகமேநாக்க தயமுஞ் செய்து தொழுக்கொண்டது தரைமாதர்க்கிலத மயிலாயிஷா பறக்கத்தென நபிக்கிறனர் மாதோ.

நபிபெருமானாருக்கு வந்த மகிழ்வில் ஆயிஷாவை வாழ்முகத்தினர் மயிலாயிஷா, மாதர்கள் திலகம் என்றெல்லாம் புகுமத் தொடங்கினார்கள். நபிகள் திலகம். இந்த ஆயிஷாவின் பொருட்டால் அல்லவா இந்த அருமையான சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. ஆதலால் அவர் அருஙூம் அதிர்ஷ்டமும் வாய்க்கப் பெற ஹவர் என்றும் பாராட்டினார்.

ஒரு குடும்ப வாழ்வில் கணவன் மனைவியருக்கிடையே ஏற்படும் கோபதாபங்களெல்லாம் பெருமானாருடைய வாழ்விலும் ஏன்று தொடங்கும் செயல்கள் யாவற்றுக்கும் முழுமுதற் காரணணாசிய முதல்வனை முன்னிறுத்தி அவனருள் பயப்பட்ட தொடங்குவதாகும். நூல் அலங்காரமுறை பற்றிய இலக்கணம் கூறவந்த தண்டியாசிரியரும் ‘வாழ்த்து வணக்கம்’ இனைய தொன்று நூலின் முன் கூறப்படுதல் வேண்டுமென்றார்.

பொழுது நன்றாகப்புலர்ந்து எங்கும் வெளிச்சம் வியாபித்து நின்றது. காணாமற் போன மனிமாலிகையை அனைவரும் தேடி நர் நகைச் சுவையொன்று இதைவிட வேறு எங்கும் இருக்க முடியும்.....

காணாமற் போன மனிமாலிகை ஆயிஷா நாயகி பிரயாணஞ் செய்த ஒட்டடகையின் வயிற்றில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது ஆயிஷாவின் நெஞ்சு இப்பொழுதுதான் நேராயிற்று. ‘நறுமேனி யினக்மாவின் நகையும் தப்பிப் பிழைத்தது. எங்களுக்குத் தயமும் செய்யும் முறையும் கிடைத்தது’.

சீறாப் பூராணத்தில் இறை தத்துவங்கள்

ஒலை ஸ்ரீக்ஷ்ண சாம்பராந்திரம் சீறாப் பூராணத்தில் அவன்னரி அனுவமசையாதெனின், அவனது திருநாம மகிழ்வையின்றி அகும் காரியம் தான் என்ன? ஆதலாற்றான் திரு மறை மூலம் அழகிய இறைதுதியை நமக்கு வழங்குகிறான். இறைவன். நாம் எக்காரியத்தைத் தொடங்கும் போதும் ‘பிஸ மில்லா’ என்ற திருமந்திரத்தால் தொடங்குகிறோம்.

‘அலகிலா அருஞும் அளவிலா அந்தும் முழுமுதற் காரணணாசிய முதல்வனை முன்னிறுத்தி அவனருள் பயப்பட்ட தொடங்குவதாகும். நூல் அலங்காரமுறை பற்றிய இலக்கணம் கூறவந்த தண்டியாசிரியரும் ‘வாழ்த்து வணக்கம்’ இனைய தொன்று நூலின் முன் கூறப்படுதல் வேண்டுமென்றார்.

சமயங்கள் மக்களை அறநெறியின்பால் செலுத்தி இறுதி இலக்காகிய இறைவனையடைய உதவுபவை என்பது அறநாலார் கருத்து. எனினும் இறைவனை அடையும் நெறி முறைகளில் சமயக்கருத்துக்களிடையே பேதங்கள் உண்டு. இறுதி இலக்கு இறைவனே எனினும் அவனைப்பற்றி யாம் கொள்ளும் விளக்கம். அவனை அடையும் நெறி என்பவற்றில் பேதமிருப்பின் நமது இலக்கும் தவறாய் முடியுமல்லவா? இல்லாம் இவற்றைத் தெளி பெடுத்துவதில் மகத்தான் வெற்றி பெற்றுள்ளது. லெளகீகள் வாழ்வின் சாதாரன ஒழுக்கம் அறநெறியாயின், ஆத்மீக வாழ்வில் ஒருவன்டையும் ஈடேற்றம் அதற்கான இறுதி இலக்காகும். இந்த இரண்டும் வெவ்வேறாகப் பிரியக் கூடாது. அது ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள் போல அமைய வேண்டும். ஒரு பக்கம் வெறுமேனிருந்தால் நாணயம் பெறுமதியற்றிருப்பது போல, ஒரு வாழ்வு பலயீனமாயின் முழு வாழ்வும் தோல்வி யற்றதாகும். நிதர்சனமான லெளகீக வாழ்வின் செயற் பாடு கள் அனைத்தும் ஆத்மீக வாழ்வின் அடித்தளமாக அமைய வேண்டும்.

இதேபோல இல்லாம் இறைவனுக்குக் கொடுக்கும் வரைவிக்கணமும் இறைவனைப்பற்றிய எமது நம்பிக்கைகளும், எமது முழுவாழ்வின்தும் நிர்ணயமாக விருக்கின்றன. முத்துக்குளிப்பவன் இடையில் கட்டியிருக்கும் கயிறு போல இறை நம்பிக்கை எமது முழுவாழ்வின்தும் பினைப்பாகவும், ஆதாரமாகவும் இருக்கின்றன.

அல்லாஹ் அக்பர் (அல்லா மிகப் பெரியவன்) லாயிலாஹ் இல்லல்லாஹ் (வணக்கத்துக்குரிய நாயன் அவன்றி யாருமில்லை) அல்லாஹ் அஹத் (இறைவன்ஒருவனே) என்பன எமது. வஹதானியத் (ஒருமைப்பாடு) தான் உறுதிப்பாடுகளை எமக்கு வழங்குகின்றன. திருக்குருஆனில் 6666 திருவசனங்களிலும் ஆங்காங்கே இறைவனைப்பற்றிக் கூறப்படுகின்றன. இவற்றிலே இறைவனது தன்னேரில்லாத் தன்மைகள் வல்லபங்கள் தோற்றம் முதலியன வெளியாகின்றன. இவற்றை வாஜி பான் 20 சிபத்துக்களாகவும், ஜாயிலான ஒருசிபத்தாகவும் வரையறுத்துள்ளது இல்லாம். இறைவனது வியாபகமான பண்புகளை 99 ஆக வகுத்து அவற்றின் பெயர்களை இறைவனது திருநாமங்களாக அறிஞர்கள் வகுத்தனர். இறைவன் அவதாரமோ விஸ்வரூபமோ அல்லாதவன். அறிவின் அறிவொய், சோதியுள் சோதியாய் நிற்பவன். அவன் எந்நாட்டுக்கும், எம்மொழிக்கும் எக்கலாச்சாரப் பாரம்பரியத்திற்கும் தனியேடுவினல்ல. அவனது தனித்தனமை ‘தாத்’ என்று கூறப்படுகிறது. இந்த விளக்கங்களை ஆதாரமாகக்கெண்டு உமறுப்புவர் இல்லாததுக்கு முற்றும் ஏற்படுத்தான முறையில் கடவுள் வாழ்த்தினைப்பாடியுள்ளார். எச் சமயத்தினராயினும் கற்போர் உள்ளனம் கவருமாறு இவர் பாடியுள்ள கடவுள் வாழ்த்துசீறாப்புராணம் என்ற அழகிய கோபுரத்தின் மணி முடியாகும்.

‘திருவருவாய் உனர் உருவாய்’ என்று தொடங்கும் முதலாம் பாடவின் 1ம் அடியினால் மேலான அவனது தோற்றம் உணர்வதற்கு உரிய ஒன்றேயன்றி உவமை வேறுஇல்லை என்பதை எடுத்துக் கூறினார்.

மேலான வற்றுளெல்லாம் மேலானவனே, உண்மைகளு ளெல்லாம் உண்மையானவனே, நூனங்களிலெல்லாம் உயர்ந்த ஞானமுள்ளவனே, மனமான வற்றுளெல்லாம் மனமானவனே, அனுவினும் ருண்ணிய பொருளினுள் அனுவாய்நிற்பவனே, என்று இறைவனைப் பலவேறு புகழ் மொழிகளாலும் தூய்தாக்கிச் செல்லும் உமறு, ஈற்றதிகளில் மாபெரும் தத்துவக்கருத்துக்களைக் கூறி நம்மைச் சிந்திக்கும்படி செய்கிறார். ஆம் மிகச் சிறியதை அனு வென்பர். ஆனால் மிகப் பெரிய ஆற்றல் சக்தியுடையது அந்த அனுவே என்கின்றனர், விஞ்ஞானிகள். அந்த அனு சக்தியினால் அவர்கள் மாபெரும் ஆக்க வல்லபங்களை செய்து வருகின்றனர். இந்த அனுவினுக்குள்ளும் அனுவாயிருந்து அதன் மாபெரும் வல்லபமாயிருப்பவன் இறைவனே, இதனை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளும் பட்சத்தில், அனுவினுக்கணு வாய்நிற்கக்கூடியதான் சக்திதான் எது? என்று ஒரு வினா ஏழலாம்.

அதற்கும் விடையளிக்கின்றார் உமறு. ஆம் அவன் “நூர்” வடிவானவன், அந்தார் என்பது அவனது திருநாமங்களுள் ஒன்று மறுமையில் அவனது ‘தஜல்யியாத்’ என்ற தரிசனம் - ‘நூர்’ வடிவானது, அந்த நூர் எப்படிப்பட்டதெனில் ‘மதித்திடாப் பேரொளியன்த்தும், பொருவினும் பொருவா, ‘வடிவினும் வடிவாய்’ நிற்பது எனகிறார் புலவர். உலகிலுள்ள எல்லாச் சுடறையும் ஒன்று படுத்தினாலும் இந்த இறைஜோதிக்கு ஒப்பா காது என்றார். இவ்வாறு இறைவன், உயர்வாய், உண்மையாய், அறிவாய், மனமாய், அனுவாய் மட்டும் நிற்கவில்லை, அந்த ஜீவன்களின் ‘கருவினுங்கருவாய்’ நிற்கின்றான். அந்த கரு இல்லை யென்றால் எந்த ஜீவனும் இயக்கமற்றதாக ஆகிவிடும். ஒருபெட்டைக்கோழி சேவலோடு சேராமல் இடும் முட்டை எவ்வாறு கருத்தரிக்கும் சக்தியற்றுப் போகிறதோ? அதேபோல, இறையேனும் கருவற்ற எந்த ஜீவனும் சக்தியற்றதாகிறது. அதாவது ஜீவன் என்ற ஒன்றே இல்லாமலாகிவிடும். அண்ட பகிரண்டமாய் நிறைந்துள்ள அவன் அன்றி இயக்கம் தான் ஏது?

‘லாஹுவல வலாகுவத இல்லா பில்லாஇல் அளியும் அளீம்’ கனதியுள்ளவனும் உயர்ச்சியுள்ளவனுமான அல்லாஹுவின் உதவி கொண்டேயன்றி யாதொரு செய்கையை விட்டுத் திரும்புதலோ, யாதொரு செய்கைக்குப் பலமோ இல்லை என்ற இப்பொருளினை

பூதலத்துறைந்த பல்லுயிரின் கருவினும்கருவாய்ப்

என்ற தொடரினுள் இலாவகமாக அடக்கித்தரும் உமறின் புலமைதானென்னே? சிறந்த மெய்ப்பொருளை என்று தொடங்கும் அடுத்த பாடல் நம்மை இன்னும் வெகுதூரத்திற்கு இட்டுச் செல்கிறது. சமான் என்பது ஆறு விடயங்கள் கொண்டது என்பதோடு இதன் விதிகள் மூன்று என்பதும் முக்கியமான விடயமாகும்.

அந்த மூன்றும் இணையாதவிடத்து சமான் பூரணமாகாது. ஒரு பக்கம் அல்லது இரு பக்கங்கள் மட்டும் வேலியிடப்பட்ட ஒரு பயிர்த் தோட்டத்தின் நிலை எதுவாயிருக்கும்? மனோரஞ்சிதத் திருப்புக்கும் ஆசிரியர் இந்த மூன்று ஷர்த்துக்களையும் இணைத்து அழகான ஒரு துதியைச் செய்துள்ளார்.

சிறந்த மெய்ப்பொருளை அழிவிலாமல்கியத்
தெரிந்து முக்காலமும் உணர்ந்து
துறந்தவரிடமாசனத் துறந்தவனைத்
தேர்டாரின்ப் துன்ப மந்தவனைப்
சீறந்த பல்லுப்பிரின் மனத்தளவுறுத்து
பிறப்பிறப் பென்றில்லாதவனை
மறந்தவர் சுவர்க்க பதியையும் மறந்து
மங்களினில் மதிமரந்தவரே.

சிறந்ததாகிய மெய்ப்பொருளை, அழிவற்றதாகிய. அம் மனியை அறிந்து முக்காலமும் உணர்ந்து, அவன்தவிர வாழ் வின் எல்லா சுகங்களையும் துறந்துநிர்க் வேண்டும். தன்னை அறிந்து தன் நாயனை அறிய வேண்டும்.

இவ்வாறு நாயனை அறிந்து கொண்டால் மட்டும் போதாது அதனைப் புரிந்து கொள்ளவும் வேண்டும். தெரிந்து என்பது தெரிவு செய்தலாகும். அது சரியானதாகவும் ஓர்மையானதாகவும் இருக்க வேண்டும். எமது வாழ்வின் நிறைவேதி இதுவே! எனத்தேரும் போது அதன் மெய்ப்பொருட் தன்மையை உணர வேண்டும். தெரிவது நமக்கு அதை உட்மையாக்கிக் கொள்ளவேயாரும். அன்றும், இன்றும், என்றும், அதனை நாம் உடமைப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். எமது உள்ளத்தில் இடம் பெறும் ஆசை, வெகுளி, அவா என்னும் மலங்களையும், பாச நேசம் முதலாம் பற்றுக்கண்ணும் துறக்க வேண்டும். அப்பொழுது உள்ளத்துறவு ஏற்படுகிறது. உள்ளத்துறவே உண்மைத்துறவாரும், இவ்வாறானவர் உள்ளங்களிலே தான் இறைவன் தங்கியிருக்கிறான். இதனையே! துறந்தவரித்தயா சன்ததுறைந்தவனை' என்று புலவர் குறிப்பிடுகிறார். தூய்தாகிய இறைவன் தூய்தாகிய இடத்திலே யன்றி வேறு எங்கு உறைவான்? வாழ்நாள் முழுவதும் அவனைத் தன் உள்ளத்திலே தங்கியிருக்கச் செய்யும் 'தெள்ளிது' டையவர் உள்ளாம் உண்மைத்துறவு பெற்றதாகும். 'அவனை நெருங்கு வோரிடமே அவன் இருக்கிறான்' என்ற குர்ஆன் கருத்தைப் புலவர் அமைத்துத்தரும் பான்மை இங்கு தெளிவாகிறது. இந்த இறைநேசர் எப்படிப்பட்டவரெனின் இறைக்குணங்கள் நிறைந்த வராவர். அந்தக்குணம் 'தொடரின்பதுண்பமற்றவனை' என்ற இறைபண்பில் புலனாகிறது. 'அல்முக்கி 'தேவையறக் செய்பவன்' என்ற இறைநாமத்தின் இலக்கினையுடையவர்' அவர். எனவே இந்த இறைநேசரிடமின்றி வேறு யாரிடமும் இறைவன் இல்லை என்பது இதன் விளக்கமல்ல. 'கருவினுங்கருவாய்ப் பெருந்தலம் புரந்து' நிற்பவன் அல்லவா அவன்? ஆதலால் 'பிறத்த பல்லுயிரின் மனத்தளவுறைந்து' அவரவர் நேசத்தினளவு நிற்பவன்! மதியாதாரர்வாசல் மிதித்தெதாருகால் மீழின் மதியா மைகோடி பெறும் என்றார் ஒளவையாரும், எனவே இறைவனும் யாரிடத்தும் அழையாவிருந்தாகச் செல்ல மாட்டான்.

இஸ். இல. நோக்கு.

நினைக்குமளவு அவன் நாம் ‘தஸ்பீஹா’ செய்யுமளவு அவன் அங்கு உறைகிறான். ‘அவ்வுலவுல்’ ஆகிறும் முடிவு மானங்கு அவன் பிறப்பு இறப்பு என்றி ல்லாதவனர்கிய அவன் இவ்வாறு இறைவனைச்சொல்லி உச்சரிக்கும்போது அப்பண்புகள் எமது ஜனனத்தின் எதிர்மறைப்பண்புகளாக அமைந்து எழிச்சூ யமற்ற வாழ்வினைப்பறைசாற்றுதலை நாம் உணர வேண்டும். இத்தகைய பாகுபாகுகளின் மூலம் இறைவனை மறந்தவகர்கள் நிச்சயமாக சுவர்க்கத்தையே மறந்தவர்கள். அன்றியும் இம் மண்ணில் அறிவையே மறந்தவர்களாவர்.

இறைவனைத் தெரிந்து உணர்ந்து அடைய வேண்டுமென்றோம். உன்மையில் நினைந்து துணிவோருக்கு இது இலகுவான காரியமாகும். மலரிலே வீசும்மணம், தளிரிலே நெளியும் குழைவு, காற்றிலே தோய்ந்து வருமிதும், கனவிலே வீசும் அனல், அழுகிலே தெரியும் ஸளிதம், எல்லாம் என்ன? அனுவினுக்கணுவாய் கருவினுங்கருவாய்த் தோன்றும் இறையெழில், இதுணைத்தான் செடியின் ஒவ்வொரு இலையும், மலரின் ஒவ்வொரு இதழும் இறைவன் திருநாமத்தையே துதித்தவன்னமேயிருக்கின்றன என்பர் அறிஞர். அப்பர் சுவாமிகள் திருவாசகத்தின் கண-

மாதிரி வீணையும் மாகாலமதியும் பிக்குப்பு சுருப்பு
 வீசுதென்றலும் வீங்கிள வேவிலும் முகவண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
 சங்க எந்தை இணையடி நிறுவே
 கவிதை மாதிரிசெலுக்குடை பரிசுப்பு மாற்றுவதே
 க்கு சின்று அழகாய்க் கூறினார். அந்த இறைவன், காதுக்கு இனிய
 இசை தரும் வீணையாகிறான், கண்ணுக்கு தேவிலவாய்ஜளி
 உமிழிகிறான், உடலுக்கு இளவேவனிலாய் ஸ்பிரிசம் தருகிறான்,
 மலரின் நறுமணமாய் நாசியினாலும், மதுவின் நறுத்தேனாய்
 நாசினாலும் இன்பம் தருகின்றான். இப்படி ஜம்புலனாலும் இன்பம்
 தரும் என் தந்தையாகிய சகன் என்று அப்பர் கூறியதிலிருந்து,

அறிவினால் மட்டுமல்ல ஏனைய ஜம்புலன்களாலும் இவனைத்தெரிந்து உணர்ந்து கொள்ள முடியுமென்பது புரிகிறதல்லவா? ஜம்புலனின் அறிவுகளே இறைவனை உணர்கையில் பகுத்தறிவு இயங்கவில்லை என்றால், மன்னினில் மதிமறந்தவர் அன்றி இம்மனிதனை எவ்வாறு அழைக்கலாம்? ஆதலால் இம்மையினதும் மறுமையினதும் வஸ்த்துக்கள் அனைத்தும் அவனின்றும் உண்டானவை. அவன் ஒளியினால் ஆனவன் என்பதைப் புலவர் மற்றோர் வாழ்த்தில் மிக்க அழுகுற எடுத்துக் கூறினார். ஆம்

தடவினை மலையை கதிர்மதி யுடுவை
கணமற் றறுஷாடு குருதை
படுவியைச் சுவன் பதியினை அமரி வரிசிறை. துாவஸிலா
பொருந்திட வடுக்குக்கவையை
வடிவறத்து பேரோளி வதனால்
வகுத்து வென்வெறன அமைத்தே
உடவினுக்குயிராய் உயிரினுக் குடலாய்.
உறந்த மெய்ப்பொருளினைப் புகலாம்

கடலினை, மலையை, கதிரை, மதியை, தாரகையை, ஆகாயத்தை, குறுவியை, பூமியை, சுவன்த்தைத் தனது பேரொளிவினால் அழகாகப் படைத்து இன்ன இன்னவாக வகுத்து. வேறு வேறாக உருவாக்கியமைத்து, படைப்புக்காகிய இந்த உயிர்களுக்கெல்லாம் தானே உயிராய் உடல்களுக்கெல்லாம் தானே உடலாய் நின்று அவற்றின் மெய்ப் பொருளாய்த் தங்கியிருக்கின்ற இறை, என்று கூறப்படும் இப்பா படைப்புக்கும் இறைவனுக்கும் இடையில் உள்ள தொடர்பினை மிக்க அழகாகக் கூறுகிறது. அவனது பேரொளியின் சுடர்தான் ஓவ்வொரு வஸ்த்துவினிடமும் ஜீவன், என்பதை உணர்வதே அறிவு, அதனைச் சென்றடையும் வழியைத் தேடுதுவே ஞானம். அடைவதே புத்தி.

சூரியன் முப்பிலியடி உட்டாட வேண்டும் ஸ்ரீயதிருவு இந்தா
குருவின்கை சூரியன் வேண்டும் தாங்கை . மத்தூப்பிள்ளை
ஒமை . முப்பிலியடி வகை வகைஞர் . புதுஊகலர்க்கு ஈரா ஏப்பி
ந்திரா எப்பிலு ஈரா முனை . மத்தூராந்து முப்பிலியடி உட்டா
அதாவது ‘நப்பி முத்தமிழனா’ என்ற நிலை இந்தப் பேரினப்
உணர்வைத்தான் நலீஹுத்து முமின்னமாலை ஆசிரியர் காதர்
முஹிதீன் புலவர் தமது நூலில் கடவுள் வாழ்த்தில் பின்வருமாறு
கூறுகிறார் .

சோதிந் சுடரும்தீ
உடைக்கோல்லும்தீ செயலும்தீ
ப்பிளவுதீ துரியதீ துறிந்தீய
ரினாதீ தீ அராயும் தீ அன்றும் தீ பூப்பலன்யீ
தின்றும் தீ அகரமும் உகரமும் தீ
பாது தீ பண்டு நீ பறையும் தீ
பலமும் தீ பலபல கோவமும் நீ
ந்தாதீ தீ கதியும் தீ கந்பும் தீ
கருணை தீ கண்மனிக் கடவுள் தீயே, சுபூப்பியீ
யவிருட்டு, ப்பாக்டுவால

சேர்தியாய்ச், கூடராய், சொல்லாய், செய்லாய், ஆதியாய், அனர்தியாய், அன்றும், இன்றும் என்றும் பற்பல கோலமாய் ஒரேயொரு மெய்ப்பொருளாய் நிற்கும் இறையை எல்லாம் அவனாய் காட்டும் இப்பாடல், சூபிசவாதிகள் காணும் வைலார் வாக எப்பொருளிலும் மெய்ப்பொருள் காட்டுகிறார் புலவர் பேரொளிவதனால் வகுக்து வெவ்வேறென அமைத்து உலகமெலாம் அவன் கோலம் விளங்க நிற்றலை இங்கு காணகிறோம்.

என்ற பாரதியார் கண்ணன் பாட்டு அம்மெய்க் காதலைச் சித்திரிப்பதாகும். ஆதலால் அந்தமா இறைவன் அருள்இல்லா விடில் எது நம் வசமாகும்? நன்மை தீமை அடங்கலும் அவன் நாட்டத்தினின்றும் உள்ளதாகும். என்ற எமது நம்பிக்கையின் பிரகாரத்தை மக்காக்கலம்பகம் ஆசிரியர் செவத்தாமரைக்கா யசிரியர் தம் நூலின் முனாஜாத்தில்-
அதை விடுவது கொடுமையாக இருக்கும்.

நாட்டற்கினிய குணம் கொடுத்தாய் பன் நட்பினையே
பாடற்கினிய குணம் கொடுத்தாய் மனப்பக்கியுடன்
தேடற்கினிய குணம் கொடுத்தாய் உன்திருநாமசிர்க்
கூட்டற்கினிய குணங்கொடுத்தாய் முக்குணத்திற்கிழவே.

இறைவா, நல்லவற்றையெல்லாம் நாடுதுற்குரிய குணங்களை நீயேதந்தாய், அதனால் உன்னை நட்புக் கொண்டு உன்னைப் பாடுதற்குரிய இயல்பையும் கொடுத்தாய், மனம்பக்தி உணர்வாய் உன்னைதேடுதற்குரிய ஆர்வத்தையும் கொடுத்தாய், உனது திருநபியின் சீர்மையான நெறியோடு கூடிவாழும் பற்றையும் கொடுத்தாய், நல்லதும் தீயதும் அல்லாததும் இயற்றும் மா இறையே இப்பெருங்குணத்தை அருளிய உனக்கேநன்றி.

இல்லாத்தின் உயிர் ஏகத்துவம் என்றாற் போல, சீராவின் ஜீவன் கடவுள் வாழ்த்தாகும். இல்லாம் கூறும் இறைபண்டின் விளக்கமாய் உயர்பண்பின் அறநெறியாய் முத்துச் சுடராய் முழு மதியாய் நின்று சீராவை மணம்கமமூச் செய்யும் பெருமை அக் கடவுள் வாழ்த்திற்கே உண்டு. பின்வந்த புலவர் பலர் கடவுள் வாழ்த்துப்பாடுதற்கு சீரா ஒரு உதாரணமாக விளங்கிறது என் பதை மேற்கூறிய உதாரணங்கள் மூலம் கண்டறிந்தோம். சில இல்லாமிய இலக்கியங்கள் சீராவின் கடவுள் வாழ்த்தை, அப்படியே பிரதிபலித்து நிற்பதையும் நாம் காணக் கூடியதாயிருக்கிறது. இதே போல பின் வந்த இல்லாமிய காவியங்கள் பல சீராவின் செல்லாக்கால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதையும் நாம் அவதானிக்கலாம்.

ஆுதலால் இன்று இலக்கியம் படைப்போர் தன்னிச்சையாகவும், மற்றும் உலகியல் தத்துவங்களாலும் பாதிக்கப்படாமல் இல்லாத தின் நெறியில் நின்று உமரு போன்ற பெரும் படைப்பாளிகள் வழியினில் இலக்கியம் படைக்க வேண்டும். இல்லையெனின் அவை சமூகத்திற்கு எத்துணையும் பயன்படாததாய் படைப் பவன் ஆத்ம திருப்திக்கே உதவாதாய் அழிந்து போய்விடுவது திண்ணம். மாராப் புகழ் கொண்ட சீறா எதற்காக வாழா விட்டாலும் இந்த உயர் நெறிக்காக மெய்ப்பொருள் கூறும் கடவுள் வாழ்த்திற்காக தமிழ் இலக்கியப் ராணவில் தனிப் பெருமை பெற்று வாழ்த்தான் போகிறது.

“ஆதியைக் கண்டுகொண்டேனே!”

அகிலம் தோன்றியது முதல் மனி தனும். தோன்றினான். அன்றே இறையணரவும் தோன்றியது! மனி தனுடைய இதயம், ஏதோ ஒன்றைப்பற்றி விசாரணை பண்ணத் தொடங்கியது. தமக்கும் அந்த ‘ஒன்றுக்கு’ மிடையில் ஒருவித தொடர்பை வைத்துக்கொள்ள முயற்சித்தது. ‘அந்தப் பொருஞ்சும், அந்தப் பொருளிடத்துப் பிறந்த உணர்வின் பயனுமே நிச்சயமானது’ பொருளிடத்துப் பிறந்த உணர்வையாக நிகழ்ந்த செயல்கள். என்று என்னியது. இவை இயற்கையாக நிகழ்ந்த செயல்கள். இந்த ஆன்ம விசாரணைகளே தத்துவங்களாகப் பரிணமித்தன. இந்தத் தத்துவ விசாரங்களுக்கு மதங்கள் பதில் கூறின. இநால்

முதல் மனி தன் தோன்றியது முதல் இன்றுவரை, ஒவ்வொரு மனிதனிடத்திலும் எழும் வினா, ‘இறைவன் என்கே? அவனைக் காண முடியுமா?’ என்பதாகும் சிலர் ‘கண்டேன்’ என்கிறார் கள். அவர்கள் கண்டதை நம்மால் விளங்கிக்கொள்ள இயல வில்லை.

மனி தனுடைய ஆத்மா அழியாதது. இந்த ஆத்மா அழியாத மெய்ப்பொருள் ஒன்றுடன் தொண்டுள்ள தொடர்பு சாஸ்வத மானது. அதுதான் ‘நிலையான வாழ்வு’ என்பது. எனவே அந்த மானது மெய்ப்பொருளை அறிந்து உணராத விடத்து, சாஸ்வதமான அவ்வாழ்வை எப்படிப்பெற்றுமுடியும்? மெய்ப்பொருளை உணரும் வழியை மதங்கள் கூறுகின்றன. ‘தன்னை உணர்ந்தவன் தன் நாயனை உணர்வான்’ என்கிறது இல்லாம் கடலுக்குள் முத்து நொயனை இருப்பதுபோல, மன்னுக்குள் இரத்தினமும், ஆற்று நீருள் மாணிக்கமும் இருப்பதைப் போல, இறைவன் தன் சிருஷ்டிகளி டையே மறைந்து நிற்கிறான். கடலுக்குள் சுழியோடி முத்தைப் பெறுகிறோம். மன்னைத் தோண்டி இரத்தினங்களை எடுக்கி நோம். இதுபோல சிருஷ்டிகளை ஆராய்ந்து இறைவனைக் காண வேண்டும். சிருஷ்டிகளுள் மேலானது மானுட சிருஷ்டி! அந்புத மானதும் கூட! இந்த அந்புத சிருஷ்டியான. தன்னை ஆராய வதன் மூலம் இறைவனைக் காண்கிறார் ஞானியார் ஒருவர். இவருடைய பெயர் பீர்முஹம்மது ஞானியார் என்பது. தற்கலை பிறந்த ஊர். ஞானத்துறை இவருக்குக் கைவந்த கலை.

புதினெண்ணாயிரம் ஞானப்பாடல்களை இவர் பாடியுள்ளார். ஸ்ரீஅத்து, தர்மகத்து, ஹகிகத்து, மகரிபத்து என்னும் இல்லாத தீன் ஞானப்படித்தரங்கள் நான்கிலும் தக்க அறிவுடையவர். இப் ‘படித்தரங்களை’த் தமிழில் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கு நிலைகளுக்கும் ஒப்பிடலாம். இவர் ‘தன்னில்’ இறைவனைக் கானுமாற்றைச் சுற்று நோக்குவோம்.

இறைவனுக்கு உலகைப்படைக்கும் எண்ணம் தோன்றிற்று. ‘ஆகுக’ என்றான். அனைத்தும் ஆயிற்று. உயிரும் உடலும் கொண்டு ஒன்றுக்கொன்று ஓவ்வா வண்ணமாக விளங்கிற்று அவை. கடவின் ஒசையும், காற்றின் அசையும், பறவைகளின் கீதமும், அவனைத் துதிசெய்தன. மேகக் கூட்டங்களும், அவனையே செபித்தன. பல வண்ணங்களில் பல உருவங்களில் காணப்படும் அச்சிருஷ்டிகளிடையே அவன் விளங்குகிறான். இதோ அவனை நான் கண்டேன்!

தன்னாசையால் வந்த நாதம் - அவன் தூபி பூரணர்க றானே கடலுமி ரேநிய வேதம் அன்ன தெவையும் படைத்து - வகை யாவும் உயிருக் குரியாய்க் கமைத்து பின்னாலே வந்து பிறக்கப் பல பூப்பியங்களுக்கு கொவெடுக்கப் பிரபலஞ்செய்து கொஞ்சமிக்க மீதனிய மங்கல முன்ன - இந்த கடலை நகமிடா கூபங்கு மேதினி நிறைந்தானைக் கண்டு படைத்த பூப்பியங்களுக்கு கொண்டேனே! இப்பு சாதுக்கூ யகலுக்கும்பகுப்புப்பகுதை நூத்துவாடு துழுகிட்டு விடுதலை பட்டு ப்படியும் முறையில் வாங்க வாங்குவதை கூடுத்து கூடுத்து இவ் ‘இவ்வாறு படைப்பின்களின் பல கோலங்களுள்ளும், பல கோலமாக இறைவனைக் கண்டேன்’ என்று கூறும் ஞானியார், அடுத்து மனித சிருஷ்டி முறையையும், அதனுள் அவன் சூட்சம மாக நிற்கும் வகையையும் கூறுகிறார்.

அழகுகள் நிறைந்த இப்பொய்யடிடலைப் படைத்தான். அழகுப்புற பழுதுபட்டுப்போகா வண்ணம் உபடு நீரால் அதை நிரப்பி எனான். பேசுகின்ற சக்தியைக் கொடுத்தான். அது இயங்குதற்கு தேவையான ஒன்பது வாசலையும் வைத்ததான். இயக்க சக்தியான காற்றை அதனுள் அடைத்தான். இந்த அலங்கார மாளிகையுள் ஆட்டக்காரர் ஜவரையும் வைத்தான். ஆட்டக்காரர்களோ, கேட்பார், பார்ப்பார், முகர்வார், உணர்வார், நுசிப்பார் என ஓயாத தொழில் புரிவார், இறுதியில் மூலப்பொருளான ஆத்து மாவைச் சூக்குமமாக உள்ளே வைத்தான். யார்க்கும் தெரியாமல் அதனுடன் உட்கார்ந்து கொண்டான். ‘ஆட்டக்காரர்களுக்கே இது தெரியாது’ அவர்கள் எல்லாம் மறந்து தலைகால் தெரியாமல் ஆடிக்கொண்டிருக்கின்றனர். இந்த மரம் அமையப்பட வோடே, அவனைக் கண்டுகொண்டேன்.

ஊத்தைத் தட்டல் படைத்து - உலை
 மாயமலை உப்புக் கடலைப் புகட்டி
 வாரித்தைத் தசப்பியே வைத்து - வளை
 மாகவே ஒன்பது வாசாது மிட்டு
 அக்கமா வெள்ளும் பேரிலவுத்து - ஜந்து

ஆத்துமா வென்றும் பேர்வைத்து - ஜிந்தி
பேறரூப மொன்றாக வாடவும் வைத்து
காற்றைப் பிடித்தேப்படைத்தே - ஆர்க்குங்
க்ராஸ்டல் விள்ளைக் கண்டு கொண்

மனித சிருஷ்டியின் அற்புத அமைப்பை என்னுவோர், நிச்சயமாக அங்கே இறைவன் இருப்பதைக் காணலாமன்றோ! ஒன்பது வாயிலை வைத்து அதுன்னளே காற்றை வைத்தான்! அழியும் உடலைப் படைத்து, அதிலே அழியாத ஆத்துமாவை வைத்தான் பஞ்சேந்திரியங்களையும் படைத்து அவற்றை தன்னிஷ்டத்திற்கு ஆட்டவைத்து, அதைக்கட்டுப்படுத்தும் சக்தியை அறிவுக்குக் கொடுத்தான்; எல்லாவற்றையும் நம்மிடம் ஒப்ப டைத்து, அவன் ஒன்றுமறியாதவனைப்போல ஆத்துமாவோடு தங்கிக்கொண்டான். அநேச சந்தர்ப்பங்களில் நாம் ஆத்துமாவையே மறந்து விடுகிறோம்! எல்லாம் கட்டுப்பாடற் ற் ஆட்க்காரர்களின் வினை. இதுமட்டுமா இதோ அடுத்த வினையாட்டு:

இறைவன் ஆத்துமா என்ற உட்கோட்டையிலே இருக்கிறான். அழகான குதிரைக்கூட்டமொன்று திங்சுதெரியாமற் பாய்ந்து வருகிறது! அந்தக் கோட்டையை அழித்துவிட வேகமாக வருகிறது. ஆம்! ஆசை, பாசம், பற்று, மற்றும் உலக இனபங்களும், தேவைகளும் கொண்டு உருவானது அக்கொள்ளளக் குதிரைக் கூட்டம்! இறைவன் சிந்தனை என்ற வெள்ளைக் குதிரையிலே ஏறி, இவ்வித விபராக் ஆட்டங்கள் நிகழும் வீதி களை யெல்லாம் சுற்றுகிறான். குற்றவாளி அகப்படவில்லை அங்கே ஓரிடத்தே ஓளிந்து கொண்டிருக்கிறான் கள்வன். உடனே அவனைப்பிடித்து, கோட்டையை அழிக்க வரும் இக் குதிரைகளுக்குக் காவல் வைக்கிறான் அவனுக்குத் தெரியாமலே, அவனுக்குள் மறைந்து கொள்கிறான். அங்கிருந்து அந்த ‘ஆத்துமா’ என்ற கோட்டையை ஆள்கிறான், கள்வனாகிய ‘மனத்தின்’ நிலை தர்மசங்கடமானது! சிலநேரம் தன் இஷ்டப்படி விட்டுவிடுவான். சில நேரம் தவறை உணர்ந்து கட்டுப் படுத்துவான் வெற்றி முடிவு.. மனத்தின் வலிமையைப் பொறுத்திருக்கிறது. இவற்றினிடையே கரந்துறைந்த அக்காவலரை நான் கண்டேன்.

கொள்ளலைக் குதிரைகள் கோட்டி - அவன் கோட்டை அழிக்க வருகிறோமே ஒடி வெள்ளைக் குதிரைமே வேறி விதி தப்பாயிற் சுற்றிப் பரியை நிறுத்திக் கள்ளனைக் காலங்கள் வைத்து - தானும் கள்ளனுக் குள்ளே கவனதே இருந்து உள்ளதுக்குள் கோட்டையை யானும் - நமக் குற்ற பிரரானையரான் கண(1) கொண்டேனே.

மனம் எனும் கொள்ளைக்குதிரைகளின் செயலையும், அந்த மனத்தினைத்தே இறைவன் கரந்துறைந்த முறையையும் கூறிய ஞானியர், மாணிட உடம்பின் உற்பத்தியையும், அழிவை யும் பற்றிக் கூறுகிறார்

ஆத்துமாவாகிய ஓன்றுக்குவும், மாணிட சேர்க்கையான நீர், நெருப்பு, மண், ஆகாயம், காற்று ஆகிய பஞ்ச பூதங்களும் வந்து பிறக்கின்றன. குறிப்பிட்ட காலம் வரை வாழ்ந்து உலகை யனுபவித்ததும், ஐந்தில் ஒன்றான காற்று அவனை விட்டுப்பிரிகிறது. அப்புறம் மற்றைய நான்கும் பயன்றுப் போகின்றன. தொலுபிரிந்தாற் கோலம் இழந்ததுதானே. அந்த நான்கும் தம் மூந்திய இடங்களைப் போய் அடைகின்றன. நெருப்பு நெருப்போடு, நீர் நீரோடு, மண் மண்ணோடு..... அவ்வாறு.

பூதங்கள் ஜின்தையும் வெவ்வேறாகப் படைத்து அவற்றிற்கு வெவ்வேறு பயனை வைத்து, இவற்றை ஓன்றுபடுத்தி மனிதன் எனும் வேறொரு பொருளைப் படைத்து, இம்மனிதனுக்கு அப்பயனை அனுபவிக்கவைத்து, அதன் பின் மனிதனை, அழித்து மூலப் பொருட்களை அவ்வப்பெராட்டுக்களோடு சேர்த்து, அன்றும் இன்றும், என்றும் அழியாமல் இன்னொன்றாக ஆகாமல், எவ்வித கூட்டுப் பொருளாகவோ, கூட்டுச் சக்தியாகவோ இல்லாமல், நிற்கும் என் ஆதியை நான் கண்டேன்.

ஓன்றுக்குள் ஜீவர் பிறந்து - இந்த உலகத்தை யாண்டே பிருந்தே பிறந்து - ஒன்றைய நாற்கள் இழந்து - அந்த ஒன்றைய நாற்கள் இழந்து திருந்து சொல்ல வேரா பண்டினன் நீதங் செலுத்திப் - பர மைந்துமப் பேரதங்கொன் றாக நிறுத்தி அன்று மன்று மென்று மூன்ன - நந்தம் ஆதியை நாற்கரக்க் கண்டு தொண்டேனே!

இவ்வாறு தாம் ஆதியைக் கண்டவித்ததை 'ஞான ஆனந்தக்களிப்பு' என்ற நூலில் தற்கலை பீர் முஹம்மது ஞானியார் கூறுகிறார். இவர், இதுதவிர வேறு இருபத்தொரு ஞானப்பாடல் நாற்களும் பாடியுள்ளார்.

மெய்ப்பொருள் விளக்கு

'முஹிய்யித்தீன்' என்னும்போது அச்சொல்லில் ஒரு வீர உணர்வு பிறக்கிறது. 'தெள்ளித்' மீது வைராக்கிய சித்த மொன்று உண்டாகிறது, உள்ளம் அஞ்சாமை பெறுகிறது. மெய்யுணர்வோடு நாம் சங்கமமாகிவிடுகிறோம். இப்பெயர் இத்தகைய விளைவை ஏற்படுத்துவதற்குக் காரணம் என்ன?

இஸ்லாமிய ஞானவழிக்கு ஒரு கலங்கரை விளக்கமாகத் திகழ்ந்தவர் முஹிய்யிதன் அப்புதல் காதிர் ஜீலானி. ஆத்மீகத்துறையின் உன்னதப்படித்தரங்களைக் கண்டவர், மெய்யுணர்வு கைவரப்பெற்று வாழ்நாள் முழுவதும் இஸ்லாத்திற்காகவும், இஸ்லாமிய ஞான நெறியை விளக்குவதிலும் ஈடுபட்டவர், இவருடைய ஞானவழி ஈடுபாட்டின் உன்னத படித்தரங்களே இவருடைய பெயரை நினைக்கும் போதே ஒருவித புத்துணர்வை உண்டாக்கக் காரணமாக இருப்பவை.

அத் மார்த்தத்துறையில் ஈடுபட்டோர் பலர். கொள்துல் அல்லம் அவர்களைத் தமது ஞான குருவாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஞானநெறிப் புலவரான மஸ்தான் ஸாகிபு அவர்களும் இவரைத் தமது ஞான குருவாக ஏற்றவர். மஸ்தான் ஸாகிபு அவர்கள் தமது பாடல்களில் இவரது பெருமையினானந்தத் தினைக் கூறும் முறை சிறப்பானது அவருடைய பாடல் ஒன்றினை நோக்குவோம்.

மாதவர்க் கரசான மன்னர்க்கு மன்னாக
வந்த மக ராஜன் நீயே !
மன்றிசையும் விண்டிசையும் என்றிசையும்
நின்றிசையும் வாசனாம் போஜன் நீயே !

என்று முதலிரு அடிகளிலும் ‘கெளதுல் அஃலம்’ ஓரரசனாகக் காண்கிறார் புலவர், பொன்னாசையில் மண்ணாசை கொண்டு ஆனும் அரசனாகவா ! இல்லை.

பெருந்தவனத்தினைச் செய்தோருள், மாபெரும் தவத்தி னைச் செய்த அரசர், பொன்னாசையும் பொருளாசையும் கொண்டு உலகினை ஆனும் அரசர்களுக்கெல்லாம், பேரரசர் ! மண்ணின் திசைகள், விண்ணின் திசைகள் முதலாம் என்றிசையினும் நின்று முழு உலகையும் ஆருகின்ற அரசர் !

இங்னும் அரசராகக் கண்டபின் அடுத்த ஸ்ரடிகளிலும் ‘கெளதுல் அஃலமை’த் தமது நேர்வழி காட்டியாகவும், தமது உயிரும் உனர்வும் உறைந்துள்ள ஒரே கேந்திரமாகவும் காண்கிறார்.

ஆதி! மஹ்முக்கு றம்மானும் நீயெனக் குஷால யடக்கான மற்பும் நீயே !
மற்கானியத்திலே சொக்கு மிருஷாது தந் தருள் செய்ய வந்த நீயே !

‘அன்னையும் பிதாவும் முன்னா தெய்வம்’ என்பது ஆத்திச் சூடிப்பாடலொன்று. ஒரு குழந்தையானது இறைவனை உணர முன்பு, காணமுன்பு, கண்ட தெய்வங்கள் அன்னையும் பிதாவும், இந்த முதற்படியிலிருந்து பின்னர் தான் இறையை உணர்கிறது குழந்தை, இது போல மஸ்தான் ஸாகிபும், ஒரு ஞானக் குழந்தை யாக நின்று முதலில் தமது குருவையே காண்கிறார். அன்னை தந்தையாகக்கூடக்காண்கிறார் என்பதை

மன்னிய தவத்தினாக்கருள் தந்தன்க குருவும் நீ மாதா பிதாவும் நீயே !

என்ற மற்றோர் பாட்டின் அடி விளக்குகிறது, எனவே என்முதல்வன் நீ ! என் காதலியாகிய இறைவன் (மஹ்முக்குறவு மானும்) நீ ! எனது பூரண அன்புக்குரியோன் (மஹ்பூப்) நீ ! உண்மையிலேயே (ஹக்கானியத்திலே)நான் மெய்மறந்து ஈடுபடும் நேர்வழியை (இர்லாத்) தந்து என்னை அருள்பாவிக்க வந்தவன் நீ ! என்று கூறுகிறார், தம் ஞான குருவை, உணர்வு கூர்ந்து நேசிக்கும் சூபிக்கவிஞரான மஸ்தான் ஸாகிபு, எல்லாம் முஹ்யிதீ னாகக் காண்கிறார். இவருடைய பக்தி ஈடுபாடு, முஹ்யிதீனை ஆதி நீ ! மஹ்முக்கு றம்மானும் நீ ! என்று கூறுமாவு மேலோங்கி நின்றது. வெள்ளம் கரை பூரண்டு இவரையும் அதில் மிதக்கச் செய்துவிட்டது. இறுதியில் எப்படியோ ஒருநிலைப்பட்டு சொக்கு மிருசாது தந்தருள் செய்யவந்த நீயே ! என்கிறார். அவரை விழித் தலில் மரியாதைப் பன்மைகூட இன்றி ‘நீநீ’ என்று விழித் ததிலிருந்தே, தம் ஞான குருவோடு இவர் ஜக்கியமாகி நிற்கும் நிலை தெளிவாகும்.

அடுத்த ஸ்ரடிகளில் ‘தம் குருவை’ வேதமாகவும், ஞானமாகவும் காண்கிறார் மஸ்தான்.

வேதநீ வேதவே தாந்தநீ யெனையானும்

வித்தகன் தானும் நீயே ! வித்தகன் தானும் நீயே !

மெய்ஞ் ஞான வீடுநீ ! வீட்டின் விளக்குநீ சுர்காம்

விரிக்திர்க்கடரும் நீயே !

விழியும் துணையும் ஒளியும் ‘முஹ்யிதீனே, எனக்கானும் புலவர் அவரையே’ வேதம் நீ ! வேதத்தின் முடிவும் நீ ! என்னை ஆட்சி செய்யும் வல்லமை உள்ளவனும் நீ. உண்மை ஞானத்தின் வீடு நீ ! அந்த வீட்டின் ஒளியும் நீ ! வீட்டின் வெளியே சுடர் பரப்பும் சூரியனும் நீ’ என்கிறார்,

‘வேதம்’ என்றால் அறிவு, ஆழம், கலைஞரானம் அறுபத்தி நான்கிலொன்று, ஆராய்தல், முதல் நூல், என்று பல பொருள் கொள்ளும், இந்தவேதம் அறிவுமார்க்கத்தையும், கர்மமார்க்கத்தையும் கூறும், வேதாந்தம் என்பது வேதமுடிவு, அதாவது வேதம் பற்றிய சித்தாந்தப்பொருள், இத்தனையுமாக கொள்தும் அல்லமைக்காண்கிறார் மஸ்தால், புலவர் முற்றும் அவரையே நம்பி அவர் வயப்பட்டதால் ‘எனையானும் வித்தகன் தானும் நீயே, என்றார் அடுத்து ஞானங்களுள் மிக மேலான ஞானம் மெய்ஞ்ஞானம், இது இறைவனைப்பற்றிய’ மக்ரிபா என்பதும். இந்த ஞானத்தின் வீடாகவும். இந்த வீட்டை விளக்கும் ஒனியாகவும் இந்த ஆத்ம ஞானியைக் காண்கிறார். விளக்கு என்பதை அணைந்துவிடக் கூடிய அற்பசுடாக நாம் கருதக்கூடாது. அத்தகைய உவமானம் கொள்துல் அஃலமின் ஞானச்சுடருக்குப் பொருந்தாது, எனக்கருதி அந்த விளக்கின் விளக்கமாக ‘விரிக்திரச்சுடர்’ என்றார்,

அடுத்துத்தான் ஜீலானியோடு ஐக்கியமாகிவிட்ட முறையினைக் கூறுகிறார். இதன்பயணாக கொள்துல் அஃலம், அவர் உணர்வில் தெரியும் தோற்றத்தினை

நாதநி! நவநாத சித்தநி! முத்தநி!

நாதாந்த மூர்த்தி நீயே!

நற்குணங் குடி கொண்டபாதுஷா வானுகரு
நாதன் முஹியி தினே!

என் உணர்வின் ஜீவன் நீ! அப்புதிய உணர்வின் அறிவு நீ! அவ்வறிவின் பரிபக்குவ நிலை நீ! அந்தஜீவனின் முடிபொருளாய் மெய்ப்பொருள் நீ! ஜீவனின் ஜீவனாகிய ‘கரு’ நீ! குணங்களனைத்தும் குடிகொண்ட அரசரானனது தலைவனே! முஹியிதினே என்கிறார்.

ஜீவனாகவும், ஜீவனின் அறிவாகவும், அறிவின் பக்குவ நிலையாகவும் கொள்துல் அஃலமைக் காணும் புலவர் ‘நாதாந்த மூர்த்தி’ யாகவும் இவரையே காணும் நிலை நாம் முன்கூறியது போல மெய்மறந்த பக்திப் பிரவாகத்தில் நின்று பேசும் நிலையாகும். குணங்குடி என்பது மஸ்தானின் சொந்தலூர் எனிலும் அதை மிகவும் பொருத்தமாக நான் உனினில் காண்கிறேன். ஆனால் குணங்குடியில் இருக்கிறேன். எனவே நீயும் குணங்குடி யில் தான் வாழ்கிறாய்! என்றும் ‘குணங்கள் அணைத்தும் குடி கொண்டவரே’ என்றும் பொருள் படிக் கூறினார் புலவர் (பாட்டை முதலிலிருந்து ஒரு முறை முழுமையும் படியுங்கள்)

அவ்வாறு முஹியிதீன் அப்துல்காதினரை மஸ்தான் ஸாகிபு குறிக்கும் முறை படித்து இன்புறத்தக்கது மட்டு மல்ல, அவர்வழி நாமும் நிற்றற்குரியது. ஞானவாருதியாம் செங்கப்புதல் காதிரைக்காப்பியத் தலைவராகக் கொண்டவடமுந்த தமிழிலக்கியங்கள் பலப்பல. செய்யிது முகியித்தீன் கவிராஜர் இயற்றிய முஹியியித்தீன் ஆண்டகை பிள்ளைத்தமிழும் அவற்றுளொன்று. சுவைபயக்கும் இந்நாலில் ‘முஹியித்தீன்’ ஆண்டகையைக் குழந்தைப் பருவத்தின் பலவேறு இயல்புகளோடு புலவர் நோக்குகிறார் அம்புலிப்பருவத்தில், குழந்தை முஹியித்தீனை, அழகொளிரும் அம்புலியோடு ஒப்பு நோக்கி இன்புறுகிறார், புலவர்.

நிறையாத கலைஞருடு உணக்கு எப்போதினும்
நிறைந்தகலை உண் டவர்க்கே
நெட்டராவின் பகை உணக்கு உண்டு இவர்பதம்
நீணப்போர்க்கும் அப்பகை இலையே
குறைதான் உக்குடலில் உண்டு அற்பமாகிலும்
குறையென்ப திலை இவர்க்குச்
செறுங் கனங்கோமே உண்டுக்கு இவாவாப்பு
கொஞ்சமு மினவ களங்கம்

முறைசேர் குழுக்கணம் உள்குண்டு நால்வேத முறையில்
மொழிக்கணம் இவர்க்கு முண்டு
புதன்டகூட நீ அறிவாய் அதற்கும் மேல்
முதலும் இவர் அறிவாய் கண்டாய்
அறையால் உலர்வி ஏப்புதுப்புல் காதிருடன்
அம்புவி ஆடவாவே செல்வது முறையில் முறையில் முறையில் முறையில் அழுகாலி(ஹ) அவருது செல்வது குமாரருடன் முறையில் முறையில் அம்புவி ஆடவாவே கலைக்கு முறையில் முறையில் முறையில் முறையில் கலை - சந்திரக்கலை, நட்டரவு - நீண்ட பாம்பு, களங்கம் - குற்றம்,
குழுக்கணம் - நட்சத்திரக் கூட்டம், மூண்டம் - பழைய உலகம், அறையாழி - சப்திக்கிள் கடல்)

அழகுச் சந்திரனைக் குழந்தை முஹயிதீனோடு, கவிஞர் ஆட அழைக்கக்கூடில், குழந்தை கொளதுல் அல்லமைப் பற்றிய, கவிஞரின் கருத்துப்படர்ச்சியிலே, நாம் கூட ஆடுகிறோமல்லவா? இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த முஹயிதீன் மெய்யெப்பாருள் விளக்காக என்றும் நின்றிலங்குகிறார்.

15

சித்தர்களும் சூபிக் கவிஞர்களும்

மெய்ப்பொருளாகும் இறைவனைப் பற்றிய ஆய்வுகளில் ஈடுபடுவர்களைப் பொதுவாக வேதாந்திகள், சித்தாந்திகள் என இரண்டாக வகுப்பர். வேதாந்திகள் கருத்து முதல் வாதக் கோட்டாடுகளை உடையவர்கள் தமது ஆய்வுகளை வேதக்தி முடிவோடு இணைத்துக்கொண்டு நிறைவுகாண்பவர்கள். சித்தாந்திகள், அறிவியல்வாதிகள். ‘எல்லாம் அவன் செயல்’ என்று கொள்ளும் பக்தி மார்க்கத்தில் இருந்து வேறுபட்டு உண்மையை அறிவு பூர்வமாகக் காண்பவர்கள். வேதாந்திகளை சூப்பிரகுக்கு ஒப்பிடலாம். சித்தாந்திகளை ஹிமியாக்காரர் என்று அறியில் கூறுவர், அதாவது சித்தவாதிகள் என்பது பொருள்.

தமிழில்வழங்கும் இல்லாமியஞானப்பாடல்களை ஆயங்கால் வேதாந்தம், சித்தாந்தம் என்னும் இரண்டினதும் கலப்புப் பிரவாகமாக அவை இருக்கின்றன. பக்தி இலக்கியங்களில் இவர்களுக்குள் ஈடுபாடும், அதன்பின் நிகழ்ந்த அறிவியல் வாதச் செல்வாக்கும் இவர்களை ஒருங்கே கவர்ந்ததே இதன் காரணமாகும். என்னும் இல்லாமிய ஞானப்பாடல் ஆசிரியர்களைச் சித்தர்கள் என்றழைக்கும் வழக்கமும் பெரிதும் உண்டு. இதேவேளை இவர்கள் இல்லாமிய ஸ்ரீபிச நெறியைத் தழுவி நிற்பதையும் நாம் காணலாம்.

சித்தர்கள் என்ற பிரிவினர் பண்டைக்காலம் முதல் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்து வருவோராவர். அவர்கள் மருத்துவம், இரசவாதம் முதலாம் துறைகளில் ஈடுபட்டு ஆக்கங்கள் பல செய்தவர்கள். யோகம் பயின்று, விரிந்த காட்சியுற்று, பொருள் முதல் வாதம் செய்வார்கள். அகத்தியர் திருமூலர் என்போர் சிறந்த வைத்தியர்களாவர். இவர்கள் அட்டமா சித்துக்கரும் கைவராப் பெற்றவர்கள். சித்துக்களின் வகை வருமாறு: அநிமா (தன்னை ஒரு அணுப்பிரமாணமாக்கி நிதானித்தல்) மகிமா (தன்னைப் புதாதாரமாக்கல்;

இலகுமா (விண்ணில் மறைதல், கவிமா (விண்ணில் நடத்தல்), பிராப்தி (விரும்பிய தெல்லாம் நிறைவேற்றல்), பிரவாயியம் (யயிரோடு வேறோர் உடலில் பிரவேசித்தல்.), அக்கினித் தம்பம் (தன்னை நெருப்புச் சுடாதிருத்தல்), அநிர்சயம் (கண்ணுக்குத் தெரியாமல் போதல்) இவை கைவல்யம் ஆவதற்குச் சித்தர்கள் யோக நிஷ்டைமூலம் பயிற்சி பெறுவர். யோக நிஷ்டைகளில் தலையாயது சுவாசத்தை அடக்குவதாகும். ஹ்ரிமியாக்கரரா அல்லது சித்தர்கள் போன்ற ஒரு பிரிவினர் அக்காலத்தில் சீனாவிலும் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். இவர்களைத் தாவோயிகள் என்ற நெழமைப்பார். சீனாவின் கொன்யூனியியல், பெஸ்துக் சமயங்களில் வேறுபட்டு தனிச்சித்தாந்த நம்பிக்கையுள்ளவர்களாக இவர்கள் இருந்தனர். இவர்கள் சடங்குசும்பிரதாயங்களை மறுப்பவர்கள். இவர்களைப்பற்றிச் சீன அறிஞர் ஒருவர் கூறுகையில் ‘தாவோயியம்’ தனித்து வாழ்ந்தோராலும், ஆண்டிகளாலும் வளர்க்கப்பட்டது. உலகை வெறுத்தெராதுக்கிய வர்கள் என்று இவர்கள் தமிழைக் கூறிக்கொண்டனர். எனகிறார். சித்தர்களுக்கும், தாவோயிகளுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பிருப்பதை இக்கற்றரால் அறியலாம்.

வளமில்ம்: இவ்வாறான இயல்பினர் பெருமானர் காலத்தில் அரபு நாட்டிலும் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். மதினாப் பள்ளிவாசாசல் திண்ணைகளில் அமர்ந்தவாறு இவர்கள் வணக்க காரியங்களிலும், தெய்வீக ஆராய்ச்சியிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். ஆதலால் பெருமானார் இவர்களை அஹ்லுஸ்லாப்பா - திண்ணைத் தோழர்கள் என்று அழைத்தனர். இவர்கள் கம்பளம் ஒன்றால் தமிழைப் போர்த்திக் கொண்டிருந்ததால் கம்பளித் தோழர்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். பிற்காலத்தில் இசோபால் 'சோபரா' என்ற கிரேக்கச் சொல்லோடு தொடர்புறுத்தப்பட்டு 'அறிவாளி' என்ற பொருளிலும் 'சபா' என்ற சொல்லுடன் தொடர்புற்று 'தூய்மையானவர்கள்' என்ற பொருளிலும் வழங்குகிறது. சித்த என்ற சொல் அறிவு என்றுமைவதால் சித்துக்கும், ஸாபிசத்துக் குமிடையில் உள்ள தெர்டர்பு தெளிவாகிறது.

ஸ்ரூபிச மார்க்கடம் அண்ணலார் மருகர் அவி (றவி) அவர்களால் தோற்றம் கண்டது. இவரது ‘நஹ் சல்பலாகா’ என்ற நூல் இதன் அடிப்படை விளக்கமாகும். ‘நான் அறிவின் கோட்டையாக இருக்கிறேன். அவி (றவி) அதன் வர்யிலாக இருக்கிறார்’ என்ற மற்று இதனைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. இந்த ஸ்ரூபிசத்தை விளக்குவோர், ‘அது சட்டத்துதால் ஆக்கப்பட்டது மல்ல, சட்டத்திற்குள் அடங்கியதுமல்ல! என்பர். எனினும் இதற்கு ஒரு வடிவம் உண்டு. அவ்வடிவத்தின் வண்ணம் ஒவ்வொரு ஸ்ரூபிக்கும் வேறுபட்டது.

இல்லாமிய நெறியின விளக்கிக்காட்டிடும் திருமறை சூபிசத் துக்குரிய சில அடிப்படைக்கருத்துக்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. ‘ஆதியும் அவனே! அந்தமும் அவனே! தோற்றுப் பனும் அவனே! மறைந்திருப்பவனும் அவனே! அவன் எல்லாப் பொருட்களையும் நன்கறிந்தவன் (57:3) ‘அல்லாஹ் மன்னியும் விண்ணிலும் ஒளியாக இருக்கிறான்’ (24:35) நான் அவனை (மனிதனை) உருவாக்கி, அதில் என் உயிரைப் புகுத்தி வேண். (15:29) என்ற திருவசனங்கள் ஸ்தமியர்கள் ஆய்வதற் குரிய மெய்ப் பொருளை நன்கு விளங்குகின்றன. இதனைப் பார்க்கும் போது சித்தர் ஞானமும் ஸ்தமிசமும் ஒரு கயிற்றின் இரு அந்தங்களாகத் தோன்றுகின்றன.

சித்தர் பாடல்கள்:

தமிழ் சித்தர் எனப்படுவோர் அகத்தியர் காலம் முதல் வள்ளுவார் காலம் வரை நீண்டதொரு காலகட்டத்தையுடைய வர்கள். சித்தர் ஞானக்கோவையில் 35 சித்தர்களுடைய பாடல் கள் காணப்படுகின்றன. சித்தர்களுடைய பாடல்கள் வைத்து கமயத்தினைத் தாக்கிப் பேசுவதாலும் கவிதைக்குரிய உணர்வு பாவங்களும் படிமங்களும் அமையாததாலும் இலக்கிய ஆசிரியர்கள் இவர்களது பாடல்களை அவ்வளவாக வியந்து பேசுவதில்லை. அறிவுவாதிகளான இவர்களும் தங்களைக் கவிஞர்கள் என்று கூறிக் கொள்வதில்லை.

கவிதையைத் தங்கள் அறிவியல் வாதத்திற்கு ஒரு கருவியாகவே இவர்கள் கையாண்டனர். பாரசீக இலக்கியவாதிகளுள் உமர் கய்யாமும் ஒருவர். இவர் பார காவியம் பாடிய பிர் தொஸி, ககானி போன்றோருடன் வைத்து என்னப்படுவதில்லை. ஆனால் இவரது கவிதைப்பெர்கள், வாழ்க்கையின் வெறுமை நிலையையும் இறைவனுக்கும் மனிதனுக்குமிடையில் ஒட்டியும் வெட்டியும் நிற்கும் உறவு நிலையையும் பிரச்சினை பாவத்தோடு இவர்காட்டி நிற்கும் முறையால் மக்களைப்பெறிதும் கவர்ந்தார். ஆதலால் இவரது ரூபாயத் உலகின் எழுபது மொழிகளில் பெயர்க்கப்பட்டு பிரபலம் பெற்றது. இவர் தமிழ் நாட்டு சித்தர் போல ஒர் அறிவு வாதி, சமயத்தை அடியொற்றிச் செல்லாது உன்மையைத்தானே தேடினார், உமர்க்கய்யாயின்கவிதை, மார்க்காறினருக்களின் விளக்கமொன்றை கிண்டல் செய்கிறது.

கவர்க்கத்திலே இனிமையும் வணப்புமிக்க முறையில் முறையில் பென்களும் மதுவும் உண்டென்கின்றனர் அப்படியாயின் இந்த மன்றங்கில்

அவற்றை நான் அனுபவிக்கப் பயமென்ன? வாழ்வின் இல்லையே அதுதானே

இந்தக்கிண்டல் மூலம் உன்மையைத் தேடும் முறை, இதனால் வைதீக சமயத்தவர்களின் தீர்ப்பைச் சம்பாதித்து திருப்திப்படும் தன்மை சித்தர்களுக்கும் ஸுமியாக்களுக்கும் பொதுவான தென்றே தெரிகிறது. கற்கிலைகளில் தெய்வ உருவகம் செய்யும் இந்தக்களின் வழிபாட்டு முறையை சிவ வாக்கியர் பாடலொன்று பின்வருமாறு தாழ்த்திப் பேசுகிறது.

ஓசையுன் கல்லைநீர் உடைத்திரண்டு செய்துமே வாசலில் பதித்தல்லை மழுங்கவே மிதிக்கிறீர் பூச்சினைக் குக்கந்தகவிலை பூவும் நீரும் சாந்தரீர் சங்குக்குத்தந்த கல்வு தெந்தக்கல்லு சொல்லுவீர்.

கலப்புப் பிரவாகம்:

தமிழ் நாட்டில் சித்தர் பாடல்கள் 15 ம் 18ம் நூற்றாண்டு களில் தான் செல்வாக்குப் பெற்ற தொடங்கின. வித்துவச் சிறப்பும் பழமை போற்றும் பண்பும் மிகுந்தது இக்காலம். இல்லாமிய ஞானப்பாடல்களைச் செய்த தத்துவ நெறிக்கவிஞர்கள், இக்காலத்தில் பிறபுகுதியில்தான் அறிமுகமாயினர். அப் போது, வேதாந்தம், சித்தாந்தம், ஸுபிலம் இவற்றிற்கிடையே ஒரு கலப்பு நிலை ஏற்பட்டது. இக்கொலத்தில் சிவ வாக்கியர், அருணகிரிநார்தர் பட்னத்தடிகள், பத்திரகிரியார், வள்ளலார் என்போர் சித்தர்களாக விளங்கினர். இவர்களைத் தொடர்ந்து 17ம் நூற்றாண்டின் பிறபுகுதியோடு மூலிலம் பரம்பரை தோன்றியது. மஸ்தான் சாகிபு ஞானி, பீர்முஹம்மதப்பா மச்சரேகைச் சித்தர், ஒலுவில் தா.ம. செய்யித் அண்மத், திரு நெல்வேலிப் பேட்டை காதர் முகையதீன் புலவர், பீர் முஹம்மதுமஸ்தான் பாவா, குருவிற்றரை ஹம்சாலெவ்வை, பெரிய நூஹா ஒலியுல்லா, முதலாம் ஸுமிக் கவிஞர்கள் இக்காலத்தில் அறிமுகமாயினர். இத்தகைய மூலிலம் புலவர்களை ஞானிகள் என்றும், அவர்தம் பாடல்களை ஞானப்பாடல்கள் என்றும் பொதுவாக அழைப்பார். இவர்தம் பாடல்களில் பின்வரும் அம்சங்கள் சித்தர் பாடல்களை ஒத்தனவாக அமைந்துள்ளன.

1. இறைவனின் பண்புகள் 2. ஆண்மச்சேற்றம் 3. உவமை உருவகங்கள் 4. என்சொல்பற்றிய பரிபாஷைகள் 5. சர்நால் விளக்கம் 6. நாயக நாயகிஉபாசனைகள் 7. மும்மலம் அறுத்தல் என்பனவாகும். தமிழ் நாட்டுச் சித்தர்கள் யோக மார்க்கங்களை அடியொற்றிப் பாடியதைத் தொடர்ந்து மூலிலிகள் பாடத் தொடங்கியதால் இவ்வொற்றுமைகள் ஏற்பட்டன எனினும் சித்தர் பாடல் என்னும்போது தமது நினைவுக்கு வரும் கிண்டல்கள்,

தூஷணைகளில் முஸ்லிம்கள் ஈடுபடவில்லை, ஏனெனில் குபிச மார்க்கம் பற்றிய ஒரு வரலாறும், விளக்கமும் இவர்களுக்கு இருந்தது. அன்றியும் இல்லாம் சடங்குகள், சம்பிரதாயங்களுக்கு எப்பொழுதுமே முக்கியத்துவம் கொடுப்பதில்லை.

வேறுபாடுகள்:

சித்தர்கள் பற்றி அறிஞர் தெ.போ. மீனாட்சி சுந்தரனார் விளக்கம் தருகையில், ‘கடவுளைக்காண முயல்பவர்கள் பக்தர்கள்’, கண்டு தெளிந்தவர்கள் சித்தர்கள்’ என்றார் சித்து என்னும் சொல்லுக்கு மறைவை அறிதல் என்னும் பொருள் உண்டு. கடவுள் நம்புறக் கண்களுக்கு புலப்படும் சடத்துவமாக இன்றி, அக்கண்களுக்கே புலனாகும் பேராற்றல் என்பது இதன் பொருள் இக்கற்றினை இல்லாமய நோக்கில் மௌலானா ஜஹாலுத்தீன் றாம் பின் வருமாறு கூறினார். ‘இறையறிவியல் தேர்ச்சியும், செயல் முறையில் இறைமையும் வாய்ந்த ஞானிகளையே நாம் ஸலாபிகள் என்போம். வாழ்வைவிட்டுத் தனித்து நின்று இறைதியானத்தில் பேரின்பம் கண்ட அவர்கள், முற்றிலும் புதிய தொரு கோணத்தில் நின்று உலகைப் பார்த்தார்கள், அவர்களின் சிந்தனை, செயல் முதலியன் அத்தனையும் மாறு படுகின்றன. திருக்குற்றுன் வசனங்களுக்கும், பெருமானார் பொன் மொழிகளுக்கும் அவர்கள் கொடுக்கும் விரிவுரை, மற்றவர்களின் சிந்தனையைத் தூண்டவல்லன.

ஸலாபிகள் ஆன்ம சித்திக்கான வழிகளை முற்றிலும் புதிய கோணத்தில் நின்று பார்த்த போது சித்தர்களைப் போல கட்டற்ற சயாதீன் நிலையில் இவர்கள் இல்லை. காரணம் இவர்களது அறிவாராய்ச்சிகளுக்குக் கெல்லவம் திருமறையும் நபி வழியும் பதில் பகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்த இடத்தில் ஸலாபிகள் வேதாந்திகாக மாறுகின்றனர். அதாவது வேதங்களின் முடிவோடு இணைகின்றன, அவ்வாறு இணைவதற்குள்ள நான்கு படித்தரங்களும் இந்திய தத்துவ ஞானப் படிகளைப் பெறும் ஒத்திருக்கின்றன.

அவை: 1. ஷிரிஅத் - சரியை, (புறநிலைக்கிரியைகள்) 2. தார்கத் - கிரியை (அகநிலை விளக்கம்) 3. ஹகீகத் - யோகம் (ஏகத்து வத்தெவிலு) 4. மகரிபத் - ஞானம் (ஞான ஓளி). இந்த நான்கு மார்க்கங்களுமே, இறைவனில் ஒன்றி நிற்பதை நல்கத்து முஸ்லிமின் மாலை ஆசிரியர் பின்வருமாறு கூறினார்.

சரியை நீ கிரியை நீ யோகம் நீ ஞானம் நீ சதாகோடி சங்கம் நீயே!

பரிதி நீ மதியும் நீ பாலும் நீ வெண்ணைய் நீ பார்க்கின்ற நெய்யும் நீயே!

சருதி நீ உறுதி நீ சகமும் நீ அகமும் நீ சொல்லொனாச் சுடரும் நீயே! கருதும் நீயே!

கருவும் நீ ஹயாத்தும் நீ காப்பும் நீ காட்சி நீ சுதந்திர கண்மணிக்கடவுள் நீயே!

இவ்வாறான வர்ணனைகள், இறைவன் தன்னைக் கொண்டே தானாகவும், மற்றும் எல்லாமாகவும் நிற்கும் தனித்துவத்தை எடுத்துக் கூறுகின்றன. சித்தராகிய சிவ வாக்கியர் பாடலொன்று இதே அமைப்பில் இருப்பது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

மன்னும் நீ யவ்வின்னும் நீ மறிகடல் ஏழும் நீ எழுத்தும் நீ இசைந்த பண்ணையுத்தும் நீ கண்ணும் நீ மனியும் நீ கண்ணுள்ளாடும் பாலை நீ நன்னும் நீர்மை நீந்ற பாதம் நன்னுமா றளித் திடாப்

இங்கே காணப்படும் பொருள் ஒற்றுமை குபிசத்திற்கும், சித்தர் தத்துவத்திற்கும் உயர் நிலையில் ஏற்படும் ஒற்றுமையாகும், ஞானி பீரப்பாவின் பாடலொன்று இறைவனின் பண்புகளை இல்லாமய கண்ணோட்டத்தில் தரும் சிறப்பை இங்கு காணலாம்.

தந்தையிலி தாரமினி தானவனும் நியே தங்கமொடா டெவர்க்குமொரு தாபதமும் நியே மெந்திரிலி அன்னையவி மன்னவனும் நியே சிந்ததளில் திட்டறதனை தீர்த்தநள்கை நியே தேட்டமறிந் தெனக்குதலி செய்பவனும் நியே அந்தமினி எனக்கோர் அபிவு வராமல் ஆதியே நானுன் அடைக்கலம் தானே.

“சொல்லுகி! அவன் அல்லாஹ் ஒருவன். அல்லாஹ் தேவையற்றவன். அவன் (யாரையும்) பெறவுமில்லை. (யாராலும்) அவன் பெறப்படவுமில்லை” என்ற ஸ்ரீரத்துல் இஃலாசின் கருத்தைக்கழுவி இப்பாடல் அமெந்திருப்பதை நாம் நோக்கலாம்

உவமை உருவகம்:

உவமை உருவகம் தழுவி வரும் பாடல்கள் சித்தர் ஸ்ரீயாக்கருக்கிடையே பொதுவான ஓர் அம்சமாகும். அவை இப்பாடல்களை இலக்கிய அந்தஸ்ததுக்கு உயர்த்தும் வெற்றி வாய்ந்தவை. அதன் பொருள் அழகை பீரப்பாவின் ஞான ஆண்தக்களிப்பில் காண்போம்.

கொள்ளைக் குதிரைகள் கோடி - அவை கோட்டையை அழிக்க வருகுமே ஒடி வெள்ளைக் குதிரைமேல் ஏறி - வீதி தப்பாமல் சுற்றி பரிசை நிறுத்தி கள்வதைக்காவலாய் வைத்து - தானும் கள் குக்குள்ளே கலந்து இருந்து உள்ளுக்குள் கோட்டையை அஞ்சும் நமக் குற்றப்பிராணையான் கணடி கொண்டே !!

தெ. பொ. மீ. அவர்கள் கூறியவாறு பீரப்பா உற்பிராணைக் கண்டு கொண்ட செய்தியினை இங்கு கூறுகிறார். அவர் இறைவனை எவ்வாறு கண்டார் என்பதையும் இங்கு விளக்குகிறார். ஆம்! இறைவனின் கோட்டையாகிய இவ்வுடம்பை ஆண்மா முக்கி நிலை அடைவதற்கு முன் அழித்து விடுவதற்கு கோடி கோடி ஆசைகள் வந்து மோதுகின்றன. அப்பொழுது வெள்ளை குதிரைகளாகிய இந்திரியங்களைக்கட்டுப் படுத்தி, அவை புலன்வழி இச்சைகளில் செல்லாது உறுதியாக நின்று, மனதை உற்ற துணைவனாக்கிக் காவல் வைத்து, என் சரீரக் கோட்டையை ஆஞ்சும் இறைவனை நான் கண்டு கொண்டேன். எனகிறார். இங்கே வரும் ‘உள்ளுக்குள் கோட்டையை ஆஞ்சும் உற்றப்பிரான்’ என்ற அருமையான கருத்தை வேதபுராண ஆசிரியர்,

காற்றை அடைத்திருக்கும்காயமதில் உன் ஒளியை பார்த்து மகிழ்ந்து பரவுது மெக்காலம்? என்பாரிபாணஷுகள்:

உவமை, உருவகம் போல, எண்பரிபாணை, எழுத்துப்பரி பாஷைகள் என்பன சித்தர் பாடல்களிலும், ஸ்ரீயாக்கக்கள் பாடல்களிலும் பயின்றுவரும் தன்மை ஞானப்பிரியர்களுக்கு ஒரு விருந்தாகும். தமிழில் வழங்கும் முப்புரம், மும்மலம், மூவேளை, ஜம்பூதம், பஞ்ச கிருத்தியங்கள், நவமணி, தசாங்கம் என்னும் தொகைப் பெயர்களை மூல்விம் புலவர்கள், இல்லாமிய முறையிலெந்த தொகைப் பெயர்களாகப்பாவித்தனர். அவை: அறுகோண மண்டபம் (சமான் என்னும் உறுதிப்பொருள் ஆறு) ஐந்தெழுத்தால் ஒரு கோட்டை (இஸ்லாத்தின் ஐந்து கடமைகள்) ஆறாறுக்கப்பால் (திருக்கல்மாவின் 12 எழுத்துக்கள்) 19 அறிவு (பிஸ்மிலிலுள்ள 19 எழுத்து விளக்கம் - பிஸ்மில்குறம் இவ்வாறு எழுந்த நால்) ஐங்காலத் தொழுகை (ஐந்து நேரத் தொழுகை) மூவாறு (சுவர்க்கத்திலுள்ள மூன்று ஆறுகள்) நான்மறை (நான்கு வேதங்கள்) ஏகன் (அல்லாஹ்).

தீட்டு என்னிட குறையாகிறது என்றால் பி. பாகி. தெ
ரியுமிகு அல்லது கணப்பிழிய்கள் அதனால் இன்கூ கணக்காயில்
அல்லது முழுதுகூடியதா ஏன் எனக் குருவின்ற கணக்கையில் அமைக்க
போன் பல்லை பல்லை என்றால் சீலை முழுமீது ! பாகி. ராமுகிருஷ்ணம்
முடிவுரை :

சித்தர்கள் சமயத்திற்கு எதிரானவர்கள். சங்கரின் ஒருமை வாதத்தையும், இந்துக்களின் உருவ வழிபாட்டையும் எதிர்த்த வர்கள். எனகிறார் சாமி சிதம்பரனார், இந்துக்களின் உருவ வழிபாட்டையும், சடங்கு சம்பிரதாயங்களையும் இவர்கள் எதிர்த்தது உண்மைதான். இவர்களைச் சமயத்திற்கு எதிரான வர்கள் என்பதைவிட, சரியை நிலையைக் கடந்தவர்கள் எனலாம் ஒருமை வதத்திற்கு எதிரானவர்கள் என்பது பொருந்தாதல் இல்லாத்தில் சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் இல்லையா தலாலும் ஸமீபாக்கள் என்ற ஒரு பிரிவினர் பெருமானார் காலத்திலேயே தோன்றி விட்டனரா தலாலும் சமயத்தையொட்டி ஆண்மீக வழி யைத் தேடிக் கொள்ளும் முறை இவர்களுக்கு வழிவந்ததாயிற்று ஆனால் இந்திய முஸ்லிம் சித்தர்கள் எனப்படுவோர் பெருந் தவறொன்றை விட்டவர்களாக இருக்கின்றனர்.

குறிப்பாக மஸ்தான் சாகிப்புவரும், பொதுவாக மற்றெல்லாச் சமூபியாக்களினுர்களும் தம் பாடல்களில் இந்து சமயத் தெய்வங்களையும் பூஜா முறைகளையும், பரிபாஷைப் படுத்திப் பாடியுள்ளனர். இது இல்லாமிய ஏகத்துவத்திற்கு மாசு தருவ தாகும். இந்தப் பரிபாஷைகளுக்கு சிலர் தத்துவ விளக்கங்களைக் கொடுத்து திருப்தி பெறுவது ஒரு போலிக் கூற்றாகும். இதனால் ஸலபிசம், சித்தர் வழி, வைதீகம் மூன்றும் கலந்த ஒரு பிரவாக மாக மூல்லிம் ஞானியர்களின் பாடல்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இது தனியே ஆயப்பட வேண்டிய ஒரு விவரமாகும்.

உசாத்துணைகள்

01. மெய்ஞானப் பேரமுதம் — ஆறிபுபில்லா சித்திலெப்பை மரைக்காயர். ப - 50
 02. ஒப்பியல் இலக்கியம் — கலாநிதி க. கைலாசபதி. ப - 193
 03. இல்லாத்தின் உட்பிரிவுகள் — செய்யித் தீவிராகிம் சாகிபு ப - 193
 04. திருக்குர்ஆன் தப்ளீர் — ஆ.கா. அப்துல்ஹமீது பாகவி
 05. பாரசீகத்துப் பெருங்கவிஞர் — ஆர்.பி.எம். கணி ப - 432
 06. சித்தர் ஞானக்கோவை — சிவாவாக்கியர் பாடல் ப - 432
 07. மெலானா றாமியின் தத்துவங்கள் ப - 72
 08. நலீ ஹற்று முஃமினீன் மாலை — காதர் முகையதீன் புலவர் ப - 11
 09. சித்தர் ஞானக்கோவை — கைலாய கம்பளிச்சட்டை முனிவர் பா - 13
 10. ஈடேற்ற மாலை — பீர்மு ஹும்மது அப்பா பா - 13
 11. ஞான ஆனந்தக்களிப்பு — பிரப்பா பா - 10
 12. வேதபுராணம் — பெரிய நூஹு அப்பா பா - 52
 13. தமிழ் நாட்டு சித்தர் விஞ்ஞானம்-சாமி சிதம்பரனார் ப-36

12 இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்த பாடல்களைத் திறன் ஆய்வு செய்கிறது இந்நால்.
 இஸ்லாமிய இலக்கியங்களின் குறிக்கோளை ஆசிரியர் தன் நுண்மாண் நுழைபுலம் கொண்டு ஆய்வதாக அமைந்துள்ளது.
 இலக்கியங்களைச் சுவைத்து இன்புறவும் அதில் பொதிந்தார்ள ஆழமான தத்துவங்களை உய்த்து உணர்ந்து கொள்ள இஸ்லாமிய இலக்கிய நோக்கு பெரிதும் துன்